

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 51 / III Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 28 de febrer de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 44

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i tres minuts

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei dels Censos (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2364).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S) (p. 2365).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Ródenas (CDS), juntament amb les esmenes núms. 3, 4, 5, 7, 9, 10, 12, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 26, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 46, 54 (p. 2366).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2367).*

Posició dels grups: *I. Sr. Colom (ERC) (p. 2367), I. Sr. Perea (P) (p. 2370) i I. Sr. Nualart (IC) (p. 2370).*

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i 9 abstencions (p. 2372).*

Article 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 3, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 58 en contra i 36 abstencions (p. 2372).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 63 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 2372).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 4, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 59 en contra i 36 abstencions (p. 2372).*

Article 2*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 5, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 6, de modificació)

Tom a favor: *I. Sr. Perea (P), juntament amb l'esmena núm. 8 (p. 2372).*

Tom en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2372).*

Article 3*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 7, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació (esmena núm. 5): *rebutjada per 3 vots a favor, 45 en contra i 26 abstencions (p. 2372).*

Votació (esmena núm. 6): *aprovada per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 2372).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 8, de modificació i supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Votació (esmena núm. 7): *rebutjada per 3 vots a favor, 50 en contra i 27 abstencions (p. 2373).*

Votació (esmena núm. 8): *rebutjada per 5 vots a favor, 50 en contra i 26 abstencions (p. 2373).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 2373).*

Article 4*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 9, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 50 en contra i 26 abstencions (p. 2373).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 2373).*

Article 5*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 10, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 11, de modificació)

Tom a favor: *I. Sr. Nualart (IC) (p. 2373).*

Votació (esmena núm. 10): *rebutjada per 3 vots a favor, 50 en contra i 27 abstencions (p. 2373).*

Votació (esmena núm. 11): *aprovada per 57 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 2373).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 55 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 2373).*

Article 6*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 12, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 3*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, d'addició)*

Tom a favor: *I. Sr. Nualart (IC) (p. 2373).*

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2373).

Apartat 4*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, supressió)*

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2373).

Votació (esmena núm. 12): *rebutjada per 2 vots a favor, 50 en contra i 25 abstencions (p. 2373).*

Votació (esmena núm. 13): *aprovada per 53 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 2374).*

Text del Dictamen

Votació (amb l'esmena núm. 13 incorporada): *aprobat per 58 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 2374).*

Article 7*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 15, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació: *rebutjada per 2 vots a favor, 51 en contra i 24 abstencions (p. 2374).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 56 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 2374).*

Article 8*Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 16, de supressió)*

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 9

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 17, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 10

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 18, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 11

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 19, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 12

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 20, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 13

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 21, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 14

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 22, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació (esmenes núms. 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22 i 23): rebutjada per 2 vots a favor, 50 en contra i 23 abstencions (p. 2374).

Text del Dictamen

Votació (articles 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14): aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 2374).

Article 15

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 23, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, d'addició)

L'I. Sr. Nualart (IC) intervé per retirar-la juntament amb l'esmena núm. 25 (p. 2374).

Apartat 5

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, supressió)

Retirada abans (esmena núm. 24).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 2374).

Article 16

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 26, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 17

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 27, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 18

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 28, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació (esmenes núms. 26, 27 i 28): rebutjada per 2 vots a favor, 50 en contra i 25 abstencions (p. 2374).

Text del Dictamen

Votació (articles 16 i 17): aprovats per 53 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 2374).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 29, d'addició)

L'I. Sr. Nualart (IC) n'anuncia la retirada (p. 2374).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 2374).

Article 19

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 30, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 20

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 31, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 21

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 32, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 22

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 33, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació (esmenes núms. 30, 31, 32 i 33): rebutjades per 2 vots a favor, 51 en contra i 24 abstencions (p. 2374).

L'I. Sr. Escudé intervé per fer un aclariment (p. 2374).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, de supressió)

L'I. Sr. Nualart (IC) n'anuncia la retirada (p. 2374).

Text del Dictamen

Votació (articles 19, 20, 21, 22): aprovats per 55 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 2374).

Article 23

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 35, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 36, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 2375).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2375).

L'I. Sr. Nualart (IC) intervé per fer un aclariment (p. 2375).

Votació (esmena núm. 35): rebutjada per 2 vots a favor, 50 en contra i 24 abstencions (p. 2375).

Votació (esmena núm. 36): aprovada per 52 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 2375).

Text del Dictamen

Votació (amb l'esmena núm. 36 incorporada): aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 2375).

Article 24

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 37, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 25

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 38, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 26

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 39, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 27

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 40, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 28

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 41, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 29

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 42, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 30

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 43, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació conjunta (esmenes núms. 37, 38, 39, 40, 41, 42 i 43): rebutjada per 2 vots a favor, 50 en contra i 24 abstencions (p. 2375).

Text del Dictamen

Votació (articles 24, 25, 26, 27, 28, 29 i 30): aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 2375).

Article 31

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 44, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 45, d'addició)

L'I. Sr. Nualart (IC) n'anuncia la retirada (p. 2375).

Votació (esmena núm. 44): rebutjada per 2 vots a favor, 50 en contra i 23 abstencions (p. 2375).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 2375).

Article 32

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 46, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació (esmena núm. 46): rebutjada per 2 vots a favor, 51 en contra i 23 abstencions (p. 2375).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 2375).

Article 33

Esmena del G. Socialista (núm. 47, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S), juntament amb l'esmena número 49* (p. 2375).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2375).

Disposició Final Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 48, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Abelló (S), juntament amb les esmenes números 50, 51, 52, 53 i 55* (p. 2376).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2376).

Article 34

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 47).

Disposició Transitòria Primera

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 50, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 48).

Disposició Transitòria Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 51, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 48).

Esmena del G. Socialista (núm. 52, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 48).

Esmena del G. Socialista (núm. 53, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 48).

Disposició Transitòria Cinquena

Esmena de l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social (núm. 54, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Addició d'una nova Disposició Transitòria

Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 48).

Votació (esmenes núms. 47 i 49): *rebutjades per 22 vots a favor, 53 en contra i 6 abstencions* (p. 2376).

Votació (esmenes núms. 48, 50, 51 i 52): *aprovades per 74 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions* (p. 2376).

Votació (esmena núm. 53): *rebutjada per 19 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions* (p. 2376).

Votació (esmena núm. 54): *rebutjada per 1 vot a favor, 51 en contra i 25 abstencions* (p. 2376).

L'H. Sr. President fa un aclariment (p. 2377) i *l'I. Sr. Escudé intervé per una qüestió tècnica* (p. 2377).

Text del Dictamen

Votació (articles 33 i 34): *aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 2377).

Votació (Exposició de Motius i títol): *aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 2377).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 2377).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2378).

Rèplica: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 2380).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2381).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de promoció i creació de sòl residencial (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2382).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2383).

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2385).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2386).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general del transport de viatgers i mercaderies a Catalunya (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 2386).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2388).

Rèplica: *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 2389).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2389).

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i set minuts i es reprèn a tres quarts de cinc i un minut.

Preguntes (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre els recursos econòmics de la Quarta Universitat i sobre les universitats territorials

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2390).

Pregunta al Consell Executiu sobre uns anuncis de l'Institut Català del Sòl

Formulació: *I. Sr. Roma (S)* (p. 2390).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2390).

Repregunta: *I. Sr. Roma (S)* (p. 2390).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2391).

L'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2391).

Preguntes al Consell Executiu sobre el conjunt arqueològic d'Scala Dei i sobre la cooperació entre la Direcció General del Patrimoni i la Delegació General de Joventut en relació amb la cartoixa d'Scala Dei

Formulació: *I. Sr. Vernet (CiU)* (p. 2391).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 2391).

Rèplica: *I. Sr. Vernet (CiU)* (p. 2392).

Preguntes al Consell Executiu sobre les deficiències en uns habitatges promoguts per l'INCASOL en el carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona; sobre la reparació d'uns habitatges promoguts per l'INCASOL, en el carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona; sobre un possible informe tècnic de l'INCASOL pel que fa a les deficiències d'uns habitatges en el carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona, i sobre els controls i les comprovacions fetes per l'INCASOL en uns habitatges en el carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona

Formulació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2393).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2393).

Repregunta: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2394).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2395).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Departament de Política Territorial i Obres Públiques es nega a facilitar la relació d'empreses adjudicatàries de totes les obres executades per ADIGSA durant l'exercici del 1988

Formulació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2395).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2396).

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2396).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2396).

Pregunta al Consell Executiu sobre el mapa i la capacitat de vulnerabilitat i les dades d'SO₂ a la zona del Baix Llobregat

Formulació: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 2396).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2396).

Rèplica: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 2396).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2396).

Pregunta al Consell Executiu sobre els projectes o realitzacions culturals que contribueixen a nacionalitzar Catalunya

Formulació: *I. Sr. Sobrequés (S)* (p. 2397).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 2397).

Rèplica: *I. Sr. Sobrequés (S)* (p. 2397).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 2397).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts cinquè i sisè (p. 2398).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el dret d'autodeterminació del poble de Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Ayguadé (M)* (p. 2398).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2399).

Rèplica: *I. Sr. Ayguadé (M)* (p. 2400).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 2401).

Intervé per fer uns aclariments l'I. Sr. Ayguadé (M) (p. 2401).

Modificació de l'ordre del dia

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la programació i la implantació de la reforma educativa (Punt novè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt vuitè i la retirada del punt novè (p. 2401).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Projecte Exterior, la Personalitat Diferencial i la Imatge de Catalunya en el Marc Olímpic (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 2401).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2402), *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 2403), *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 2403), *I. Sr. Saura (IC)* (p. 2403), *I. Sr. Clotas (S)* (p. 2403) i *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2404).

Votació: *rebutjada per 8 vots a favor, 62 en contra i 33 abstencions* (p. 2404).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política d'Eliminació i el Tractament dels Residus Industrials (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 2404).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política de Tractament dels Residus Industrials (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 2406).

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)* (p. 2407).

Esmenes del G. Mixt (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Sabanza (M)* (p. 2409).

Esmenes del G. Mixt (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 2410).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2411), *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 2412) i *I. Sr. Serratusell (CiU)* (p. 2412).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Clotas (S) (p. 2414) i *l'H. Sr. Armet (S)* (p. 2415). *Intervé per al·lusions l'I. Sr. Ma-
dueño (S)* (p. 2415). *El M. H. Sr. President intervé sobre la mateixa qüestió* (p. 2415)

Posició del grup presentant: *I. Sr. Gimeno (IC)*. *Tot seguit presenta un text transaccional* (p. 2415).

L'I. Sr. Escudé (CiU) intervé per demanar aclariments (p. 0000) i *l'I. Sr. Gimeno li respon* (p. 2416).

L'I. Sr. Curto (P) intervé per retirar l'esmena del seu Grup (p. 2416) i *l'I. Sr. Sánchez Ramos (M) intervé per retirar les esme-
nes del seu Grup* (p. 2416).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 2416).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al text transaccional (p. 2416).

Votació: *rebutjat per 48 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 2416).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política d'Educació d'Adults (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Torrent (S)* (p. 2417).

Esmenes de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núms. 1, de modificació; 2, de supressió, i 3, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 2418).

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1, 2 i 3, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 2418).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 2419), *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 2419), *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 2419) i *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 2420).

Posició del grup presentant: *I. Sra. Torrent (S)*. *Tot seguit intervé per al·lusions* (p. 2421).

Votació: *rebutjada per 33 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 2421).

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 44

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, el lletrat Sr. Vintró i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

- 1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei dels Censos i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
- 2. Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària.*
- 3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció i creació de sòl residencial.*
- 4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general del transport de viatgers i mercaderies a Catalunya.*
- 5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària.*
- 6. Interpellació al Consell Executiu sobre els abocats a Catalunya.*
- 7. Interpellació al Consell Executiu sobre el dret d'autodeterminació del poble de Catalunya.*
- 8. Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació i el control dels abocats d'escombraries.*
- 9. Interpellació al Consell Executiu sobre la programació i la implantació de la reforma educativa.*
- 10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Projectió Exterior, la Personalitat Diferencial i la Imatge de Catalunya en el Marc Olímpic.*
- 11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Eliminació i el Tractament dels Residus Industrials.*
- 12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Tractament dels Residus Industrials.*
- 13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Educació d'Adults.*
- 14. Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també el nom de les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda, per la qual cosa prega la Presidència que se l'eximeixi de fer-ne la lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes se substanciaran avui, a dos quarts de cinc de la tarda.

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei dels Censos i de les es-

menes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar el Projecte? Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

Projecte de Llei dels Censos

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei dels Censos, que tinc l'honor i la satisfacció de presentar a la Cambra per demanar-ne l'aprovació, s'inclou en el marc més ample d'actualització del dret català compilat, tasca en la qual el Departament de Justícia se sent plenament compromès.

Per preparar aquesta tasca legislativa de modernització, la Conselleria, l'any 1985, coincidint amb el vint-i-cinquè aniversari de la Compilació, va convocar un simposi sobre el dret civil de Catalunya, que es va cloure el maig del 1986, o sigui que va tenir la durada d'un any. Aquest simposi, que va poder tractar a fons la temàtica, per raó d'aquesta duració, va significar una seriosa auscultació de la realitat del país sobre la vigència de les nostres institucions jurídiques i sobre el seu grau d'arrelament en el nostre poble, auscultació que, per mitjà d'enquestes, d'informacions, va ser duta a terme primordialment per estaments jurídics de primer rang: em refereixo a la Delegació del Col·legi de Registradors de la Propietat i Mercantils de Catalunya, el Col·legi d'Advocats de Barcelona, els jutges i magistrats de Catalunya —que van fer un estudi exhaustiu de tota la jurisprudència de l'Audiència Territorial en matèria de dret català—, el Col·legi Notarial de Barcelona i la Càtedra Duran i Bas. I sobre la base de les dades de les enquestes, de la informació que van facilitar aquests ens, va tenir lloc un amplí debat, relatiu a la modernització del nostre ordenament jurídic, amb la nutridíssima participació de juristes, dels juristes més qualificats del nostre país.

En les conclusions definitives del simposi, els censos van ser col·locats entre les institucions necessitades d'una profunda modificació, per tal d'adequar-la a la realitat jurídica actual, però no destinada a la seva derogació. Aquest criteri concorda —el criteri de manteniment de la institució—, concorda amb les conclusions que, ja l'any 1971, havia establert el Segon Congrés Jurídic Català, preconitzant una sèrie de reformes dels censos tendents a la seva actualització, però —i per tant— rebutjant-ne també la desaparició.

Dit això, puc referir-me, sense que així pugui semblar que necessito recolzar-me en l'argument històric, puc referir-me, doncs, com dic —i em plau de fer-ho—, al gloriós passat d'aquesta institució. Ella ha constituït a Catalunya el mitjà més eficaç per facilitar l'accés a la propietat immobiliària de nombroses famílies de condició ben modesta; ha representat, també, la millor via de promoció de l'edificació en el nostre país, i no hi ha dubte que els censos, l'emfiteusi, ha tingut alguna cosa a veure amb el fulgurant creixement de Barcelona.

Bé, essent això, tot això, tan important, no és, però, aquest passat, el que legitima el manteniment, la conservació de la institució. La realitat és que no és una institució morta, sinó necessitada de correcció, d'acord amb les conclusions del congrés i del simposi a què abans m'he referit, i també amb l'opinió dels

distingits juristes que, d'una o altra manera, han intervingut en l'elaboració del text que avui presento a aquesta Cambra, o l'han assessorat.

Prova que no estem davant d'una institució morta és que, des del 1960, s'han inscrit a Catalunya 1.369 nous censos, segons una publicació de la Direcció General de Registres i Notariats. Deu també ésser tingut en compte el fet que la mateixa institució —i per alguna cosa serà— es mantingui en els ordenaments jurídics dels països més pròxims al nostre: em refereixo a França —d'acord amb l'article 856 i següents del seu Codi—, a Itàlia —l'article 957 i els següents— i, el cas més proper, el Codi Civil espanyol dedica als censos ni més ni menys que seixanta articles, plenament vigents, a part dels sis que regulen la renda vitalícia, amb evident connotació amb la institució que nosaltres ara estem regulant, o intentem de regular.

Si, malgrat aquests 1.369 nous censos a què acabo de referir-me —xifra que admeto que és pobra, però no negligible—, si, malgrat això, cal reconèixer que els censos han caigut, a Catalunya, en desús, han de cercar-se'n les causes i corregir-les, i aquesta és la finalitat de la iniciativa legislativa que presento. Aquestes causes són, al meu judici, primordialment, el caràcter inicialment perpetu de la institució, la depreciació monetària, l'obligatorietat del lluïisme, sotmès a unes plus-vàlues imprevisibles i que han resultat molt fortes, la capbreuació i el pagament de la pensió en espècie, amb un cert regust feudal de vassallatge, i el comís de la finca en cas d'impagament de la pensió.

Bé és cert que la Llei de Redempció de Censos, la llei estatal, de 31 de desembre de 1945, que, amb motiu de la reforma de la nostra Compilació de l'any 1984, es va deixar subsistent —aquella reforma tendia, com tots sabem, a constitucionalitzar aquest text legal, més que a actualitzar-lo, que és la tasca que estem ara portant a cap—, aquesta llei va eliminar alguns dels defectes, dels problemes que acabo d'enunciar en establir la redempció forçosa de tots els censos —fins i tot d'aquells pactats com a irredimibles— a petició del censatari i el caràcter pensionat del lluïisme.

I el Projecte que ara sotmeto a la consideració de la Cambra acaba amb tots els altres defectes enunciats i converteix la institució en un instrument útil i actual. En efecte, amb la divisió del domini —el domini directe, el domini útil—, acaba el Projecte deixant ben clar el dret de propietat del censatari; anulla, també, la capbreuació, el comís i el pagament en espècie de la pensió; estableix la fadiga com a obligatòria únicament a favor del censatari, sens perjudici que es pugui pactar —però serà sempre per pacte— a favor del censalista, i és molt important, sobretot, que facilita extraordinàriament les redempcions; regula el cens vitalici —establint, per tant, una garantia real, un dret real, sobre la finca, pel que fa al cobrament de la pensió—, i, per últim, garanteix, la seva Disposició Transitòria Tercera, la plena concordança entre el registre i la realitat extraregstral —acabant, per tant, doncs, amb tota aquesta quantitat de censos incrits, i que en la pràctica estan prescrits o desapareguts—, estableix aquesta concordança, que serà absoluta dintre del termini de cinc anys a partir de la data de vigència de la Llei.

El Projecte, doncs, que sotmeto a l'aprovació de la Cambra, amb les esmenes introduïdes en el tràmit parlamentari que recull el Dictamen de la Comissió i que suposen un autèntic enri-

quiment del seu text primitiu, i amb les que s'introdueixin a conseqüència del debat del Ple que anem a iniciar, conjuguen encertadament les essències d'una vella institució amb les exigències de la societat catalana actual.

Per això, senyores i senyors diputats, demano una majoritària, una àmplia votació favorable al Dictamen de la Comissió, que permeti donar un pas més —el primer va ser la Llei de la Successió Intestada—, que permeti donar un pas més en l'obra, indefugible i que a tots ens incumbeix, de la modernització del nostre dret civil.

Moltes gràcies, senyores i senyors; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. En cas de no haver-hi cap diputat encarregat per la Comissió per presentar el Dictamen, passariem seguidament al debat. (Pausa.) Doncs, comencem el debat.

Hi ha reservades dues esmenes a la totalitat. Les dues són de retorn del Projecte de Llei al Govern. La primera és presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

Silenci!

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat una esmena de retorn al Projecte de Llei que el Govern avui ens planteja al voltant de la Llei de Censos.

Abans d'entrar directament en la defensa d'aquesta esmena de retorn, en nom del Grup Socialista, voldria entrar en uns antecedents, perquè ens sembla que són cabdals a l'hora de plantejar aquesta esmena de retorn. Aquests antecedents es troben ja en l'anterior legislatura del Parlament de Catalunya, en la qual el nostre Grup va presentar dues proposicions no de llei en què es plantejava, al voltant de la primera, la creació d'una comissió d'estudi de les institucions vigents del dret civil català per realitzar l'adequació d'aquest dret a les necessitats socials, és a dir, a la realitat catalana.

Nosaltres vam plantejar la possibilitat d'una comissió *ad hoc* en el Parlament, en què els seus treballs fossin presentats al Parlament mitjançant la compareixença a la Comissió de Justícia per informar de tot aquest seguit de treballs. I en segon lloc, una altra proposta: aquesta, que va ser presentada amb altres dos grups de la Cambra —amb el Grup Popular i el Grup, en aquell moment, del PSU de Catalunya—, que preveia la possibilitat que hi hagués una ponència conjunta per adequar aquest dret civil català a la realitat catalana. Aquesta proposta plantejava la necessitat d'una llei de bases per establir prioritats per tal que les lleis especials que havien de desenvolupar la compilació, encaixessin en un conjunt, en un tot, i que cap element d'aquestes lleis especials quedés distorsionat.

Per tant, aquests antecedents, nosaltres estem convençuts que s'emmarquen molt clarament en aquesta esmena de retorn, perquè avui creiem que aquestes propostes tenen una gran vigència. Perquè, sens dubte, una part dels problemes que tenim plantejats avui, segurament ens vénen perquè vam començar amb mètodes no apropiats, que nosaltres creiem que havien de ser fets al voltant de la política d'acord, del consens, i per tant, de la ponència conjunta.

En plantejar aquesta esmena de retorn, volíem plantejar dues qüestions prèvies. En primer lloc, si és necessària una llei de censos. Aquesta és una qüestió, evidentment, que, després d'escoltar la intervenció del senyor Conseller, evidentment pot ser

molt discutida, però nosaltres tenim molts dubtes de la seva necessitat o, almenys, de com ha arribat aquest Projecte de Llei aquí, a la Cambra. I en segon lloc —d'això, en tenim molts menys dubtes—, és la urgència i la prioritat d'aquesta Llei. Nosaltres estem convençuts que hi ha altres qüestions molt més prioritàries dintre del dret patrimonial català, del dret immobiliari, i que, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que les reformes, ja sigui per la via de la compilació o de lleis especials, tenen una altra prioritat. Perquè no hi ha dubte que la discussió avui dia no es tracta entre compilació, o posar compilació i lleis especials, ja sigui per la via de la reforma o no, sinó establir, en primer lloc, quines són les prioritats del dret civil. I nosaltres creiem que, amb tot aquest conjunt de projectes que ens arriben de dret civil català no hi ha una política clara de prioritats. Està molt clar que ens estan arribant projectes, que el Consell Executiu ha anunciat l'arribada d'altres projectes, però no queden clares les prioritats.

I no hi ha dubte que, a l'hora de discutir aquesta Llei i els antecedents que en tenim, el nostre Grup arriba a conclusions diferents de les que arribava fins fa uns moments el senyor Conseller. No hi ha dubte que avui dia el que hi ha plantejat és la necessitat d'un dret immobiliari a Catalunya, que sens dubte —com dèiem abans— té unes altres prioritats; és necessària una política jurídica que sigui coordinada respecte a aquest dret; també és necessària la configuració d'un nou règim general —és a dir, d'un nou cos legal de la matèria— que contempli necessitats diferents de les que estableixen els censos. Perquè no hi ha dubte que, partint segurament dels mateixos antecedents i segurament de les discussions, importants i enriquidores, del mateix Simposi de Dret Civil de Catalunya, que es va fer fa relativament pocs anys al voltant dels vint-i-cinc anys de la compilació, el nostre Grup arriba a conclusions diferents respecte a tota la problemàtica dels censos, perquè no hi ha dubte que hi havia posicions diferents; però també és veritat que l'opinió bastant majoritària dels professionals, tant dels advocats, notaris, registradors, manifestaven la nul·la vigència actual d'aquesta institució en els llocs que tradicionalment es consideren com a emfitèutics. I no hi ha dubte que aquesta qüestió planteja molts problemes en el seu funcionament. En aquell moment ja es plantejava que aquests censos són antieconòmics, que plantegen molts conflictes en el tema de la valoració de les finques; que la seva subsistència dificulta altres operacions del tràfic immobiliari, etcètera.

Per tant, no hi ha dubte que l'emfiteusi va tenir un paper cabdal amb tota seguretat en la conversió de Barcelona, en el seu moment; però no hi ha dubte que avui dia difícilment pot jugar i juga aquest paper. És indubtable que, el desenvolupament del que van ser en el seu moment els barris burgesos de Barcelona, va jugar un paper important, però avui dia és molt difícil mantenir que no sigui més que una relíquia històrica, una molt respectable relíquia, però difícilment té molta vigència.

Per tant, des del nostre punt de vista, l'única justificació que hi podia haver en un projecte d'aquestes característiques, un projecte de llei de censos, tindria un únic sentit, fonamentalment que passés pels mecanismes de redempció, d'extinció i de cancel·lació d'aquests drets. I em sembla que l'experiència, no solament des del punt de vista teòric, sinó també des del punt de vista professional i pràctic, es redueix exclusivament a aquestes qüestions.

I per tant, nosaltres estem convençuts que no hi ha una motivació fonamentada en necessitats reals de l'activitat de pervivència de la institució del cens. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres ja anunciem que ens abstindrem en les votacions que fan referència a l'articulat d'aquesta Llei, i que el conjunt d'esmenes que hem presentat fan referència a les disposicions finals i transitòries, i per tant, des d'aquest punt de vista, en primer lloc, pels motius de què parlàvem al començament, de la necessitat que el desenvolupament del dret civil català es configuri al voltant d'una visió molt més de conjunt: la necessitat d'un dret immobiliari a Catalunya; en segon lloc, de la no-prioritat d'aquesta Llei de Censos, i en tercer lloc, en la necessitat que reguli exclusivament els mecanismes de redempció, extinció i cancel·lació... Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat aquesta esmena de retorn del Projecte al Govern.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Suposo que el torn en contra es farà conjuntament amb l'altra esmena a la totalitat. Doncs, per a la defensa de l'altra esmena de retorn, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

El Sr. RÓDENAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, prego, abans de començar la meua intervenció en defensa de l'esmena de retorn del Projecte al Consell Executiu, al senyor President que em permeti agrupar en aquesta intervenció el que és la defensa d'aquesta esmena a la totalitat i la defensa de la resta d'esmenes, donat que l'argumentació és la mateixa en tot cas.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, s'agraeix.

El Sr. RÓDENAS: Els centristes d'aquesta Cambra hem presentat una esmena a la totalitat de retorn al Consell, i trenta-dues esmenes a l'articulat parcialment, donat que és la mateixa argumentació. Per nosaltres, la finalitat d'aquestes esmenes és clara, i penso que necessària. Es tracta d'evitar noves constitucions de censos a Catalunya, perquè entenem, justament —com deien els companys socialistes—, que només hauríem de legislar mecanismes de redempció, extinció i cancel·lació d'aquests drets.

Des d'un punt de vista liberal i progressista, la regulació legal d'una institució com l'emfiteusi no té cabuda en una legislació moderna com és l'actual, sense perjudici de reconèixer la transcendència de l'emfiteusi en el desenvolupament de l'agricultura catalana i de les seves poblacions.

És ben cert que el Projecte de Llei suprimeix l'arcaica concepció de l'emfiteusi, el cens emfitèutic, consistent en la divisió entre el domini útil i el domini directe, i hi introdueix certes facilitats per a la redempció respecte a la Llei anomenada «del 45», però que ens semblen encara insuficients. En la regulació que es pretén, el cens emfitèutic seguirà recordant aquella concepció vulgar i usual que, com ja advertia Manresa —il·lustre jurista—, es tractava d'un gravamen o càrrega poc menys que eterna.

Per tot això, el que els centristes pretenem amb aquesta esmena a la totalitat i amb les esmenes de l'articulat és evitar, tal com hem dit abans, la constitució de nous censos. Històricament, una gran part dels juristes del segle XIX i, fins i tot, del segle XX han dit —cito en castellà, citant Elizondo i Vizcaino, per exemple— que els censos eren «una calamidad que seca y

destruye las fuentes de la riqueza pública». D'altres juristes, encara amb una versió més radical..., Quintus Mucius Scaevola deia, textualment: «En nuestra excursión a través del arqueológico Código Civil hemos llegado a la sala de las momias. En ellas, en tres vitrinas bien decoradas, reposan el eterno sueño..., el contrato enfiteutico.» Igualment, Sánchez Román —un altre il·lustre jurista— deia també que «los censos eran algo estimado, algo que cumplió la misión que los tiempos les habían encomendado, pero que está de más en los modernos códigos». Castán —un altre il·lustre jurista—, afirmava que, si avui es volgués constituir un cens emfitèutic temporal, no seria cens sinó un arrendament o una parceria.

Evidentment que aquestes referències van només al Codi Civil espanyol; però també recordar que hi ha uns quants il·lustres juristes catalans, com Borrell Macià, Tell Lafont, Carreras Candi, que tenien apreciacions sobretot, diem, que al caràcter senyorial de l'emfiteusi. No es tracta de discutir en el seu moment el paper que van complir els censos, sinó el que ara tenen d'aplicació en la realitat social.

Tal com vàrem anunciar a la Comissió corresponent, en un informe lliurat pel Degà del Col·legi Notarial de Barcelona, se'ns informa de les dades estadístiques de constitució de censos des de l'any 60 fins a l'any 85, que són els que estaven possibles. Els anys 60-69 es varen constituir a tot Catalunya 884 censos emfitèutics. Del 70 al 79, aquesta xifra baixà a 390 censos, i des del 80 fins al 85, darrer anys del qual tenim dades, només 95 censos emfitèutics; només. Queda clar que la davallada és realment important, i la progressió, en termes conceptuals, seria fins i tot encara més greu.

Respecte als censos vitalicis, hem de dir que, en els vint-i-sis anys que van del 60 al 85, només s'han constituït a Catalunya cent tres censos vitalicis a tot el país, la qual cosa dona una mitjana per sota dels quatre l'any. Això, il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, ens donarà una idea de l'escassa aplicació d'aquestes figures jurídiques al nostre país.

Aquestes dades posen de manifest la poca importància jurídica, social i econòmica que avui tenen aquestes institucions i, consegüentment, creiem que la nostra tasca de legisladors ha de ser, precisament, l'adequació de les lleis a la realitat social del temps en què s'han d'aplicar.

Se'ns podrà dir —se'ns podria dir— que, amb la supressió d'aquestes institucions, estem renunciant i enterrant institucions jurídiques que formen part de la riquesa i del patrimoni jurídic català, però això no seria una raó suficient quan, com a legisladors, tenim l'obligació d'adequar les lleis al moment actual i a la realitat social de Catalunya. Aquest Parlament —ho recordaran vostès— no va tenir cap mena de dubtes per suprimir, oportunament, institucions que també formaven part del patrimoni jurídic català —com la presumpció muciana o la llicència marital—, precisament perquè aquestes lleis, aquestes normes, no eren adequades als temps de vigència actual.

Per a acabar, una referència a les disposicions transitòries del Projecte de Llei, que nosaltres no hem esmenat. No les hem esmenat perquè, d'alguna manera, tendeixen a la possibilitat de cancel·lació dels censos vigents. En qualsevol cas, nosaltres ja anunciem que, lògicament, votarem a favor de les nostres esmenes i ens abstindrem en el text del Projecte.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Ró-

denas. Li dic «honorable»... (*Rialles*.) Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, malgrat el tractament d'inferior quantia que m'ha adreçat en relació amb el senyor Ródenas. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per fer el torn en contra a les dues esmenes a la totalitat d'aquest Projecte de Llei que han explicitat els Diputats senyors Abelló i Ródenas.

De fet, encara que hi ha hagut força elements de fons similars, el plantejament d'un i altre Diputat han estat lleugerament diferents; per tant, si bé faré alguna rèplica comuna, doncs intentaré, també, precisar la posició del nostre Grup en tots i cadascun dels punts que, per separat, han expressat aquests dos Il·lustres senyors Diputats.

El senyor Abelló ha començat fent unes qüestions prèvies, lògiques, que és explicar, en certa manera, quina és la discrepància de fons entre el Grup Socialista i el nostre sobre la puntualitat de les modificacions o la globalitat; i ell, com sempre havia fet el Grup Socialista en aquesta Cambra, es decantava per la globalitat. Aquest és un tema que, a part de pràctic, pot ser útil que l'examinem des del punt de vista polític, i per això —com ja vaig tenir oportunitat en el debat de totalitat en Comissió—, fer referència que, precisament, en aquest valuós volum commemoratiu del Simposi de dret civil amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la Compilació, hi ha precisament un debat general que es va fer entre els assistents i, concretament, hi ha una explicació, que nosaltres considerem molt vàlida, sobre el tema de la globalitat o la puntualitat, a través de lleis especials, de modificar la Compilació de dret català.

I en aquest debat general, un lletrat, el senyor Joan Josep López i Burniol —plana 419—, diu: «En segon terme, s'ha de concretar també l'instrument d'actualització que ha d'ésser utilitzat —codi, compilació, lleis especials— o, com deia aquest matí la professora Roca, el sistema de llei de bases», que és el que ens semblava que, amb tota certesa, defensava el senyor Abelló fa una estona. Aleshores, continuant aquesta intervenció escrita en el Simposi de Dret Civil, es diu: «En aquest camp, pot resultar d'especial interès recordar la pràctica de l'anterior Generalitat, que va utilitzar el sistema de les lleis especials», i aleshores explica que, a la Generalitat republicana, la modernització del dret civil català es va fer per mitjà del sistema de lleis especials. I continua dient: «Aquest no és un tema orfe de contingut polític» —i explica— «perquè, a la fi, s'hi enfrontaven, com deia el professor Salvador, dues concepcions del dret català: la tradicional, que pretenia la promulgació de l'apèndix i que estava pensada i defensada per la Lliga Catalana, i la reformista, que volia fer efectiu aquest reformisme mitjançant un conjunt de lleis especials, i que estava defensada per l'Esquerra», i ara, curiosament, aquesta és la posició nostra, contraposada a la posició del Grup Socialista.

Altres objeccions que s'han fet són el que no és necessari, que el que cal regular és el dret patrimonial, el dret immobiliari... És clar, aquí, en el fons, és tornar a raure en el mateix debat de globalitat o parcialitat, perquè també, com es va dir en el Simposi de dret civil, «el centre de gravetat dels sistemes jurídics moderns ha passat a l'àmbit del dret patrimonial, i ha perdut el seu anterior protagonisme, l'organització jurídica, l'economia familiar i la regulació del fenomen successori». O bé una altra intervenció: «Però no ens enganyem: el dret civil,

en aquests moments, és dret patrimonial». Per tant, doncs, l'argumentació socialista continua essent la mateixa de globalitat, i nosaltres entenem que és més útil —a part les motivacions polítiques dels uns i els altres— la puntualitat d'institucions concretes i completes —això sí, ben completes—, regular-les i posar-les al dia.

Per altra banda, a diferència del senyor Ródenas, que sí que s'ha referit al cens vitalici, el senyor Abelló ha omès qualsevol referència d'inutilitat —que deia— de la Llei al cens vitalici, perquè suposo que li consta, al senyor Abelló —a diferència, pel que sembla, del senyor Ródenas—, que el cens vitalici avui dia és una institució ben viva i molt utilitzada a casa nostra: és un mecanisme molt utilitzat, el del cens vitalici. Aleshores, com saben vostès, aquesta institució té una regulació jurídica de molt poc gruix i, a través d'aquesta Llei, donaríem un ampli suport a les necessitats importants, voluminoses, que hi ha avui dia, perquè se'n fan, se n'estan establint molts, de censos, i la regulació feta per aquesta Llei —o que pretén fer aquest Projecte de Llei— eliminaria totes les confusions i la problemàtica que hi ha sobre aquesta qüestió.

Per altra banda, el senyor Diputat socialista no ha negat..., diu: «Després de la intervenció del senyor Conseller, realment, tenim molts dubtes...» —això em satisfà, perquè en el debat en Comissió no en tenia cap, de dubte, en sentit negatiu; avui veig que li ha fet trontollar l'acurada i fonamentada explicació que ha fet l'Honorable Conseller de Justícia—, perquè, realment, d'escassa influència, res de res: històricament i, fins i tot, modernament, la institució del cens és viva, és vigent a casa nostra i ha tingut importància. Ha dit el senyor Abelló —i és cert— que aquesta importància pot ser en alguns llocs, com deia, l'àrea de Barcelona —no en els barris burgesos que deia ell, perquè m'imagino que els barris burgesos que volia dir ell són els actuals—, quan el cens, quan va tenir l'època de major esplendor, era al segle XIV, i els barris burgesos podien ser a l'altra banda de la Rambla, però no, evidentment, a l'actual situació del que s'entén per barris burgesos.

I dic que tenia un cert sentit, perquè, com saben vostès, el senyor Abelló és de Tarragona, i aleshores, si el senyor Abelló repassa el manual de dret civil català clàssic del senyor Borrell, veurà que explica que, precisament, a les comarques de Tarragona és allà on va tenir menys incidència el cens. Ara, jo li puc dir que a la meua zona, al Vallès Occidental, i al meu poble, Terrassa, la major part de transmissions patrimonials immobiliàries estan afectades pel pagament de lluïmes, perquè existeix una gran quantitat de censos: és una institució perfectament viva.

És clar, aleshores, per això nosaltres no trobem justificat el fet, que el senyor Abelló considera lògic, que la Llei s'hauria de reduir només a l'apartat de redempció, de netejament de càrregues del Registre. Tot i així, si vostès, senyores i senyors diputats, repassen el text del Projecte de Llei, veuran que, a través de les extensíssimes i nombroses disposicions transitòries, es regula exactament tot això que demana el senyor Abelló.

Anant a aquells aspectes diferents de l'argumentació del senyor Abelló que ha utilitzat l'Illustre Diputat senyor Ródenas, a mi m'ha sobtat una mica quan ell ha parlat que el tema de la desaparició de la institució del cens era gairebé un imperatiu, metafísic o filosòfic, a les societats liberals i progressistes. Jo només li recordaria que, no en el debat que vam fer en Comis-

sió, sinó ara fa pocs segons, o fa pocs minuts, el senyor Conseller ha fet una breu pinzellada de dret comparat i ha explicat la supervivència d'aquesta institució, típicament nostra, també a països com França o com Itàlia, països que dubto molt que l'Agrupació parlamentària del CDS no pugui considerar com a països liberals i progressistes; i diu que en aquests països no hi té cabuda; doncs, en aquests països, n'hi té, i, a casa nostra, nosaltres entenem que també en té, que la té, que l'ha tinguda i que és una oportunitat més, en aquest ventall —com deia el senyor Conseller— d'accés a la propietat, del ventall possible de formes, de modalitats, de mecanismes d'accés a la propietat immobiliària, aquest n'és un de singularment favorable —o que pot ser singularment favorable— a les persones amb pocs mitjans econòmics: amb un cànon modest i amb un lluïme esporàdic i aleatori, quan hi hagi una transmissió, es pot accedir fàcilment a la propietat; per tant, de forma més àgil, que no pas altres mecanismes evidents, existents i també necessaris.

I aleshores el senyor Ródenas, entrant ja en el terreny més jurídic, ha esgrimit el parer d'una pila de juristes —i ja no hi vull fer massa rèplica, perquè ell mateix se n'ha adonat, quan anava fent aquest reguitzell d'illustres juristes—, que tots ells eren juristes emmarcats en un àmbit de dret comú o de dret castellà. I aleshores, comprenc que, essent una altra mentalitat jurídica, hi hagi un altre punt de vista diferent. A casa nostra —vostè repassi tots els juristes del passat i del present—, veurà, senyor Ródenas, que aquesta no és l'actitud, no és la comprensió pejorativa del tema dels censos. Fins i tot, fa molt poc, en un llibre, una obra d'autors de primera magnitud, de primer nivell, de primer rang jurídic català, com la doctora Encarna Roca i el doctor Puig Farriol, en una obra tractant de l'emfiteusi, del cens emfitèutic, diuen —i també llegiré en castellà, com deia el senyor Ródenas, perquè és un llibre escrit en castellà—, diuen, després de fer una crítica —també l'ha fet el Conseller—... Hi ha molts aspectes, hi ha factors que incideixen en la poca utilització, malgrat això, les dades que ha donat vostè, si les comparem amb les del Conseller, són les mateixes: el senyor Conseller ha fet una xifra global —mil nou-centes..., unes dues mil constitucions de censos— i vostè, senyor Ródenas, ho ha desglossat per anys, però també, si ho suma, veurà que arriba a la mateixa xifra.

Bé, doncs, després de fer una crítica fonamentada com la que ha fet el Conseller, i d'aquí la necessitat de modernitzar, de posar al dia la institució del cens, aquests dos grans autors del nostre temps diuen: «Con ello no es que seamos partidarios de erradicarla» —parlen del cens emfitèutic, de la institució del cens emfitèutic— «de nuestro derecho civil en una futura reforma de la *Compilación*, sino, más bien, de intentar modernizarla», i aleshores, en honor a la plenitud de la transcripció, continuen dient: «pese a que no seamos precisamente optimistas en cuanto a los resultados prácticos de una eventual reforma». Vol dir que, en tot cas, es pot ser lleugerament escèptic o pessimista sobre les possibilitats de ressorgiment d'aquesta institució, però, evidentment, em sembla que avui dia, a casa nostra —ja no vull fer referència, com ha fet el senyor Conseller, a tots els estaments corporatius que giren a l'entorn del món del dret, que tots ells s'hi han manifestat en sentit positiu—, em sembla que, per tots aquests motius, és totalment correcte, és totalment adequat que donem suport a aquest Projecte de Llei.

Aleshores, com ha fet el senyor Ródenas, m'abstindré també

oportunitat de fer el torn en contra de la resta d'esmenes concretes, perquè, com ha explicat bé el senyor Ródenas, l'Agrupació del CDS ha utilitzat la tècnica —potser una mica heterodoxa— de fer una segona esmena a la totalitat a pessics: després de fer aquesta esmena a la totalitat, aleshores, a tots i cadascun dels articles, ha anat presentant una esmena de supressió, i aleshores —com deia ell, i bé ho deia—, s'ha limitat a no fer esmena de supressió a totes les disposicions transitòries, que són precisament aquelles que regulen l'extinció, el netejament de registres, etcètera. Per tant, molt coherent, però, evidentment, els mateixos arguments que he utilitzat ara de manera global s'apliquen a tots i cadascun d'ells.

Jo podria allargar-me molt més, senyor President, però no ho faré: en Comissió vam debatre molt el tema que semblava que voleïava per damunt de la Comissió en aquells moments, el senyor Ródenas s'hi ha referit un instant avui —només un instant—, sobre el tema que potser, psicològicament, el que feia decantar aquests grups, tant el Grup Socialista com l'Agrupació del Centre Democràtic i Social, a presentar esmenes a la totalitat era, dic, un sentiment més o menys inconscient de considerar que sempre, i en tot cas, la institució del cens emfitèutic és de tipus senyorial, de tipus feudal. Bé, com que no s'hi ha insistit gaire, no en parlaré més, però, evidentment, al costat —n'hi havia molts i encara n'hi ha algun de subsistent— de censos que realment, històricament, tenien un origen feudal o senyorial, hi ha multitud de censos de tipus alodial, i com, molt de passada s'hi ha referit el senyor Conseller, un percentatge molt important de l'expansió urbana de Barcelona en època pretèrita va ser degut precisament a la utilització, al comerç, a la inversió en censos d'una part important, la part més progressiva de la societat catalana d'aquell temps. Per tant, només demanant i desitjant que la societat catalana pugui utilitzar aquest mecanisme junt amb els altres —evidentment **no** és el cabdal, però junt amb altres mecanismes d'accés a la propietat—, pugui utilitzar, d'una banda, el cens vitalici i, d'altra banda, el cens emfitèutic que es regula i es modernitza a través d'aquesta Llei. Anuncio, òbviament, que el nostre sentit de vot serà contrari al retorn al Govern d'aquest Projecte i, per tant, pretendrem, després, doncs, entrar en el debat de totes i cadascuna de les esmenes, de les poques esmenes que al marge d'aquest conjunt heterodox d'esmenes del CDS han restat vives per al Ple, tot anunciant que, a una bona colla d'elles, després de reflexionar a fons en les posicions, en l'argumentació que ens van donar els senyors ponents dels altres grups, a una bona colla d'elles, avui també hi donarem suport a diferència del que vam fer a la Comissió.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara poden intervenir els altres grups parlamentaris per fixar posició. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya? Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, entenem que era necessari que a Catalunya es modernitzés i es regulés jurídicament en matèria de censos. Entenem la conveniència de refondre en un mateix o en un sol text legal tot el conjunt de disposicions referents als censos. No veiem, però, per enlloc el que en l'Exposició de Motius del Projecte de Llei s'anomena com a segon factor diferent del qual cal derivar aquesta reforma; ens referim a la necessitat d'adaptació de la

legislació especial de censos als principis constitucionals. A quins principis constitucionals? El Projecte de Llei no en parla i potser caldrà, doncs, deduir-los. Els factors tercers i quarts que el Projecte de Llei exposa, són, segur, més clars: «eliminar-ne la complexa divisió de domini, la confusible clarificació i l'oportunitat per facilitar l'alliberament de càrregues de les finques que actualment encara estan gravades amb censos i que, com a tals, figuren inscrites en els llibres del Registre de la Propietat». Fins ara —i aquesta Llei pot ser considerada positiva sota aquest aspecte—, s'establia la cotitularitat; la nova Llei vol «culminar el procés normatiu», diu: «iniciat en la Llei de Censos de 1945..., el cens com a institució jurídica de caràcter real en virtut del qual el censatari esdevé titular del dret de propietat sobre una finca que queda subjecta al pagament d'una pensió» simbòlica. La nostra idea, però, per establir un marc general progressista en aquesta o en una llei semblant hauria estat, hauria hagut de ser el fet de facilitar l'accés a la propietat agrària del major nombre de persones que hi treballen, i la conveniència social de consolidar aquests dominis socials. La eliminació fàctica, sense explicitar-ho, del principi de cotitularitat hauria de facilitar l'accés del camperol, del censatari al contracte o al cens directament. L'articulat de la Llei pressuposa unes condicions contractuals que afavoreixen netament el propietari de la finca i graven el censatari. L'article 8, per exemple, imposa al nostre entendre unes condicions contractuals que gosem anomenar lleonines, una falta de determinar la quantia de la pensió en proporció al nombre d'anys necessaris per a la redempció d'aquesta i, a més a més, es deixa, per tant, tot a l'arbitri del propietari.

Dubtem que el govern pretengui, amb aquesta Llei, legislar un tipus de contracte que, eventualment, pot derivar en usura, i que les ambigüitats del Projecte governamental i les precisions desfavorables al censatari fan arribar a creure, precisament, aquest interrogant esmentat de derivació en usura legalitzada.

És, però, en el capítol tercer del Projecte de Llei, ja prefigurat a partir de l'article 11 quan estipula la redimibilitat del cens, que l'esmentada Llei pot representar un cert encadenament vitalici del censatari i els seus hereus al caprici del propietari. El cens vitalici no existeix ni en el Codi Civil ni en la Llei que es vol reformar del 45. L'objecte de la Llei hauria de ser la necessitat de facilitar l'accés a la propietat territorial al major nombre possible de persones. Ens preguntem si no estem fent un pas enrera fins i tot en relació amb les lleis anteriors que s'han esmentat. També creiem que la Llei hauria d'haver-se reduït exclusivament a la regulació de la redempció dels censos. En resum, l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya hauria desitjat que la necessària regulació jurídica catalana respecte als drets reals per aconseguir un dret immobiliari de Catalunya complet i modern, hagués tingut tots aquests elements en compte; no s'hi han tingut, al nostre entendre, de manera suficient i, per aquestes raons esmentades, aquesta Llei no tindrà el suport favorable de la nostra Agrupació.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup Mixt es vol fixar posició? Es renuncia i, per consegüent, donem la paraula a l'Illustre Diputat senyor Perea, del Grup parlamentari Popular, per fixar posició.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Espera un moment que hi hagi silenci. Pot parlar.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. El Grup Popular considera que aquesta és una de les poques vegades que el Govern ha encertat en la modificació del nostre dret privat, atès que aquest Projecte de Llei respon a una veritable demanda social per solucionar una situació, ja insostenible, de regulació més que caduca, en especial en el que fa referència a les situacions de divisió horitzontal. I, per una altra banda, el Govern ha resolt la situació amb una acceptable tècnica jurídica, ja que si el jurista francès Dumoulin deia —i ho cito en castellà, també—: “no hay en el turbulento océano del derecho, piélago más profundo y peligroso que la distinción entre las obligaciones divisibles e indivisibles”, això ho deia, segurament, perquè encara no havia entrat en l'estudi del dret real de cens, com els senyors diputats deuen haver pogut comprovar si han intentat estudiar i analitzar els antecedents d'aquest Projecte de Llei.

L'eliminació dels censos del nostre dret, i encara més la prohibició d'aquests, comportaria resoldre, prèviament, el complex problema doctrinal de l'existència o no dels *numerus clausus* en la nostra legislació hipotecària, i vulneraria les garanties constitucionals dels actuals titulars. D'altra banda, és cert que aquesta Llei neix aïllada d'un projecte, d'una concepció global d'allò que, per a aquest Govern, ha de ser el nostre dret immobiliari; però, és clar, com deien els clàssics *ad impossibilia nemo tenetur* —és a dir, ningú es pot obligar a una cosa impossible— i, per tant, no es poden demanar concepcions globals integrals a qui té una base —utilitzant també termes jurídics doctrinals— del més pur eclecticisme fluctuant. Per tot això, el meu Grup, estant bàsicament d'acord amb el plantejament d'aquest Projecte, ha intentat aportar algunes correccions tècniques admeses en la major part en la Comissió, i, per tant, per totes aquestes raons exposades, no votarà favorablement les esmenes de retorn plantejades.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei de Censos que el Govern ha presentat al Parlament té una gran significació, no tant per la institució que es regula —avui en desús—, sinó perquè es tracta d'un Projecte de Llei de reforma del dret civil català i, com es diu en la mateixa Compilació, el dret, juntament amb la llengua, és una de les produccions culturals més importants del poble català, un dels principals exponents de la seva identitat com a poble i, per tant, un dels punts de referència essencials a l'hora d'identificar Catalunya amb un procés històric específic.

Com hem dit, el cens és una institució en l'actualitat de poc ús, a causa de la seva manca de modernització o, el que és el mateix, la no-adequació a les actuals necessitats socials i a la realitat catalana. Ens toca viure una època de profunds canvis econòmics, tècnics, ideològics i, a més, aquests es produeixen d'una manera ràpida que fa que el dret s'hagi d'anar reformant fins i tot, de vegades, poc temps després de l'entrada en vigor d'aquest. Es pot creure que una bona tasca legislativa significa que les lleis han de perdurar en el temps, que els canvis legislatius produeixen una inseguretat jurídica. Però és evident que en aquesta època, perquè la Llei respongui a les necessitats im-

mediates del ciutadà, ha d'evolucionar almenys al mateix ritme que els esdeveniments socials, però sempre tenint en compte el pes de la història, les influències externes, d'acord amb el sentit actual del nostre poble. Però no només s'ha d'adaptar el dret legislatiu a la Compilació i les lleis especials, sinó que aquest Parlament s'ha d'esforçar a incorporar matèries noves al dret català. La modernització no es pot entendre només com a adequació al dret, sinó també a noves incorporacions. Avui la Llei és també un instrument de programació econòmica i social, d'ordenació del territori i d'expressió política. Mantenir un dret inamovible, com a senyal d'identitat d'un poble, podria tenir un sentit en una altra època, però avui, en molts supòsits, pot comportar l'esclerosi del dret positiu.

El nostre Grup, en examinar el Projecte de Llei presentat pel Govern en aquest Parlament, es va plantejar de fer una esmena a la totalitat amb un text alternatiu semblant al que havien presentat els socialistes, que només deixés vigent la forma de redempció i cancel·lació de censos, o sia, les disposicions transitòries regulades en aquest Projecte de Llei. Sense entrar en la regulació de la seva constitució, és a dir, en la derogació de fet de la institució del cens. És evident el desús actual; només cal examinar els resultats, ja s'ha dit abans, per exemple, el sondeig fet entre els registradors de la propietat i mercantils de Catalunya, l'octubre de 1985. A la pregunta de si la constitució d'emfiteusi per testament o per contracte eren molt freqüents, cap resposta dels entrevistats va dir que la constitució fos freqüent; el 84,60% va contestar que era poc freqüent i el 6% no va contestar. I val a dir, també, que les comunicacions trameses al Simposi de dret català a què feia referència l'Honorable Conseller, que es va celebrar en commemoració dels vint-i-cinc anys de vigència de la Compilació, només feien referència a la redempció i la cancel·lació registral. No hi ha dubte, a més, que si féssim una enquesta entre els professionals del dret, la resposta majoritària seria que la constitució de censos no té en l'actualitat cap vigència i, per tant, una reforma no tindria cap utilitat, de manera que únicament la podria justificar l'extinció. Es fa palès, doncs, que el fet que la institució hagi caigut en desús en aquests darrers decennis és la manca de modernització en la seva reglamentació per a acomodar-la a les situacions jurídiques actuals. El cens, per als professionals relacionats amb el dret, es veu com una institució caduca perquè no respon a una necessitat sentida actualment, socialment i econòmicament: manca de claredat en la seva naturalesa —per exemple, no hi ha un criteri unànim sobre si és un dret real o personal—, amb unes modalitats excessives, antieconòmiques, creador de conflictes a l'hora d'efectuar la valorització de les finques, i que dificulta el tràfic immobiliari. I a tot això hauríem d'afegir el lent funcionament de l'antic tribunal arbitral de censos i dels actuals jutjats. Per tant, a la pràctica, ha esdevingut només, per als nous professionals, com una pregunta que es fa als exàmens de dret civil de la facultat, però que, en l'actualitat, no té cap altra utilització. No ha ha dubte que si els juristes consideren que una institució és difícilment aplicable —i per tant no recomanable— desapareix, de fet, de la vida jurídica d'un país malgrat la legislació. El nostre Grup va optar finalment per no presentar cap esmena a la totalitat perquè entenia que una nova reglamentació dels censos com a instrument de noves relacions jurídiques podia avui tenir vigència. Per tant, ha presentat esmenes al Projecte de Llei per intentar-ne la millora tècnica i, al mateix

temps, ha introduït algun concepte que fins ara no ha estat regulat pel dret civil català, amb l'esperança que les Llei que aprovi aquest Parlament s'ajustin al màxim possible a la realitat social, i que els professionals del dret trobin en elles uns instruments adequats a aquesta realitat. Entenem que si la institució del cens continua lligada a la seva primitiva funció —la qual només tenia plena raó d'ésser en una societat agrícola-feudal—, malgrat la reforma, continuaria en desús. El cens ha d'ésser una institució que es pugui aplicar a les situacions jurídiques que genera una societat ja postindustrial.

En l'Exposició de Motius del Projecte de Llei que ha presentat el Govern, la necessitat de l'actualització es fonamenta en quatre factors, dels quals voldríem remarcar-ne dos i afegir-ne un altre. És evident el factor de conveniència de fondre en un sol text legal totes aquelles disposicions referents als censos, com ho és també la necessitat imperiosa de facilitar l'alliberament de les càrregues de les finques que encara avui dia estan gravades, i que, com hem dit abans, és una de les majors preocupacions sentides pels juristes. També és important l'aclariment conceptual dels censos i la determinació de la seva naturalesa de dret real —encara que des del punt de vista de la doctrina jurídica continuarà essent una figura controvertida—, com també és important eliminar la divisió complexa del domini i la confusa classificació dels censos. Però trobem a faltar, en aquest Projecte de Llei, la possibilitat de legislar a Catalunya, i a partir de les lleis especials, sobre situacions noves que es van consolidant en el si de la nostra societat com pot ser, per exemple, la parella de fet.

Les dues modalitats de censos que es regulen en aquest Projecte de Llei, poden gaudir d'una vigència actual, tant el cens perpetu denominat «emfiteusi» com el temporal o «vitalici». Si bé en un principi podríem dubtar que el cens emfiteutic pugui tenir aplicació actualment, en veuríem la possible vigència si fem un petit examen del dret comparat, en el qual podem comprovar que és actual en alguns països europeus i és utilitzat com un sistema d'ordenació del territori, si bé, com direm tot seguit, amb una diferència de configuració. Així, a finals del segle XIX l'ús del cens emfiteutic s'intensificà als Països Baixos i a Suècia, però amb una profunda reforma de la seva normativa, per tal de cobrir unes necessitats socials d'habitatge. Si bé ha estat situat a cavall entre el dret administratiu i el civil, la seva pràctica per les administracions locals, principalment d'Amsterdam i Estocolm, és quotidiana. És una figura que permet que l'Administració conservi el sòl públic i cedeixi al particular la possibilitat d'edificar-hi, mitjançant el pagament d'un cànon i per un temps determinat de possessió de l'immoble. La figura d'aquest cens emfiteutic comporta un gran avantatge, sobretot en aquells territoris que els solars són escassos i, per tant, existeix una alta especulació immobiliària. Com ja s'ha dit, d'una banda, l'Administració no es desprèn de la propietat del solar, té uns nous ingressos, que són els cànon que cobra del dret emfiteutic —la qual cosa li permet d'adquirir nous terrenys públics—, i en controla la destinació que s'hi dona, o sigui, la construcció urbanística, no només per les normes administratives sinó a través de la relació contractual, i, d'altra banda, recupera, en part, la plus-vàlua en el moment d'extingir-se el cens.

Per tant, l'emfiteusi pot servir com a instrument d'ordenació del territori i evitar l'especulació. Ara bé, com hem apuntat abans, caldria preguntar-se, però, si amb el present Projecte de

Llei és possible fer-ne aquesta aplicació. Doncs bé, entenem que, en principi, seria necessària una regulació que permetés l'adaptació de la figura de l'emfiteusi, la qual, pel fet de mantenir-se en el nostre dret civil, pot facilitar el seu estudi i veure les seves possibilitats. Certament, el desenvolupament que el cens emfiteutic ha tingut en els països esmentats ha estat molt positiu, ja que, en l'actualitat, només a la ciutat d'Estocolm s'han constituït més de vint-i-tres mil contractes d'emfiteusi, i més de seixanta-cinc mil en tot el país, que anualment aporten més de dos-cents milions de corones sueques, de manera que avui el pressupost immobiliari de la ciutat té un superàvit i, a més, aquesta política ha fet possible abaratir la compra dels habitatges.

Per tot això, entenem que la reforma del cens emfiteutic, mantenint la seva relació en el nostre ordenament jurídic, no és només per un motiu de conservadorisme del dret civil català, sinó que pot ésser un dret amb projecció de futur.

Quant a la figura del cens vitalici, hem de dir que, si bé ha disminuït la seva utilització, això ha estat a causa de les dificultats que ja hem esmentat abans, no pas perquè no existeixi la necessitat de regular-lo. A Catalunya es continuen constituint vitalicis, però sobre la base dels articles 1802 i següents del Codi Civil, que fan referència a la renda vitalícia; no es fan sobre la base del vitalici regulat pel dret català, en el qual, a més, la garantia de la finca és evident que és una altra causa de reforçament del possible no-pagament, però no hi ha dubte que la institució del cens vitalici pot arribar a tenir una gran significació en els temps actuals. En primer lloc, una àmplia part de la societat ha tingut accés a la compra de l'habitatge, el qual, a causa, sobretot, a les grans ciutats de la manca de sòl, ha sofert durant aquest temps un increment important del seu valor, però restant aquest immobilitzat, ja que l'habitatge serveix de domicili, i, per tant, és de realització impossible a la pràctica.

En segon lloc, les pensions de jubilació de la Seguretat Social van experimentant acceleradament un retrocés i perden punts davant l'increment del nivell de vida. La figura del cens vitalici pot, doncs, aportar una solució jurídica que beneficiï el pensionista amb pocs recursos i amb habitatge de la seva propietat, ja que la constitució d'aquest tipus de cens sobre el seu habitatge li permetria continuar ocupant-lo durant la seva vida i, al mateix temps, rebre una pensió que completés la jubilació, responant la finca, en tot moment, en el cas que el pagament no es produeixi.

No hi ha, per tant, dubte que el cens vitalici pot tenir en l'actualitat una vigència creixent, però, malgrat tot, el que s'ha de dir és que és important que aquest Projecte de Llei mereixi també la confiança per als professionals del dret, i creiem que, perquè això sigui així, manca, ara com ara, un desenvolupament pràctic d'aquesta figura, que podria ajudar a crear el convenciment que avui no presenta els inconvenients denunciats en el passat, i que, per tant, la seva aplicació no perjudicarà els qui el constitueixen, i que els possibles conflictes que pugui plantejar es resoldran d'una manera immediata i sense grans entrebancs procedimentals.

Per acabar, voldria assenyalar —com abans ja he dit— que el Parlament de Catalunya no s'ha de conformar només a reformar la Compilació i les lleis especials vigents, i que si bé, com diuen molts juristes, el dret no es crea sinó que es descobreix, hem de descobrir-lo legislant sobre les noves situacions socials,

acollint i donant forma jurídica a allò que al carrer ja és un fet real i una necessitat comunament sentida.

Per això, el nostre Grup s'abstindrà en les votacions de retorn del Projecte de Llei presentat pel Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Acabat el debat de les esmenes a la totalitat, passem a la votació de tornar o no el Projecte al Consell Executiu.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Les esmenes de tornar el Projecte de Llei al Consell Executiu han estat rebutjades per 24 vots a favor, 61 en contra i 9 abstencions.

Passem ara al debat de la part dispositiva. Hi ha diverses esmenes a l'articulat. A l'article primer hi ha una sola esmena, de l'Agrupació parlamentària del CDS, que ja ha quedat defensada, i, per consegüent, passem a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 58 en contra i 36 abstencions.

Votem ara l'article primer, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article primer ha quedat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Votem a continuació l'esmena número 4, de l'Agrupació parlamentària del CDS, que és la inclusió d'un nou article.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La inclusió d'aquest nou article ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 59 en contra i 36 abstencions.

Passem ara a l'article segon. Hi ha una esmena de l'Agrupació parlamentària del CDS que ha quedat defensada, i una altra del Grup Popular, la número 6. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Amb el seu permís, jo voldria agrupar, per a la seva defensa, les esmenes números 6 i 8, ja que les dues tenen el mateix fonament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Queden agrupades, doncs.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. En aquestes esmenes es tracta d'aportar una modificació únicament formal: nosaltres proposem una nova redacció d'aquests dos articles, el 2 i el 3, en la qual, en menys paraules, s'expressa la mateixa idea, amb, almenys, la mateixa claredat. No diem que s'hagi de tornar al llenguatge del legislador decimonònic, però crec que s'ha d'evitar una redacció més apropiada d'un manual d'estudiant universitari que d'un text legal. Per això, com ja deia el meu Grup a la Comissió, demanàvem a la majoria que sacrificués el seu redactat inicial en l'ara del que s'ha anomenat economia processal; en aquest cas, de l'economia legal.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. El senyor Perea ens demanava un sacrifici del text nostre —que no és el text nostre, és el text de la Conselleria, o sigui, del Govern al qual nosaltres sempre i en tot moment donem suport. Com deia el senyor Perea, aquí no és un debat polític; jo diria que els conceptes són els mateixos: l'únic és la formulació gramatical diversa. És lògic que al senyor Perea i al seu Grup els agradi més el seu text, i és també bastant lògic que, al nostre Grup, ens agradi més el text del Govern.

Ara bé, quant a la primera esmena, a l'esmena número 6, sí que realment és purament una valoració, diria, estètica, i, per tant, no tenim inconvenient a sacrificar, com se'ns demana, el nostre text en benefici del text que, insisteixo, diu exactament el mateix, amb una altra configuració sintàctica, i, per tant, no és un torn en contra, i nosaltres, quan es posi a votació aquesta esmena, la votarem també favorablement.

En canvi, a la segona, l'esmena número 8, aquí la cosa canvia una mica, perquè hi ha alguna cosa més: a nosaltres ens sembla..., no sols que ens agrada més el text de l'article 3, sinó que és més precís, que és més exacte o, millor dit, que és exacte, perquè potser té una simetria interna, una ordenació cartesiana, perquè especifica els tres orígens o les tres fonts del cens, de com es constitueix un cens: hi ha un apartat primer, que és el contracte, un apartat segon, que és l'usucapió, i un apartat tercer, que és la disposició per causa de mort. En canvi, en l'esmena, si vostès, senyores i senyors diputats, la repassen, veuran que, si bé ve a dir el mateix, fa una ordenació que, de fet —per a nosaltres— és una desordenació, perquè, en suprimir la classificació i la separació en lletres a), b) i c) del contracte i la usucapió i fer desaparèixer totalment la disposició per causa de mort, doncs és molt menys entenedora i, fins i tot, com que el que és la usucapió, que en el text de l'esmena desapareix la lletra b) i l'expressió «la usucapió» passa a ser un afegit —en el text que proposen ells— que parla de la constitució contractual, fins i tot es podria arribar a entendre —cosa que ja sé que el senyor Perea no, com a bon jurista, però el ciutadà comú podria entendre— que la usucapió també és una constitució contractual, quan sabem que, precisament, no ho és: és el transcurs dels temps.

Per aquests motius, doncs, sí que en aquesta segona esmena, lamentant-ho molt, se'ns fa molt difícil, per no dir impossible, accedir al sacrifici del text de l'article, tal com ve redactat del Projecte de Llei, i, per tant, en aquesta sí que, en aquesta esmena, hi votàrem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació de l'esmena número 5, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 45 en contra i 26 abstencions.

Votem ara l'esmena número 6, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

No cal votar l'article del Dictamen, perquè ha quedat substituït per aquesta esmena.

Per consegüent, passem ara a l'article tercer: les dues esmenes, una del CDS i l'altra del Grup Popular, han estat ja defensades, i podem passar a la seva votació.

Esmena número 7, del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 50 en contra i 27 abstencions.

Votem l'esmena número 8, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 50 en contra i 26 abstencions.

Votem a continuació l'article tercer, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Passem a l'article quart: l'esmena del CDS ha quedat ja defensada i se sotmet seguidament a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 50 en contra i 26 abstencions.

Votem l'article quart, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article quart ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Passem a l'article cinquè. Hi ha una esmena del CDS, defensada, i n'hi ha una altra, la número 11, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President, molt breument, perquè es tracta d'una esmena tècnica: és simplement que nosaltres considerem que és reiteratiu el text, perquè hi ha dues vegades, en el mateix text del mateix article, la definició del dret de fadiga: parla de què és el dret de tempteig i de retracte i posteriorment torna a dir què és el dret de tempteig i retracte. Per tant, com que és reiteratiu, entenem que sobra la primera part d'aquest article.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Doncs passem seguidament a les votacions.

Esmena número 10, del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 50 en contra i 27 abstencions.

Votem a continuació l'esmena 11, del Grup d'Iniciativa.

Vota a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 57 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Votem a continuació l'article 5, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen d'aquest article ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Passem ara a l'article sisè. La Presidència ha d'advertir que hi ha una correcció tècnica, proposada pels serveis de la Cambra, que és la substitució de l'expressió que deia el text del Dictamen, que diu el text del Dictamen, «entre els elements que la conformen en proporció a llur quota», que quedaria substituïda per la següent expressió: «entre els elements que conformen la dita propietat en proporció a la quota corresponent a cadascun d'aquests elements». Les seves senyories queden informades d'aquesta modificació tècnica? *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, en el moment de la votació es votarà corregida.

Hi ha les esmenes 13 i 14 d'Iniciativa. Suposo que el senyor Nualart les defensarà conjuntament?

El Sr. NUALART: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula.

El Sr. NUALART: És també una esmena..., es pot dir que és una esmena tècnica, en el sentit que entenem que hi ha d'haver un termini adequat a l'anunci de la divisió. Nosaltres entenem que aquest termini havia de ser de tres mesos, perquè, si no, dir en quin termini s'ha de fer la publicació és no dir res i, per tant, no cal que estigui reglamentat. I, també, al mateix temps, és quant al fet del domicili, que entenem que s'ha de notificar, el domicili, també, en els tres mesos. I tampoc hi havia el termini, que constés, en aquest articulat. Per tant, considerem que és una..., simplement, una esmena tècnica, en el sentit de concretar el temps que té per fer la notificació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: No, senyor President, torn en contra d'aquesta esmena, no, perquè ens sembla vàlida...

El Sr. PRESIDENT: De les dues?

El Sr. ESCUDÉ: No. És que el dubte que tinc és que vostè, senyor President, li ha ofert fer el torn a favor de les dues esmenes, i jo crec que el senyor Nualart només l'ha fet de la primera. Si és de la primera —hi insisteixo—, no faig torn en contra, perquè hi votariem favorablement; ara, quan faci la segona, si es que la pensa fer en un altre moment, o la fa ara, aleshores sí que, en aquella, sí que hi voldria fer torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Nualart fa torn a favor de la 14? Ja ha vist que, en aquest cas, el 13 ha tingut sort... *(Pausa.)* Queda retirada la 14. Doncs, passem a les votacions.

Esmena número 12, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 50 en contra i 25 abstencions.

Votem ara l'esmena número 13, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 53 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Votem a continuació l'article sisè, segons el Dictamen de la Comissió, modificat quant a l'esmena admesa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Passem a l'article setè. Esmena 15, del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 51 en contra i 24 abstencions.

Votem l'article setè segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Passem a l'article vuitè. Com que aquests articles, fins al número 15, només tenen esmenes de l'Agrupació del CDS, que ja han estat defensades, si el senyor Perea no hi té inconvenient, el senyor..., si l'Agrupació del CDS no hi té inconvenient, es votarien conjuntament. *(Pausa.)* De manera que votem a continuació les esmenes 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22 i 23.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 2 vots a favor, 50 en contra i 23 abstencions.

I ara votem els articles 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

A l'article 15 hi ha dues esmenes del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Queden retirades.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden retirades.

Passem, per consegüent, a votar, en primer lloc, l'esmena 23, del Grup d'Iniciativa... Ah, no, la del Grup del CDS ja ha estat votada.

De manera que votem a continuació l'article 15, segons el text de la Comissió, del Dictamen de la Comissió. *(Remor de veus.)* El 14 ha estat votat, de manera que es vota el 15, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Ara votarem, conjuntament, si ningú demana votació separada, les esmenes 26, 27 i 28, de l'Agrupació del CDS, que corresponen als articles 16, 17 i 18. Es voten conjuntament.

Vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 2 vots a favor, 50 en contra i 25 abstencions.

Votem els articles 26..., ah, no, 16 i 17.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos articles han quedat aprovats per 53 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

A l'article 18 hi ha, sense defensar, l'esmena 29, del Grup d'Iniciativa. El senyor Nualart la vol defensar?

El Sr. NUALART: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. NUALART: Simplement és..., també es tracta d'una esmena tècnica, que entenem que, si bé es diu la data de la inscripció, no diu des de quin és el tema que en realitat sigui aquesta data, i és evident que ha de ser des del moment de l'alienació de la finca. I, aleshores... Perdó, no!, és que m'he equivocat d'esmena.

El Sr. PRESIDENT: La 29.

El Sr. NUALART: La 29.

El Sr. PRESIDENT: Que és la 41 de l'Informe.

El Sr. NUALART: Retirada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada, i votem l'esmena..., l'article 18, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació conjunta, si no es demana el contrari, les esmenes 30, 31, 32 i 33, que corresponen als articles 19, 20, 21 i 22.

Vots a favor de les esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 2 vots a favor, 51 en contra i 24 abstencions.

Votem ara, a continuació, el text dels articles 19, 20, 21 i 22, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, perdó, senyor President. Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. ESCUDÉ: Si em permet, al segon apartat de l'article 22 hi ha una esmena d'Iniciativa...

El Sr. PRESIDENT: Hi ha una esmena d'Iniciativa que encara no ha estat retirada.

El Sr. NUALART: No, però es dona per retirada.

El Sr. PRESIDENT: Quina visió profètica tenia la Presidència. *(Rialles.)*

Doncs votem, efectivament, els números 19, 20, 21 i 22.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 55 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Passem ara a l'article 23. Hi ha una esmena del Grup del CDS defensada, i el Grup d'Iniciativa té la 36, que la pot defensar el senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Aquesta és la que havia dit abans, que era, simplement, una esmena tècnica, ja que no fa referència a quina és la relació jurídica per començar a comptar aquest any. Per tant, nosaltres entenem que és des de l'alienació de la finca.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, senyor President, no és un torn en contra. Amb l'esmena, en ella mateixa, hi estaríem d'acord, el que passa és que comença amb l'expressió «i de l'alienació», i entendríem que amb aquesta «i» no tindria sentit; és «la inscripció de la alienació», no «de la inscripció i de la alienació». Si aquesta «i» es retira, aleshores, nosaltres també podríem estar d'acord a votar favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor... La retira, senyor...

El Sr. NUALART: És que el problema és de la «i», es retira la «i»; o sigui, la «i», evidentment, és un error mecanogràfic, en aquest cas.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs així, sotmetem, en primer lloc, a votació l'esmena 35, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 50 en contra i 24 abstencions.

A continuació votem l'esmena 36, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena és aprovada per 52 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Votem, a continuació, l'article 23, segons el Dictamen de la Comissió, modificat per l'esmena anteriorment aprovada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Ara passarem a la votació de les esmenes, conjuntament, si ningú demana —cap grup— el contrari, 37, 38, 39, 40, 41, 42 i 43, que corresponen als articles 24, 25, 26, 27, 28, 29 i 30.

Es voten les esmenes de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 2 vots a favor, 50 en contra i 24 abstencions.

Votem a continuació els articles del 24 al 30, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles 24, 25, 26, 27, 28, 29 i 30 han quedat aprovats per 54 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Passem a l'article 31, en què hi ha l'esmena 45, del Grup d'Iniciativa, que no ha estat defensada. El senyor Nualart...

El Sr. NUALART: Es retira.

El Sr. PRESIDENT: La retira; doncs, queda retirada, i per consegüent hem de sotmetre a votació l'esmena 44, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 50 en contra i 23 abstencions.

Votem a continuació l'article 31, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Passem, a continuació, a l'article 32 votant l'esmena del CDS, la número 46.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 51 en contra i 23 abstencions.

Votem, a continuació, el text de l'article 32, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article ha quedat aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Passem a l'article 33, al qual hi ha l'esmena 47, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, defensaríem la 47 i la 49. Molt breument: és una esmena estrictament tècnica amb la qual nosaltres creiem que, una vegada acabat el text articulat, dintre de les disposicions finals i transitòries, no ha de continuar la numeració de l'article, i, respecte a les disposicions finals i transitòries, atès que a continuació aquestes vénen senyalitzades, considerem que es podria suprimir tant l'article com aquestes disposicions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Com bé diu el senyor Abelló, és aquí, purament, un debat sobre la naturalesa, més que tècnica, jo diria gairebé gramatical o instrumental, d'identificar les disposicions finals i transitòries. Té raó el senyor Abelló que en moltíssimes ocasions —i jo diria que gairebé, fins fa poc temps, sempre— les disposicions finals i addicionals i transitòries s'identificaven només pel propi títol de «disposició» del tipus corresponent; en canvi, com veuen les senyores i els senyors diputats, en aquest Projecte, unes i altres s'identifiquen i s'agrupen sota un comú denominador d'un número d'article. Aquesta és una tècnica, que és una tècnica relativament moderna; és d'origen germànic, que no és la primera

vegada que ho apliquem en aquest Parlament, en alguna llei anterior s'ha fet, i la Conselleria entén que és un bon sistema d'identificar i d'agrupar els preceptes normatius i, per tant —hi insisteixo—, sense ser una polèmica política, sinó purament un criteri d'identificació de les disposicions finals i transitòries, en aquest cas, nosaltres mantindríem el text del Dictamen de la Comissió, i per això votariem en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Amb la finalitat de poder agrupar votacions, podria defensar el senyor Abelló la resta d'esmenes que té? Perquè són les úniques que resten.

El Sr. ABELLÓ: Ja ho pensava fer, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs.

El Sr. ABELLÓ: Defensariem totes les esmenes que resten; en primer lloc, l'esmena 48. Aquesta esmena modifica, simplement, el que fa referència a les disposicions vigents sobre el règim patrimonial de l'Estat. Nosaltres creiem que aquesta esmena ens permet tenir un text que pot servir per a qualsevol modificació que es faci de censos de l'Estat, a diferència del text original, en què es parla en concret de la Llei del 62, del 24 de desembre, sobre el Patrimoni, i també del text articulat, aprovat pel Decret del 64.

Respecte a les esmenes, que agrupariem també, per a la defensa, perquè tenen el mateix sentit, 50 i 51, la modificació fa referència, de conformitat amb la legislació hipotecària, i també en l'altra modificació, a la legislació. És l'afegit que hi ha. La justificació va en la línia precedent; és a dir, nosaltres creiem que, si hi ha modificacions a la legislació de l'Estat, tant pel que fa referència a la Llei Hipotecària com al Reglament, en què s'estableixin terminis diferents dels que es marquen aquí, en la Llei que aprovem, diferents als quatre anys, quedaria realment més integrat i, per tant, aquesta és la justificació.

L'esmena 52 és una esmena d'aclariment; nosaltres creiem que, sense canviar el sentit del text de la Llei, s'interpreta millor, fins i tot, el que vol dir realment aquesta disposició segona.

Finalment, l'esmena 53 també és de modificació. Nosaltres, en aquesta esmena, parlem d'acreditar la conformitat en allò que preveu el Codi Civil. És a dir, estem parlant de l'absent, i nosaltres creiem que no es poden tenir menys garanties per a l'absent en els censos que en els altres casos que preveu el Codi Civil. És a dir, per tant, aquesta modificació és molt clara, és donar, com a mínim, les mateixes garanties que preveu el Codi Civil. Nosaltres pensem que no és suficient, com s'assenyala en el Projecte de Llei, la garantia de l'acte de notorietat i, per tant, es planteja un greuge clar a l'absent i, per tant, la integració seria, en aquest sentit, en els altres casos que preveu el Codi Civil.

I, finalment, anunciariem la retirada de l'esmena número 55.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Torn en contra. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. En essència, i en definitiva, només faria torn en contra d'una d'aquestes esmenes, perquè les altres, davant de l'exposició que ens ha fet el senyor Abelló, ens semblen correctes, especialment l'esmena 52; les esmenes 50 i 51, el tema de la Llei Hipotecària, podria ser opinable; tornariem a entrar, com parlàvem abans amb el Grup Popular, sobre quin text és millor, però amb aquest afany

que hem intentat portar fins a les últimes conseqüències, de trobar en allò que sigui possible el consens, no tenim inconvenient a acceptar el text que proposa l'esmena. Per tant, només limitem el nostre torn en contra a aquest conjunt d'esmenes a l'esmena 53 a la Disposició Transitòria Segona, perquè, en definitiva, la diferència està que l'esmena, o almenys és així tal com ho entenem nosaltres, amb la remissió al Codi Civil el que es vol és la intervenció judicial. En canvi, a nosaltres ens sembla que és suficient l'acte de notorietat que preveu el text del Dictamen.

Per tant, en definitiva, a l'esmena 53 hi votariem en contra i, la resta d'esmenes, estariem disposats a votar-les favorablement. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, llavors, votarem conjuntament les esmenes 47, 48, 49, 50, 51 i 52. (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí, digui.

El Sr. ESCUDÉ: la 47 i la 49, senyor President, separades, perquè aquestes havien estat defensades abans, hi he fet el torn en contra abans, i aquestes no entraven en aquest joc d'esmenes addicionals que estem disposats a votar, que és el paquet anterior d'esmenes que ha defensat el senyor Abelló.

Per tant, senyor President, si m'ho permet, almenys per part del nostre Grup, ens interessaria votar, d'una banda, la 47, la 49 i la 53 —que el nostre sentit de vot és negatiu—, i les altres, la 48, la 50, la 51 i la 52, també poden anar juntes perquè el nostre criteri és en sentit positiu.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Doncs votarem, primer... (*Pausa.*) Sí? Fer separacions? (*Pausa.*) Com? 53, separada?

Doncs, votem 47 i 49, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 22 vots a favor, 53 en contra i 6 abstencions.

A continuació votem les esmenes 48, 50, 51 i 52, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat aprovades per 74 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Votem a continuació l'esmena 53, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 55 en contra i 7 abstencions.

A continuació votem l'esmena 54, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 51 en contra i 25 abstencions.

Ara correspon votar els articles 33 i 34, segons el Dictamen de la Comissió, ja que no han estat modificats per les esmenes admeses, però abans haig d'advertir que hi ha una esmena, una correcció de caràcter tècnic a la Disposició Transitòria Primera, 2.b), primera, al final, que diu: «S'ha de distribuir entre els ele-

ments que la conformen, en proporció a llur quota», s'ha de substituir aquesta expressió per «S'ha de distribuir entre els elements que conformen la dita propietat en proporció a la quota corresponent a cadascun d'aquests elements». Queden informats? (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí?

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, és que pensava, també, a part això, pensava anunciar, amb el senyor lletrat, que en la Disposició Transitòria Tercera, apartat primer, hi ha repetida l'expressió «la seva vigència», i que aleshores això també hauria de retirar-se de la votació.

El Sr. PRESIDENT: Queda suprimida una referència de la «vigència», una «vigència». De manera que votem els articles 33 i 34, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Ara els grups poden intervenir —sense obligar-los, eh?— per fer explicació de vot. (*Pausa.*) Ah, sí! Hem de votar l'Exposició de Motius i els títols. Es pot votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, se sotmeten a la votació conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol han quedat aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Ara sí que hi ha el torn d'explicació de vot. L'Agrupació parlamentària del CDS vol explicar el vot? (*Pausa.*) No hi ha explicació de vot. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana? (*Pausa.*) Tampoc hi ha explicació de vot. Grup parlamentari Mixt? (*Pausa.*) Tampoc. Grup parlamentari Popular? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Tampoc hi ha explicació de vot per part d'aquest Grup. Iniciativa per Catalunya? (*Pausa.*) Tampoc. El Grup Socialista? (*Pausa.*) Tampoc? I el Grup de Convergència i Unió? (*Pausa.*) Tampoc.

De manera que podem passar al segon punt de l'ordre del dia, que és Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Magí Cadavall. Té la paraula per a la seva exposició.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta interpel·lació vol ser una ocasió perquè el senyor Conseller pugui explicar en el Ple els resultats i els objectius en política universitària. És cert que el senyor Conseller va comparèixer el desembre passat davant la Comissió de Cultura per explicar la programació universitària, però penso que ara deu tenir noves informacions o, en tot cas, senyor Conseller, l'absència de notícies seria una notícia alarmant.

Tractaré de centrar-me en dos temes que han preocupat l'opinió pública: els problemes d'ingrés a la universitat i la creació de noves universitats.

Respecte a l'admissió d'alumnes, es pot constatar que el nombre d'estudiants que pretenien entrar a la universitat ha continuat creixent. Així, per exemple, malgrat la creació de no-

ves places universitàries en els darrers anys —que cal reconèixer—, la nota mínima per ingressar en alguns centres de ciències socials —per exemple, Dret i Econòmiques— ha continuat pujant. La solució, senyor Conseller, en el futur passa, crec, per la creació de noves places i per la dignificació de la formació professional, que penso que, en aquest darrer tema, s'hi ha treballat poc. Però mentre no pugui arribar aquesta autèntica solució, senyor Conseller, cal no complicar amb dificultats sobreafegides el ja difícil sistema de pre-inscripció.

A Catalunya, el Departament d'Ensenyament té responsabilitats en la coordinació del procés d'admissió. Haig de denunciar que, aquest curs últim, han existit greus defectes de coordinació, tan greus que posen en qüestió —lamento dir-ho— la capacitat del seu Departament per coordinar el procés. Primer: ha existit una mala informació als alumnes que es matriculaven sobre la necessitat de cursar determinades modalitats de COU per tenir preferència sobre un grup de carreres. Pregunto concretament: existia, senyor Conseller, un full explicatiu, juntament amb els impresos de matrícula, en els centres que depenen de la Generalitat?

Segon: hi va haver un favoritisme del senyor Conseller envers un grup d'uns trenta alumnes, als quals va autoritzar a matricular-se sense complir les condicions del decret que establia aquestes prioritats. El qualificatiu més benèvol que trobo és que es tracta d'una greu frivolitat o inconsciència. Per què? Perquè va anul·lar, amb una ordre, un decret de rang superior; perquè va mostrar un favoritisme envers un grup determinat, i perquè perjudicava uns tercers, que sí que complien les condicions reglamentàries. Tant és així que el mateix senyor Conseller va haver de suspendre aquesta Ordre per recomanació del mateix Gabinet Jurídic.

Tercer: uns set-cents estudiants —per si fos poc— que, de fet, no complien les condicions, varen rebre una carta d'admissió signada pels rectors que els admetia a la carrera sol·licitada. En anar a formalitzar la matrícula, es van trobar amb la sorpresa que no se'ls va admetre la matrícula, al·legant un error informàtic. Finalment, en una conversa informal amb diputats de diversos grups, el senyor Conseller va indicar que intentaria solucionar el cas d'aquests set-cents estudiants; que en el cas més difícil i nombrós dels aspirants a Ciències de la Informació, estudiaria la possibilitat que cursessin altres estudis convalidables. De fet, un cop dispersats els estudiants, sembla que no ha estat possible tal solució.

Senyor Conseller, alguns estudiants estan perdent un any amb la sensació que, a més d'una mala informació, ha existit una pèssima gestió. Això és especialment greu perquè, aquest curs, la Conselleria ha assumit noves competències de coordinació, organitzant proves comunes d'admissió per a les tres universitats. Jo pregunto: quines mesures ha pres el senyor Conseller perquè no es produeixin errors i arbitrarietats?

Passem al segon tema: el tema de les noves universitats. Fa dos anys i mig, el setembre de 1987, que el Consell Executiu va donar el vist-i-plau a l'elaboració del projecte de quarta universitat. Dos anys i mig després —que em sembla que és un temps bastant important—, no sabem encara on estarà ubicada definitivament la quarta universitat i on començarà, provisionalment, les seves activitats. El senyor Conseller havia declarat que a mitjan febrer estaria el tema decidit i potser ara ja ens pot informar. Però jo, en aquest moment, quasi..., la pregunta que li faig

és: està segur, senyor Conseller, que es podran començar les activitats el dia primer d'octubre? Perquè mentre el Parlament de Catalunya ignora moltes coses sobre la quarta universitat i encara no ha pres cap decisió sobre el tema, resulta que el senyor Conseller ha nomenat un comissionat que —no sabem amb quina autoritat— està pre-contractant professors per la no nada quarta universitat i està contractant condicions de treball. Em temo, senyor Conseller, que és més fàcil obtenir informació sobre la quarta universitat als passadissos de les universitats de Catalunya que en el recinte del Parlament.

La qüestió és: senyor Conseller, per què tantes urgències? La resposta, per a mi, és molt simple: l'any 1988 va ser un any perdut en l'elaboració del projecte de quarta universitat; només va servir de reclam electoral. En els pressupostos de 1988, hi figurava una partida de 40 milions per fer estudis per a la implantació de la quarta universitat; de fet, segons resposta escrita del senyor Laporte, d'aquests 40 milions només es van gastar 2.800.000 pessetes en un estudi urbanístic sobre possibles ubicacions de la quarta universitat. A jutjar pels resultats, aquest estudi no ha servit de gran cosa, si no és, potser, per donar feina a la Fundació Josep Trueta, que no em constava que fos especialista en temes urbanístics. A part d'això, l'estudi de demanda i de les bases per a la quarta universitat que vam fer l'any 1988 era tan deficient que va ser retirat de fet —ho reconeguim o no— i, durant l'any 1989, el grup de treball del Consell Interuniversitari n'ha hagut de fer un de nou, que, a més, el resultat ha estat totalment diferent de la proposta del 88.

També m'és indispensable fer una menció de les futures universitats de Girona, Lleida i Tarragona-Reus. Si aquesta, senyor Conseller, és una proposta seriosa, cal concretar terminis, tipus d'estudi i inversions. A la pàgina 63 de l'informe lliurat a la Comissió de Cultura el mes de desembre, hi figurava un acord del Consell Executiu que aprovava la proposta de programació universitària de Catalunya; de fet, el títol no corresponia a la realitat: el document només contenia alguns detalls sobre la quarta universitat. Senyor Conseller, fa quatre o cinc anys que demanem la programació quadriennal; cada any busquen una excusa nova per incomplir la llei del Parlament que obliga a fer una programació quadriennal; el document en qüestió només conté unes promeses d'incrementar l'oferta a les altres capitals. Fa la sensació que el President, senyor Pujol, vol quedar bé amb tothom sense contreure compromisos massa concrets.

Però la manca de programació pot tenir uns efectes negatius per a les futures universitats: per exemple, a Girona reclamaven el segon cicle de ciències, mentre el senyor Conseller, fins fa poc, ofería places de primer curs. La negativa a concedir estudis de segon cicle resulta incomprensible si els estudis de Girona s'han de convertir en universitat dintre de poc. Potser el senyor Conseller ha canviat d'opinió sobre aquest tema.

El segon perill —assenyalat pel senyor Rector de la Universitat Autònoma en una compareixença davant la Comissió de Cultura— és que les universitats actuals podrien deixar d'invertir en uns centres que s'han d'independitzar si no existeix una programació adequada. Per això reclamem aquesta programació, en benefici de tots.

Per a acabar, senyor Conseller —hi ha altres temes, potser, que hauria de tocar, com la qüestió del finançament—, però, per a acabar, li faria una pregunta sobre les universitats privades: fins ara, a les preguntes que hem fet, el senyor Conseller

havia contestat més aviat evasivament, dient que no tenien cap petició oficial; en aquest moment existeix una petició. La pregunta és: quins tràmits pensa seguir el senyor Conseller? De moment, la primera intervenció sobre el tema va resultar desconcertant per als membres del Consell Interuniversitari, ja que no va quedar gens clar —no sé si estic mal informat— si se'ls informava a tall d'amics o si se'ls sotmetia un projecte a informació oficial. En aquest punt, jo, ara, en aquest moment, pregunto: té clar ja el senyor Conseller com pensa actuar en aquest tema?

En resum, i per a acabar, penso que hi ha hagut falles greus de coordinació en l'admissió d'alumnes i en l'elaboració de projectes de noves universitats. Em sembla que, en una ocasió, el senyor Conseller va manifestar que el senyor President li havia encomanat la Conselleria d'Ensenyament amb l'encàrrec especial de conduir els temes universitaris. Cal suposar que ha tingut totes les facilitats del Govern, però penso que, de moment, els fets no responen a les esperances que havíem tingut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Per respondre, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, em limitaré a contestar, en tot allò que sigui possible —que és pràcticament tot—, els punts que ha plantejat, en aquesta primera intervenció seva, el senyor Cadevall. Estic segur que ell estarà d'acord amb mi que una interpellació, evidentment, sempre pot ser útil —i espero que en aquest cas ho sigui—, però que el temps assignat a un tràmit parlamentari d'aquest tipus és absolutament insuficient per fer una anàlisi profunda de tots els problemes universitaris que tenim al davant.

Ell ha dividit la seva intervenció en dues parts; seguint les seves paraules, una és el tema de l'ingrés i l'altra és el tema de les noves universitats.

El tema de l'ingrés cada vegada és més complicat, senyor Cadevall, certament. Estem mancats del desplegament d'un precepte de la LRU segons el qual el Govern central, que és el que té autoritat i competències sobre la matèria, havia de dictar una normativa per regular l'accés a la universitat. Actualment es regula per una normativa dictada de fa temps —no amb rang de llei. Jo, ja ho he dit altres vegades, m'estimo més aquesta normativa, amb tots els inconvenients —que són molts—, que no pas cap normativa, però no hi ha dubte que estem encara mancats d'instruments normatius legals que ens permetin fer una tria —si és que s'ha de fer una tria, que això tampoc no ho sé— al moment d'entrar a la universitat. El que passa és que, per una sèrie de motius, que el senyor Cadevall coneix tan bé com jo i que serien molt llargs d'explicar, la demanda és creixent, cada vegada més gran, i, per tant, molt difícil, pràcticament impossible, de respondre-hi amb una oferta adequada.

De tota manera, és evident que aquesta oferta s'ha d'incrementar —i això és el que estem fent—, i no hi ha dubte, també, que la demanda s'ha d'orientar —i amb això entro a les respostes que fa el senyor Cadevall. No hi ha dubte que jo estic d'acord amb ell també en un punt que ha tocat, que és que si milloréssim —i estem en camí de fer-ho— la formació professional, potser disminuiríem paral·lelament la pressió que hi ha

per entrar actualment a la universitat. Aquesta és, realment, una de les assignatures pendents, i que veurem, un cop promulgada, un cop aprovada la llei d'ordenació del sistema educatiu que s'ha de fer per a tot l'Estat, si tenim esperances que aquest pugui ser un bon camí o no.

Evidentment, el Departament té una responsabilitat en la coordinació de l'accés a les universitats, per iniciativa pròpia i per acord amb les altres universitats, senyor Cadevall, perquè evidentment això no és una potestat, sinó que és un acord per tal de facilitar les coses, de fer un accés, un tipus d'accés comú, que això fa sempre més planera la qüestió per als alumnes implicats. No hi ha dubte que l'any passat hi va haver falles —jo ho he dit moltes vegades i no m'estaré pas de repetir-ho—; entenc que no en la informació —i en podem parlar amb més temps, si ho vol—, perquè, evidentment, es van donar totes les notícies puntualment a tots els centres i se'ls van enviar fulletons en quantitat suficient per tal que professors i alumnes estiguessin ben informats sobre quines eren les condicions d'accés a les diverses carreres universitàries i com s'havia d'aplicar la nova opcionalitat d'acord amb la nova estructuració de COU, que —dit sigui entre parèntesi— el Ministeri ha tornat a canviar.

Diu el senyor Cadevall que jo vaig fer un favoritisme, vaig exercir un favoritisme a favor de trenta persones. Aquestes trenta persones —que jo, evidentment, no sé ni qui eren— s'havien equivocat —segons van dir elles— per culpa —segons van venir a explicar els directors dels centres— en el moment de fer la pre-inscripció, i, per tant, van voler rectificar la pre-inscripció..., més ben dit, van intentar a veure si podien rectificar les assignatures de COU que havien de fer per poder entrar als centres que realment ells volien. Jo vaig entendre —i en aquells moments em vaig assessorar també legalment— que, si només es tractava d'una trentena d'alumnes, segurament no tindríem problemes: la prova és, en aquest sentit, que fent la mateixa interpretació que jo faig, el Ministeri, després, ha rectificat quant, per exemple, a la necessitat de cursar matemàtiques per poder fer Ciències de la Informació. Però després va resultar que, pels motius que sigui —i dels quals jo, evidentment, no me'n declaro responsable—, els alumnes en general van dir que estaven molt mal informats en el moment que es va fer la pre-inscripció, perquè aquesta decisió meva —titllada de «favoritisme» pel senyor Cadevall— va ser feta, en tot cas, abans de fer la pre-inscripció.

Al moment de fer la pre-inscripció i de passar revista a les sollicituds presentades, es va veure que no eren trenta alumnes, sinó que eren uns quants centenars d'alumnes, els que s'havien equivocat, o els que no ho havien entès, o els que no havien estat informats, pel motiu que sigui, de l'opció de COU correcta que havien de fer per després pre-inscriure's en una carrera. I això ha fet que aquella solució, que pensàvem que seria fàcil per a una trentena d'alumnes, fos impossible de generalitzar, i d'aquí va venir, com sap el senyor Cadevall —perquè ja ho vaig explicar en una reunió informal que, com ell ha dit, hi va haver aquí—, no es podia generalitzar aquella solució.

Hi va haver un error, certament, informàtic —d'aquest, me'n faig responsable— que afectava uns set-cents estudiants. Però amb el benentès, senyor Cadevall, que les cartes que van rebre aquells estudiants dels respectius rectors, totes elles deien —i jo l'invito que les llegeixi— que quedaven acceptats els estudis de

tal carrera sempre que complissin els requisits legals. I ells ho sabien, a més a més, que no els complien, perquè en aquell moment ja se sabia, perquè se n'havia parlat molt i ja havia esclatat la polèmica sobre aquesta imposició nova del Ministeri, que calia fer una determinada opció de COU, unes determinades assignatures, per poder entrar en una carrera determinada.

Bé, tot això ha passat, els alumnes es van reconduir cap a altres estudis, alguns dels quals, potser sí, els de Ciències de la Informació, podran compensar alguna assignatura —d'altres, segurament, no—, però evidentment no han quedat estudiants a fora que perdin un any: potser alguns d'ells, com tants centenars de companys seus, o milers de companys seus, no podran cursar o no han pogut cursar la seva primera opció. Però, això, ja li dic des d'ara que aquí, i a tota la resta de l'Estat, és absolutament impossible, senyor Cadevall, que els estudiants en condicions d'entrar a la universitat puguin cursar els estudis que vulguin: hi ha d'haver un ordre de prioritats —el que sigui, bo o dolent, però hi ha d'haver un ordre de prioritats— per tal d'encabir els alumnes amb una preferència determinada a un centre o a un altre.

Quant al segon tema, el senyor Cadevall es refereix a l'ampliació de places universitàries. Sobre això, evidentment, ell i jo n'hem parlat molt, privadament, n'hem parlat molt públicament, i hi ha, com ell sap, moltes coses fetes i altres que potser no sap del tot i que jo ara les hi recordaré breument. Jo li asseguro, al senyor Cadevall, que evidentment, a partir del primer d'octubre, hi haurà una ampliació notòria de les places universitàries en el conjunt de nous centres universitaris que s'obriran, sigui a Barcelona o a les seves rodalies immediates o sigui als centres de Girona, Lleida o Tarragona-Reus. I jo entenc que en els moments actuals estic en condicions de dir que en conjunt es podran oferir unes dues mil places més —dues mil places de nova creació— en relació amb els estudis cursats l'any passat.

A part d'això, com sap el senyor Cadevall, el que va decidir el Consell Executiu, i el que nosaltres intentem posar en marxa —i segur que ho farem—, és una solució mixta que per un cantó comporta la creació d'un nou centre universitari a Barcelona o a la seva immediatesa, per tal de descarregar, sobretot, la tremenda pressió que hi ha sobre la Universitat de Barcelona en els estudis de Dret, d'Econòmiques i d'Empresarials... I per això s'ha creat el projecte de la universitat nova de Catalunya, que ha estat informat favorablement pel Consell Interuniversitari de Catalunya i que en els moments actuals està en el Consejo de Universidades, i que en el moment..., espero que a finals d'aquest mes —a finals del mes març, li vull dir, eh?, a finals del mes de març—, que es complirà el termini reglamentari que té per informar el Consejo de Universidades, podrem presentar en aquest Parlament l'avantprojecte de creació d'aquesta nova universitat, que ja està pràcticament redactat i damunt la taula del Consell Executiu, perquè el pugui veure, eventualment aprovar, i passar en aquest Parlament.

Evidentment, com a pas previ, senyor Cadevall, algú s'havia d'encarregar del muntatge d'aquesta nova universitat. I és per aquest motiu que el Consell Executiu —com sap i és públic, altrament— per Decret 23/90, de 23 de gener, va crear l'oficina per a la promoció de la nova universitat de Catalunya, i pel Decret 24/90, del mateix dia, es va nomenar el professor Enric Argullol i Murgadas com a comissionat d'aquesta oficina: el

senyor Argullol fa estudis previs sobre com han de ser aquests estudis... Evidentment, jo li puc negar, senyor Cadevall, que hagi contractat ningú; evidentment, ell ha tingut tractes amb persones, perquè és evident que calen professors per començar els estudis, però no hi ha pre-contractes, no hi ha compromisos signats, ni hi ha res de tot això: hi ha molta altra gent, a part del senyor Argullol —al qual m'és plaent d'agrair els serveis que ens està prestant en aquests moments—, que estan implicats en la creació d'aquests nous centres universitaris.

Bé, el senyor Cadevall, aleshores, fa una crítica dient, per exemple, que a la Fundació Josep Trueta s'ha encarregat un estudi urbanístic. Això és absolutament fals, senyor Cadevall: a l'Institut Josep Trueta s'ha encarregat un estudi sobre les demandes d'ocupació que apareixen als diaris de la nostra ciutat. I això sí que és una tasca que ha fet —i molt bé, per cert— l'Institut Josep Trueta. Els estudis urbanístics, els està fent el Departament en connexió amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques; però, en això, li repeteixo, senyor Cadevall, que l'Institut Josep Trueta no hi té res a veure —si vol, després, si tenim temps, o després, privadament, li puc explicar què és el que ha fet l'Institut Josep Trueta.

Quant a Girona, Lleida i Tarragona-Reus, no hi ha dubte que hi haurà noves places, i que es va..., hi ha el compromís formal del Govern —i, a més, el Projecte de Llei que s'entrarà en aquest Parlament així ho explicitarà, si més no en el seu preàmbul— de creació, en el seu dia, en el seu moment, d'aquestes universitats. De moment, en aquestes universitats —o, més ben dit, fora de Barcelona—, per a l'any que ve, tenim una oferta assegurada de 120 places a telecomunicacions a Vic; de 75 places de telecomunicacions a Mataró; de 125 places de diplomatura d'informàtica a Santa Coloma de Gramenet; de places, també, de diplomatura d'informàtica —150 a Tarragona i un nombre no determinat encara a Lleida i a Barcelona—; d'una escola d'infermeria de 50 places a Manresa i una altra escola d'infermeria de 50 places a Reus; d'estudis de dret, 150 places a Girona i 100 places més —94— a Lleida, i d'estudis empresarials, de 200 places a Girona, de 100 places a Lleida i de 100 places a Reus, a part que el curs que ve, a partir del primer d'octubre, comportarà la integració a les universitats respectives de les escoles de graduats socials actualment existents.

Quant al tema de Girona, concretament, li puc assegurar, al senyor Cadevall, que, a part de la nostra promesa —i seguretat— que tirarem endavant l'ampliació d'estudis a Girona, si no li hem pogut concedir —i he tingut converses amb el rector Pascual i amb el President o Director dels Estudis Universitaris gironins sobre aquest tema, que han acabat, li ho repeteixo, molt feliçment, i de total acord—, si aquest any no se li han pogut concedir places de segon cicle, és perquè la petició no ens ha vingut pel conducte reglamentari: no oblidí, senyor Cadevall, que aquest és un tema que no hem de resoldre el senyor Nadal i jo, sinó el senyor Nadal, el senyor Pascual, que és el rector de la universitat respectiva, i jo. Per tant, aquesta petició no ens ha vingut, i difícilment tenim temps ara d'aprovar-la abans que comenci el curs que ve.

Finalment, el senyor Cadevall s'ha referit a les universitats privades. Evidentment, com és públic i notori, perquè així ho he anunciat, ha entrat en el Departament la petició de creació d'una universitat privada, la Universitat Privada Ramon Llull, per part d'una determinada fundació. Això es va portar —no

com a consulta d'amics, sinó com a tràmit— al Consell Interuniversitari de Catalunya: el Consell Interuniversitari de Catalunya va estimar que no calia que fes un informe, que no era preceptiu un informe sobre una universitat privada —sí sobre una pública, però no sobre una de privada—, i, per tant, per això el Consell Interuniversitari no ho va informar. Li puc assegurar, al senyor Cadevall, que en aquest sentit estem a l'espera, per un cantó, d'un informe del Gabinet Jurídic Central sobre si aquest tràmit, que jo creia necessari, però la major part del Consell va creure que no era necessari —no és que rebutgés la proposta, és que van creure que no era necessari... I, a més, a part d'això, també li puc assegurar que el tràmit subsegüent, que seria passar, o no, pel Consejo de Universidades, tenim notícies fidedignes del Ministeri que no acceptaran a tràmit cap petició d'universitat privada mentre no surti en el seu moment el decret que ha de regular els mínims que han de tenir aquestes universitats de nova creació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Magí Cadevall pot fer el torn de rèplica.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor Conseller... Ai!, senyor President. El senyor Laporte ha demanat que potser convindria més temps: jo demano si el senyor President, cas que ho cregui convenient, pot donar a aquest Diputat... (*Remor de veus.*) D'acord. (*Remor de veus.*) No, no: el que ho suggeria era el senyor Laporte, no era jo.

Sobre l'ingrés a la universitat, és cert que cada vegada és més complicat, senyor Laporte, perquè hi ha més alumnes, i el sistema és complicat de per si, però jo li he dit: «Per favor, no afegeixin dificultats sobreafegides: facin bé la coordinació». Penso que l'error que vostè ha assumit, l'error informàtic, no és un error aïllat, perquè tots ens podem equivocar, sinó que mostra una certa falta de coordinació del Departament, perquè s'han donat tres circumstàncies coincidents.

Primer: mala informació als instituts. Jo li he preguntat, senyor Conseller: «Vostè va cursar una ordre, per exemple, que figurés en els impresos de matrícula, un document explicatiu?». No m'ha contestat; ha dit que havia informat els instituts.

Segon: a part d'aquesta mala informació, vostè, a través dels directors, va tenir notícia a final de curs que existia aquest problema, i resulta que llavors, sabent que existia aquest problema, no entren en el programa informàtic aquestes prioritats que donava el Decret. Per tant, tot plegat és una sèrie, podríem dir, d'errors sumats.

Jo penso, senyor Conseller, que potser també... Ja ho ha dit en la seva intervenció, però valdria la pena llegir una resposta seva —que no sé si està una mica capgirada— en una entrevista a *La Vanguardia*. Li diuen: «Pero en agosto usted autorizó a cincuenta alumnos que no habían cursado el COU preceptivo para entrar en Periodismo». I contesta el senyor Conseller: «A finales del curso pasado, diversos directores de centro» —per tant, a finals del curs passat vostè sabia el problema i entretant no entraven el tema en el programa informàtic—, «diversos directores de centros vinieron a responsabilizarse de que no habían informado bien a sus alumnos sobre las opciones de COU; treinta querían hacer Periodismo: esto se tuvo en cuenta y yo dicté una orden según la cual podían entrar en esta Facultad». Jo li pregunto, senyor Laporte: vostè va obrir un expedient informatiu —no dic que sancionés a ningú, però purament un ex-

pedient informatiu— per saber per què aquests directors no havien informat adequadament els seus alumnes? En lloc d'això, resulta que els premia. Quan jo he parlat de favoritisme, senyor Laporte, no em volia referir a cap circumstància personal, sinó al fet que vénen uns directors, li expliquen un determinat problema i vostè dóna una ordre a favor d'uns alumnes. I, amb els altres, què passa, senyor Conseller? És en aquest sentit que jo parlava de favoritisme.

Llavors, començaran realment el primer d'octubre, tots aquests centres? Perquè sempre no complim la Llei del Parlament que diu que s'ha de programar amb quatre anys, que una universitat ha d'estar dos anys abans en la programació, que un centre ha d'estar un any en la programació, i moltes vegades comença tard i amb manca de professors...

Però, concretament, sobre la quarta universitat, que insisteixo que han tingut dos anys i mig per fer aquest projecte, i em sembla un temps important, a hores d'ara li he preguntat: ens pot informar —perquè va dir que ho diria el mes de febrer— quina és la ubicació provisional i quina es la ubicació definitiva? I em sembla necessari que contesti aquesta pregunta per dos motius.

En primer lloc, perquè vostè sap perfectament que aquest tema està creant malestar polític —vostè va dir a la Comissió que no havia parlat mai d'aquest tema amb el senyor Roca; llavors, potser és que parla molt poc amb el senyor Roca, perquè realment jo l'he comentat amb moltíssims companys i amics, perquè és un tema, la ubicació de la quarta universitat, que preocupa molta gent, i m'ho comenta i m'ho pregunta—; llavors, no és seriós que, mig any, més o menys, abans de començar la universitat —ja dic—, ni en sabem la ubicació futura ni en sabem encara la ubicació provisional. Per això demanava: on començaran? Començaran segur el primer d'octubre?

Llavors, ens ha informat quan hi hauria la prescripció de l'informe del Consell Interuniversitari. Però també veig que ho han enviat amb un cert retard. El Consell Executiu va fer la programació el setembre: quan van enviar la sol·licitud d'informe al Consell Interuniversitari?

Finalment, respecte als temes aquests que deia del comissionat, etcètera..., és clar, jo entenc que vostè hagi fet aquesta solució, que no em sembla correcta, però és degut —hi insisteixo abans— que l'any 1988 es va perdre el temps amb... I d'alguna manera..., ja sé que en aquell moment, senyor Conseller, vostè no era el Conseller d'Ensenyament, però ha conservat, em sembla, l'equip directiu en matèria d'universitats; per tant, penso que d'alguna manera n'és responsable.

Llavors, finalment, sobre l'estudi urbanístic, diu que no n'ha fet cap. Bé, doncs, a mi m'estranya molt, perquè jo li vaig fer una pregunta, que porta el registre 4309, que deia com s'havia utilitzat l'esmentada partida —aquella dels 40 milions— i «quina és la relació dels estudis fets, organismes que els han elaborat i cost de cada estudi». És un tema molt estrany, perquè he hagut de repetir la pregunta perquè em contestessin —com que tinc demanat aquest informe en qüestió, fa el temps i no me l'han enviat; ja fa el temps reglamentari perquè me l'enviessin: l'hauria de reclamar. I vostè contesta: «La partida 06.06.680.01, destinada a liquidar les despeses ocasionades pels estudis a la implantació de la quarta universitat, s'ha utilitzat per pagar un estudi» —ara, entre cometes: «estudi urbanístic», senyor Laporte—, «Estudi urbanístic sobre ubicacions de la quarta universi-

tat», el cost del qual ha estat de 2.800.000 pessetes». Per tant, si vostè em contesta per escrit que la Fundació... Ah!, perquè després vaig preguntar: «Qui ha fet aquest estudi?», i em contesta a continuació: «La Fundació Josep Trueta». Per tant, no em negui que la Fundació Josep Trueta ha fet un estudi urbanístic, del qual sembla que, a més a més, se n'ha tret poc rendiment, perquè d'alguna manera, doncs, ara han hagut de fer nous estudis, etcètera, i no s'ha tingut massa en compte. Però, en fi, de tota manera, el tema aquest de la Fundació Josep Trueta, potser n'hauríem de parlar un altre dia i seria més llarg.

Finalment, sobre les noves places, jo he manifestat la contradicció que existia, que vostè diu que són complementaris, entre la proposta A i la proposta B del Consell Interuniversitari. La proposta A de creació de la quarta universitat, de fet, com sap vostè, comportava la disminució de places a Girona, Tarragona i Lleida; la proposta B, que era la creació d'aquestes noves universitats, en comportava l'increment. La primera proposta preveia que només hi hauria, sobretot, augment de carreres de cicle curt, en aquestes universitats de les altres capitals: és aquí on està la contradicció i d'aquí on venia, podríem dir, que a Girona reclamin el segon cicle.

Vostè diu, senyor Conseller: «No estava en la programació». Naturalment! Perquè vostès van canviar una mica els termes del joc: és a dir, no van fer ni la proposta A ni la proposta B, sinó una barreja de dues propostes que eren internament contradictòries, però sense concretar amb uns números com resoldrien aquesta contradicció, quantes places augmentarien aquestes universitats i de quina naturalesa. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Si m'ho permet el senyor President, des de l'escó mateix faré la rèplica, que no serà gaire llarga.

Miri, en primer lloc, senyor Cadevall, evidentment no és que no s'introduïssin les dades correctes al sistema informàtic per fer la selecció d'alumnes: s'hi van introduir; el que passa és que hi va haver una falla mecànica entremig.

Si es va donar prou informació o no, realment, jo li haig de confessar que els fets demostren que la informació no va arribar a bon port: això és cert. I, això, nosaltres ja ho vam començar a reparar durant la primavera passada, quan vam començar una campanya amb el lema, l'eslògan «I tu, què penses fer?», que el senyor Cadevall, sens dubte, recordarà, i que va durar dos mesos abans de la pre-inscripció i altra vegada durant setembre i octubre abans de la pre-inscripció segona, en començar el curs.

A part d'això, li puc dir que s'ha informat —no cal dir-ho— altra vegada tots els centres i que aquest any, a part de prosseguir amb aquesta campanya «I tu, què penses fer?», a partir del 26 de març el senyor Cadevall i tots els il·lustres diputats i il·lustres diputades estan invitats al Born, al Saló de l'Ensenyament, que, per primera vegada en tot l'Estat, farà el Departament per tal de donar la informació adequada als alumnes i als pares dels alumnes sobre les diferents possibilitats d'estudi que hi ha i, fins i tot, sobre les sortides professionals d'aquestes diferents possibilitats d'estudi.

No cal dir, senyor Cadevall, que, a més a més, nosaltres posem tota la nostra bona voluntat i tot el nostre saber, per tal que aquest any no hi hagi incidents en el procés de la pre-inscripció: hem reforçat tota l'estructura i espero que no n'hi hagi.

Vostè em fa, aleshores, diverses preguntes, que jo les hi contesto. Primera: on serà la nova universitat —jo em resisteixo a parlar de «quarta universitat»; no m'agraden els numerals ni els ordinals, i aquí no es tracta de posar un ordre ni un rang, sinó de posar noms als nous centres universitaris: momentàniament, de la nova universitat, se'n diu Universitat Nova de Catalunya. Aquesta Universitat Nova de Catalunya, tal com diu l'acord del Consell Executiu, tindrà la seu a Barcelona o en la seva immediatesa. I jo li puc assegurar al senyor Cadevall que farem tots els possibles —i espero que ens en sortirem— perquè comenci el primer d'octubre, i començarà amb unes instal·lacions provisionals dintre la ciutat de Barcelona, i espero que dintre molt poques setmanes podrem donar la notícia exacta de quin edifici serà el que acollirà aquesta nova universitat —a part d'això, també, evidentment, li direm un dia o un altre la seu definitiva.

El senyor Cadevall —entre parèntesis— m'ha dit que jo havia dit que no havia parlat amb el senyor Roca. No sé de què em parla. Es refereix al senyor Roca Junyent? El senyor Roca Junyent, evidentment, és molt amic meu, jo el veig amb una certa freqüència, però mai no hem parlat d'aquest tema amb el senyor Roca ni sé perquè n'hi havia de parlar. O és que vostè ho sap, senyor Cadevall? Bé, no ho he acabat d'entendre, la veritat.

Aleshores, a part d'això, jo li repeteixo també al senyor Cadevall que l'Institut Josep Trueta no ha fet cap estudi urbanístic sobre el tema de la universitat. Aquí hi ha una confusió per part de qui sigui —meva, del meu antecessor, de qui sigui—: l'Institut Josep Trueta ens ha ajudat; els estudis urbanístics s'han fet, com és lògic i natural, per altres camins.

I després, finalment, el senyor Cadevall insisteix que el Consell Executiu no va seguir ni la proposta A ni la proposta B, que eren contradictòries. Miri —dues observacions, senyor Cadevall—: el Consell Executiu no té cap obligació de seguir forçosament una de les dues propostes, perquè aquest era un document simplement informatiu, un estudi previ, que explicava quin era el problema i proposava unes determinades solucions —que, si el senyor Cadevall s'ho ha llegit, veurà que no eren contradictòries, que eren, en tot cas, complementàries. I allò que va acordar el Consell Executiu és fer de les dues alternatives una barreja i va aprovar el que en vam dir —per entendre'ns— la solució C, que comporta —i això ho tirarem endavant, senyor Cadevall— per un cantó la creació d'un nou centre universitari a la ciutat de Barcelona o la seva immediatesa i la transformació en universitats independents de Girona, Lleida i Tarragona-Reus en un termini de tres o quatre anys, i, mentrestant, anar potenciant aquests estudis en quantitat i en qualitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de promoció i creació de sòl residencial, que formularà l'Illustre Diputat del Grup Socialista, senyor Joan Oliart.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de promoció i creació de sòl residencial

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'habitatge és una de les moltes assignatures pen-

dents que té el Govern de la Generalitat, i ja anuncio que durant aquest període de sessions presentarem diverses interpellacions sobre aquesta temàtica. Però com que les cases no es comencen pel terrat, sinó que es comencen tenint sòl, doncs, comencem per aquesta interpel·lació de sòl residencial.

Perquè, efectivament, abordar la temàtica del sòl residencial és atacar la base del gravíssim problema social que té plantejat la nostra societat. Problema consistent en una situació en la qual l'especulació del sòl en benefici d'uns pocs està negant drets socials bàsics —com ho és el dret a l'habitatge— a àmplies capes de la població. És aquest un diagnòstic prou conegut i, senyores i senyors diputats, no m'hi estendré gaire.

Sols afegir, això sí, que és a les grans àrees urbanes on la situació és més punyent, atesa la gran escassetat de sòl residencial. S'han multiplicat en els darrers anys per quatre i per cinc enters els preus dels habitatges, i la gran repercussió del sòl en el preu final fa pràcticament impossible que en aquestes grans àrees urbanes es pugui edificar habitatge de protecció oficial.

La creació de sòl edificable en quantitats suficients per influir decisivament en el mercat, en les lleis del mercat, és, doncs, imprescindible. Dit d'una manera més directa: cal aturar l'actual especulació del sector de la construcció i cal possibilitar el disseny i l'execució d'una correcta política d'habitatge. En conseqüència, entenem que la política de sòl residencial ha de ser una prioritat de govern.

Crec que, en el que he dit fins ara, hi estem d'acord la immensa majoria dels catalans —fins i tot hi estan d'acord els mateixos constructors, els quals estan més que preocupats pels increïbles preus dels solars. Si estem, doncs, d'acord que l'Administració ha de prendre mesures urgents i eficaces, la qüestió es redueix a determinar quines han de ser aquestes mesures, i aquest és, senyores i senyors diputats, el propòsit d'aquesta interpellació.

En primer lloc, jo crec que cal adequar el marc legal, per tal de fer efectius els principis constitucionals consagrats als articles 33 i 47 de la llei fonamental, que són la funció social de la propietat i que la collectivitat participi en les plus-vàlues generades per l'acció urbanitzadora de l'Administració. Això vol dir que al sòl urbanitzat s'hi construeixi, que el sòl urbanitzable s'urbanitzi i que es promogui nou sòl urbanitzable. Tot això, en terminis més curs que els actuals i fent que les plus-vàlues obtingudes reverteixin a la comunitat i no exclusivament a mans privades, com ha succeït fins ara. Un marc legal també que faciliti la formació de patrimoni públic de sòl de les administracions i que obligui a reservar en tots els polígons, siguin privats o siguin públics, uns percentatges determinats per a protecció oficial.

Què ha fet el Consell Executiu en aquest terreny fins ara? Ben poca cosa, senyores i senyors diputats, per no dir absolutament res. Possibilitats en tenia, perquè la Generalitat té competències en matèria d'ordenació del territori, urbanisme i habitatge, i podia haver posat en marxa un conjunt de mesures tals com les que reclamem. I l'única llei que en aquest sentit s'ha dut en aquest Parlament i s'ha aprovat és la Llei de Mesures d'Adequació de l'Ordenació Urbanística de Catalunya. Però aquesta llei, senyores i senyors diputats, és una simple adequació de la llei estatal del 1975, text refós del 1976, i sense aprofundir ni aportar res de nou. I, llegint l'Exposició de Motius, veiem que no s'ha complert el propi objectiu d'aquesta llei,

perquè en aquesta Exposició de Motius es deia que l'especulació, o tallar l'especulació, era una d'aquestes finalitats principals. I, per raons evidents, doncs, això no s'ha aconseguit.

Vista la situació —i aquesta és una pregunta molt concreta que li faig, senyor Conseller—, pensa el Consell Executiu presentar pròximament un projecte de llei per regular millor les tramitacions, el control del planejament, les expropiacions, el dret de tempteig i retracte, les valoracions i les reserves de sòl per a habitatge —i per a habitatge social, naturalment—, i per què no ho ha fet fins ara? Aquesta és una de les parts.

I l'altra, l'altra actuació que pot fer l'Administració, és, a més a més d'adequar el marc legal, és la de promoure directament sòl residencial. Per això es va crear, ja l'any 1980, immediatament després de constituït aquest Parlament, la Llei de constitució de l'INCASOL. Tots vam estar d'acord en aquell temps que era necessari i imprescindible dotar-nos d'un instrument per crear sòl residencial i també sòl industrial.

Però en aquest aspecte, senyores i senyors diputats, no s'ha fet gran cosa i, el que és pitjor, cada any es fa menys. I com que les xifres són més il·lustratives que qualsevol altra relació d'actuacions que ens pugui fer o ens pugui dir el senyor Conseller, jo els compararé els pressupostos de l'any 1984 amb els de l'any 1989. I en el capítol sisè, l'any 1984, d'inversions —però inversions totals, perquè no estaven diferenciades i és molt difícil saber quina és la que anava a sòl residencial i quina a sòl industrial i, per tant, està tot englobat: és a dir, sòl residencial, sòl industrial i també habitatge—, la suma era de 8.423 milions de pessetes, i l'any 1989 la suma és de 9.000 milions de pessetes —és a dir, quasi exactament igual—, mentre que els capítols I i II —és a dir, despeses generals, per entendre'ns— van pujar, del 1984 al 1989, de 279 milions a 823 milions. És a dir que en pessetes reals les inversions es mantenen igual i les despeses generals es multipliquen per tres, però en pessetes constants —és a dir, en pessetes de 1984—, com a mínim, les inversions es situen en un 30% de les de 1984: tenint en compte, per això, que els preus del sòl i la construcció han sofert un increment mitjà molt superior al creixement mitjà de la resta d'indicadors econòmics, no és exagerat dir —i les senyores i els senyors diputats estaran d'acord amb mi, i el senyor Conseller crec que també, i penso que quedo curt en dir-ho— que avui s'està invertint la meitat de 1984.

Si comparem les inversions de l'INCASOL, les inversions de l'INCASOL, amb les inversions totals dels pressupostos d'aquests anys, veiem que l'any 1984 aquestes inversions representaven el 23% de les inversions totals i ara, l'any 1989 —encara no sabem l'any 1990 què passara; espero que millorin molt—, representen, l'any 1989, l'11,7%, és a dir, també just la meitat: arribem per dos camins diferents a veure que s'està invertint la meitat en xifres absolutes i, en xifres relatives, també la meitat. Davant del pes argumental de les xifres es pot afirmar que el sòl i l'habitatge, no tan sols no constitueixen una prioritat, sinó que són, senyores i senyors diputats, la ventafocs d'aquest Govern.

Com explica vostè, senyor Conseller, aquesta situació presupostària? I el que és més important: pensen incrementar adequadament les partides corresponents a aquest any 1990 i successius? Pensen presentar un programa d'actuació plurianual? Pensen constituir reserves de sòl per a protecció oficial? Pensen constituir reserves de sòl per a promoció pública? Pen-

sen constituir reserves de sòl per a joves i tercera edat? Pensen constituir reserves de sòl per a habitatges de lloguer? Coses tantes vegades promeses, fins i tot pel President de la Generalitat, però que no veiem mai que tinguin un punt d'aplicació concreta... I finalment: poden anticipar els criteris de distribució geogràfica i les prioritats en aquest sentit?

Fins ara hem estat competents en la matèria, senyores i senyors diputats, però incompetents en les solucions. Espero que el senyor Conseller, en la seva resposta, ens pugui convèncer que els seus propòsits de capteniment canviaran radicalment la situació.

Molts gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Oliart. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, voldria fer, primer, una referència a una part de la intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Oliart, quan diu: «deixem que cantin les xifres i no les paraules del Conseller». Suposo que era una simple argumentació dialèctica, perquè, òbviament, també li intentaré contestar amb xifres, i permeti'm que li digui que suposo que aquest Parlament haurà d'escoltar també les xifres que jo pugui donar respecte a l'activitat d'un institut com l'Institut Català del Sòl, que depèn del Govern de la Generalitat i que està, en aquest moment, sota la meua responsabilitat.

L'acció de Govern de la Generalitat en matèria de política de promoció i creació de sòl residencial s'ha basat en quatre punts. En primer lloc, la normalització del planejament; en segon lloc, les subvencions per a plans parcials, reparcel·lacions i projectes d'urbanització, de corporacions i de particulars; en tercer lloc, l'actuació directa de l'Institut Català del Sòl, i, en quart lloc, la declaració de sectors d'urbanització prioritària. Són quatre mecanismes; per tant, no només... *(Pausa.)* Deia que són quatre els mecanismes utilitzats pel Govern de la Generalitat en la política de promoció i creació de sòl residencial: no només el de l'actuació directa de l'Institut Català del Sòl, sinó també el de la normalització del planejament, les subvencions a plans parcials, reparcel·lacions i projectes d'urbanització, i la declaració de sectors d'urbanització prioritària.

En primer lloc, la normalització del planejament. Una mirada retrospectiva al planejament heretat, diu que no contenia implícita una moderna política de quantitat i d'intensitat de sòl. I això volia dir que no hi havia exemples ben definits, però el que era més greu, encara, és que molts cops la variació de les intensitats, contra afavorir el creixement, el que molts cops estava provocant era una penalització del desenvolupament. El desequilibri entre sòls urbans i urbanitzables era tan desproporcionat en termes de densitat i cost dels serveis, cost del transport, repercussió de les cessions de sòl gratuït i risc per manca de caracterització dels sectors, que sota l'aparent manca de creixement, el que es feia evident era que eren inviables, i l'única alternativa era la densificació dels sectors. Ha estat, en el marc del planejament, la reconsideració de les diferències d'intensitat relatives, que s'ha minorat la manca d'una política de sòl als plans, malgrat les incomprensions trobades, també, en aquest camp.

Així, doncs, a nivell de Catalunya, en data de desembre del 89, tenim en pla general adaptat una població de 5.172.000 persones; en plans generals sense adaptació, 72.000 persones; en normes subsidiàries de planejament, 492.000 persones, i en delimitacions de sòl urbà, 92.000 persones, la qual cosa significa que 5.830.000 habitants de Catalunya tenen ja figures de planejament o viuen en municipis amb figures de planejament, mentre que només 148.000 viuen en municipis sense figura de planejament. Per tant, un primer esforç importantíssim en el planejament, que vol dir en sòl en circulació.

En segon lloc, subvencions per a plans parcials, reparcel·lacions i projectes d'urbanització. Des del 1984, quan es comprengué que l'esforç de planejament general estava fet, i, contra el criteri normalment establert de fer, les corporacions, tota mena de plans especials i de deixar als particulars la responsabilitat de fer els plans parcials —és a dir, el creixement—, des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques es decidí subvencionar exclusivament els plans de desenvolupament i de gestió, perquè es veia evident que seguiríem sense respondre a una economia industrial i els serveis ja en recuperació, en detriment dels plans especials de protecció ambiental, dels patrimonis arquitectònics, de reordenacions en sòl urbà dels plans vigents, de comunicacions, d'àmbits de rehabilitació, que no és que no fossin d'interès, sinó que amb el pressupost disponible no eren elements crítics per evitar l'escalfament dels preus del sòl.

La xifra global subvencionada l'any 89 ha estat de 103 milions de pessetes; d'aquests, 14 milions han estat per a sòl industrial i 87 milions per a plans especials corresponents a sòl residencial. En aquest darrer, la distribució ha estat la següent: per a plans parcials i especials, 69 milions de pessetes de subvenció; per a projectes de reparcel·lació, 17 milions de pessetes, i per a projectes d'urbanització, 717.000. La resta, fins a completar els 103 milions, han estat destinats a subvencionar els municipis que necessitaven disposar de figures de planejament general.

Anem ara a revisar, senyores i senyors diputats, l'actuació directa de l'Institut Català del Sòl. Política de creació de sòl mitjançant les actuacions de l'Institut Català del Sòl destinades a promoure habitatges de promoció pública, a promoure habitatges de protecció oficial de promoció privada, a facilitar sòl a promotors sense ànim de lucre, amb uns preus per sota del mercat —com, per exemple, el protocol amb Comissions Obreres per a la construcció d'habitatges de protecció oficial a preus taxats—, i a oferir sòl als promotors privats en uns moments d'una forta demanda.

L'Institut Català del Sòl ha promogut un total de 126 actuacions de sòl residencial, de les quals 91 corresponen a nou sectors residencials, amb capacitat per a 30.000 habitatges, i 25 actuacions de renovació urbana que possibiliten la realització de 695 habitatges. La inversió efectuada és de 15.291 milions de pessetes, dels quals 7.554 corresponen a adquisició de sòl, i 7.700 milions a obres d'urbanització; sòl residencial, estic parlant. La superfície total venuda és de 109 hectàrees, per un import de 13.600 milions de pessetes.

Pel que fa a sòl residencial, per tant, durant aquest període 81-89 s'han endegat les actuacions següents: 91 actuacions en nou sectors, amb 30.000 habitatges potencials; 25 actuacions de renovació urbana, amb una potencialitat de 695 habitatges, i, a

més a més l'actuació de serveis i equipaments a Banyoles —programa específic—, susceptibles de generar 571 habitatges.

Les adquisicions respecte al 21 de desembre de 1989 han estat, en milions de pessetes, les següents: per a residencial i rehabilitació, l'any 1989, compromesos, 2.237 milions; executats, 1.775, i queden pendents, per tant, 461. En el total —per fer la comparança que feia l'Il·lustre senyor Diputat, del 1983—, 8.000 milions compromesos, 6.000 d'executats, 1.600 de pendents; la qual cosa vol dir que, si hem destinat 15.000 milions al llarg de deu anys, es veu que l'esforç, un dels esforços més importants d'adquisició de sòl fets per l'Institut Català del Sòl, es produeix, precisament, l'any 1989, amb 8.000 milions de pessetes, 2.200 dels quals per al sòl residencial.

Aquestes xifres, traduïdes en superfície, donen 7.370.000 metres quadrats, distribuïts de la següent manera: 1.084.000 metres quadrats d'actuacions residencials; 4.407.000 metres quadrats, actuacions industrials; 1.867.000, actuacions de serveis i equipaments, i 10.000 metres quadrats d'actuacions de remodelació urbana.

Una de les figures de planejament més utilitzades darrerament —i jo diria que amb més bon resultat— és una de les contemplades, precisament, en la legislació a què feia referència l'Il·lustre senyor Diputat d'una manera una mica despectiva, que és la declaració dels sectors d'urbanització prioritària. Aquesta és una figura —com li dic— que està donant un extraordinari resultat, que respecta absolutament els drets de la propietat i que soluciona —o ajuda a solucionar— els problemes que en aquest moment tenim, de generació de sòl.

L'Institut Català del Sòl, a instància de la Direcció General d'Urbanisme, i amb la col·laboració, en determinats casos, de les corporacions locals —que han fet d'administració actuant—, ha promogut setze sectors d'urbanització prioritària de caràcter residencial a Calella, Castelldefels, Cornellà, Granollers, Guissona, la Llagosta, Molins de Rei, Montcada i Reixac, Montornès del Vallès, Puigcerdà, Rubí, Sant Boi de Llobregat, Sant Sadurní d'Anoia, Sant Feliu de Llobregat, Sant Just de Llobregat, Terrassa i Viladecans. Exactament —perquè crec que pot ser d'interès de l'Il·lustre senyor Diputat—, en el municipi de Calella, per a ús residencial, un sector d'urbanització prioritària de 368.000 metres quadrats, susceptible d'encabir-hi 470 habitatges, i promogut per l'Institut Català del Sòl. A Castelldefels, 273.000 metres quadrats, susceptibles d'encabir-hi 1.456 habitatges, promogut per l'Institut Català del Sòl. A Cornellà, un polígon residencial de 103.000 metres quadrats, susceptible d'encabir-hi 595 habitatges, promogut com a administració actuant pel mateix Ajuntament. A Granollers, un polígon residencial de 100.000 metres quadrats, per a 200 habitatges, promogut també per l'Ajuntament. A Guissona, un polígon de 86.000 metres quadrats, susceptible d'encabir-hi 160 habitatges, promogut per l'Institut Català del Sòl. A la Llagosta, un polígon de 66.000 metres quadrats, per a 400 habitatges, promogut per l'Institut Català del Sòl. A Molins de Rei, un polígon de 159.000 metres quadrats, per encabir-hi 500 habitatges, promogut per l'Ajuntament. I així continuaríem, fins a un total de 320 hectàrees —320 hectàrees—, susceptibles d'encabir-hi 11.830 habitatges.

La xifra, senyor Diputat, per tant, no coincideix amb la que vostè donava, i es posa de manifest, no només que, l'any 89, aquesta és una política que el Govern ha impulsat i de manera

molt principal, sinó que, al llarg de la seva vida, i en els moments de crisi, en un bon moment d'adquisició de sòl, perquè precisament es puguin aprofitar les administracions públiques del creixement dels preus, va ser quan es va dur a terme la importantíssima política de recollida, de captació de sòl per posar-la en el mercat, i això és el que ens permet avui tirar endavant els programes de protecció oficial d'habitatge posant el sòl a un preu per sota del 15% del mòdul, que com vostè sap, és un dels condicionants per poder, de veritat, tirar endavant una política d'habitatge.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre Diputat senyor Oliart té la paraula per fer rèplica. Cinc minuts.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. (*El llum vermell que indica el final de la intervenció continua encès.*) Si és tan amable d'apagar-me'l... Gràcies. (*Rialles.*)

Senyores i senyors diputats, bé, jo demanava al senyor Conseller que em contestés unes quantes preguntes molt concretes i, sobretot, què és el que es farà d'aquí endavant. No el que s'ha fet, perquè això jo ja ho puc mirar en les memòries i, a més a més, en una interpellació que vaig tenir, també, l'honor d'efectuar-li, senyor Conseller, al començament d'aquesta legislatura, doncs, vostè ja em va contestar també amb el mateix, amb la tirallonga d'una sèrie d'actuacions.

No és així com treurem la llum. Miri, això em recorda una paràbola o un apòleg de Denis Diderot, l'enciclopedista. Deia: «Una persona està en un bosc, de nit, perduda, amb un llum. I li ve un desconegut i li diu: "Apaga aquest llum, que t'orientaràs millor"». Aquest desconegut, deia Denis Diderot, és un teòleg. Vostè, aquí, en aquest debat, està fent el paper de teòleg, perquè el que jo vull és esbrinar què és el que el Consell Executiu pensa fer, i no és tan important el que s'ha fet, perquè, indubtablement, no s'ha fet prou —i això crec que jo també ho posaria aquí de manifest—, però és que no interessen ja les coses passades, sinó que el que interessa —si de veritat volem construir el país— és el que farem d'aquí endavant.

Vostè m'ha dit una sèrie de xifres. Jo, l'única cosa que li puc dir és que, si vostè engloba totes les xifres de les actuacions de l'INCASOL, li diré que la major part de les xifres que li permeten a vostè donar una xifra global d'una certa importància són els traspassos, del 1982, dels terrenys que van ser traspassats per l'Administració central; és a dir, en el moment que es van fer els traspassos de serveis corresponents a la major part de les competències que nosaltres tenim en aquesta matèria. Però vostè no m'ha pogut desmentir que entre 1984 i 1989 hi ha hagut —o hi ha, en aquest moment—..., s'està invertint la meitat del que s'invertia l'any 1984. I aquestes xifres, vostè no me les ha pogut desmentir.

I com es justifica, això? Jo, de veritat, que no ho entenc. No ho entenc, perquè vostè em podria dir: «Home, en carreteres, passa que, com que no és recuperable la inversió, doncs, tenim el marc econòmic que ja sabem en el Pressupost, i, per tant, no podem invertir més.» Però, escolti, les inversions en sòl residencial i les inversions en habitatge són inversions recuperables. I si es recuperen aquestes inversions, vol dir que cada any es poden incrementar, si es fa una política adequada. Per tant, si no s'incrementen, sinó que, a més a més, es queden a la meitat... Escolti, vostè no em pot dir que s'està fent una bona política de sòl residencial. Escolti, miri, a Torreblanca, una

urbanització que està molt a prop d'aquí, vostès no van aprofitar per fer habitatges de promoció social, de protecció oficial o de promoció pública; no, vostès només van agafar la meitat, per fer-ho, i l'altra meitat la van posar, diguem, a l'especulació, perquè la van posar perquè la comprés aquell que més oferís. A Can Llobet, a Barberà del Vallès —jo li he fet una pregunta i vostè me l'ha contestada—, passarà exactament igual: la meitat de la urbanització anirà també als constructors privats perquè puguin fer habitatges de règim lliure, és a dir, que també desaprofitem una altra ocasió. A Vic, en els antics camps de futbol de Vic, ha passat exactament igual, i no la meitat, sinó tota la urbanització s'ha donat a una societat, és a dir, que tampoc no es fa allà protecció oficial ni es fan habitatges de promoció pública. I, a més a més, li vull dir, sobre el tema aquest de Vic, que vostè vigili a veure a qui les donen, aquestes urbanitzacions, perquè, d'una urbanització que vostès han fet pagar 390 milions de pessetes, l'han adjudicada a una empresa que es diu Invercorp, Societat Anònima, que feia dos mesos que s'havia constituït i que té un capital de deu milions de pessetes, dels quals només n'estan invertits tres, i que, a més a més, no tenia cap tipus d'antecedent en el tema de construcció. Per tant, vigili també a veure a qui li adjudiquen aquest tipus d'urbanitzacions.

Si comparem amb altres comunitats autònomes —i, a mi, em sap greu haver de comparar amb Madrid—, per exemple, la Comunitat madrilena ha invertit, l'any 1989, 25.820 milions de pessetes en sòl residencial i en habitatge; és a dir, que ens tripliquen. Perquè jo crec, senyor Conseller, que si vostè ara surt aquí i em replica i em diu: «El proper any, és a dir, 1990, aquests pressupostos que estan a punt d'entrar aquí, nosaltres invertirem 25.000 milions de pessetes» —que és més o menys la xifra que jo crec que hauríem d'aprovar tots nosaltres—, doncs jo li diré: «sí, senyor, hi estic d'acord: 25.000 milions de pessetes per a sòl residencial i per a habitatge, d'acord»; a veure si vostè és capaç de dir-m'ho, això.

I, en matèria legislativa, miri, la Llei del Sòl de 1975 és insuficient: hi estem d'acord, i hi està també d'acord l'Administració central, i per això, en aquest moment, ha entrat una llei del sòl que modifica aquesta Llei del Sòl de 1975. Però altres comunitats autònomes —per exemple, la Comunitat de Navarra i la Comunitat del País Basc—, fent ús de les mateixes competències que tenim nosaltres, han aprofundit en aquest tema. I jo li pregunto: per què nosaltres no ho hem fet? És que no podem nosaltres fer una llei com la que ja ha fet la Comunitat navarresa i la Comunitat del País Basc i una altra llei també que està presentant en aquest moment la Comunitat de Canàries, la Comunitat Autònoma de Canàries? És que nosaltres no podem fer-ho? És que, quan nosaltres diem que volem més competències, no hem de fer primer mirar que les competències que tenim, exhaurir-les fins al final i buscar els límits màxims d'aquestes competències?

Però, és clar, intentar que la funció social de la propietat sigui efectiva, indubtablement és atemptar contra uns interessos determinats. I potser és això el que està passant, i potser és per això que no ha entrat encara, aquí, en aquest Parlament, una llei similar a la de la Comunitat navarresa o a la de la Comunitat del País Basc.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. L'Hono-

nable Conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Bé, em temo, senyor Oliart, que no acabem de..., que no acaba d'estar d'acord el que diu que vol amb el que després expressa, perquè diu que vostè està interessat en el futur, però, de fet, només planteja el passat. I, de fet, ha acabat la seva intervenció, després de fer un parell de preguntes per entremig, fent una crítica absoluta i rotunda respecte al que ha fet el Govern de la Generalitat fins a avui. És obvi que, malgrat que a vostè no li agradi, jo haig de dedicar la meva intervenció a rebatre aquestes afirmacions, que jo entenc que no s'ajusten a la realitat.

Per tant, vostè fa veure que em fa unes preguntes, però no és això el que fa: expressa una crítica. Abans de la meva resposta, abans de la meva primera intervenció, expressa una crítica —mecanisme, per altra banda, absolutament legítim, i més en un diputat de l'oposició—, però no ens enganyem, això és el que a vostè li interessava, expressar una crítica. No fa la sensació, no fa la sensació de tenir massa interès en el futur.

Perquè, per altra banda, qualsevol que, de veritat, es preocupi pel sòl residencial i per la posada en disposició i en el mercat del sòl residencial no pot ignorar, de cap de les maneres, que una de les administracions que té un paper en aquesta qüestió és el Govern de la Generalitat, però que n'hi ha d'altres. I vostè sap que, primer, que tots els mateixos municipis, que en el planejament, en què tenen la iniciativa, i també en la urbanització del sòl tenen un paper absolutament fonamental i absolutament imprescindible en la generació de sòl. O l'Administració central, que també el té, on, per exemple, als Pactes de la Moncloa —fixi's si li parlo de fa temps— es va decidir que en les alienacions del Ministeri de Defensa s'havien de tenir criteris d'absoluta donació, prioritàriament, per a sòl residencial i promoció d'habitatge. I avui el que s'està fent és actuar amb criteris de mercat, que accepto, senyor Diputat, que accepto, però amb criteris de mercat. I res té a veure això amb la promoció de sòl residencial per part d'altres administracions quan, com dic, era una prioritat fixada ja en els Pactes de la Moncloa, quan vostès estaven a l'altra banda de la cadira.

Fa referència a les altres comunitats. Les altres comunitats avui, per primera vegada, estan legislant sobre temes urbanístics, quan nosaltres fa vuit anys que vam legislar sobre temes urbanístics. Avui és la primera vegada que estan legislant, amb mesures com aquestes que vostè deia i que vostè, doncs, ridiculitzava —com he dit abans—, entre les quals, aquesta figura de les àrees d'urbanització prioritària, a la qual, el senyor Diputat, probablement perquè no coneix la importància que està tenint en el desenvolupament de sòl residencial, no hi ha fet, ni tan sols, referència.

Finalment, sembla que l'Il·lustre senyor Diputat ha anat més a posar-se la bena per davant de la ferida que no pas una altra cosa, quan fa referència al Projecte de Llei del Sòl que està en tramitació a Madrid. Temps tindrem —i no probablement en aquesta Cambra— de discutir sobre el contingut d'aquesta Llei, que, en qualsevol cas, sàpiga, senyor Diputat, que la nostra opinió és que no només no ajudarà a la promoció de sòl, sinó que farà i provocarà una dolentíssima conseqüència sobre la promoció de sòl.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

El Sr. OLIART: Senyor President, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el torn, eh?

El Sr. OLIART: Per contradiccions: el senyor Conseller ha dit que jo no tenia interès en les actuacions de l'esdeveniment...

El Sr. PRESIDENT: Ha estat una cosa absolutament dialèctica, eh?

El Sr. OLIART: Jo penso que és un judici d'intencions i que no està fonamentat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs ja ha protestat i ja està: consta la seva protesta.

Passem al quart punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política general del transport de viatgers i mercaderies a Catalunya, que formula la Diputada Il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Popular, que té la paraula per exposar-la.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general del transport de viatgers i mercaderies a Catalunya

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el transport per carretera, principalment el de mercaderies, és clarament dominant en relació amb el ferrocarril: les estadístiques mostren com el 91,5% de les mercaderies es transporta per carretera, mentre que només el 8,5% es trasllada per ferrocarril. Som el país que més transporta per carretera, mentre a d'altres, com França, és del 59,4 i, per tren, el 40,6%, o a Alemanya, que és el 64,8 per carretera i el 35,2 per ferrocarril.

Cada cop més s'utilitza l'autocar per part de turistes, escolars, menors, tercera edat i d'altres. Hem de tenir en compte que, per guanyar comoditat, molts autocars que abans disposaven de cinquanta-quatre o seixanta places, ara com ara és molt freqüent veure autocars solament de trenta-dues places. Això ens indica un increment de vehicles circulant per les nostres carreteres i autopistes. El percentatge d'accidents d'aquests dos models de transports a Catalunya és molt important. Paraules de l'Honorable Conseller en *Diari de Sessions* número 21, del 22 de febrer del 1989, ens indiquen que «al transport de gran tonatge el percentatge en accidents és del 9,4, mentre que el percentatge d'accidents en transport de viatgers és del 47%, mitjana molt més alta que la d'alguns països europeus». Segons l'estudi del senyor Conseller, ens continua dient que «les causes que donen lloc als accidents a les carreteres es poden agrupar en els conceptes següents: causes atribuïdes a la mateixa carretera, infraestructura i senyalització; causes atribuïdes a les condicions ambientals; causes atribuïdes als conductors i als vehicles.»

Si tenim en compte que, per desviar el trànsit que patim per carretera cap al ferrocarril, les infraestructures estan molt allunyades d'una realitat immediata i, d'altra banda, som conscients de la greu problemàtica que pateix el sector del transport, com ara la manca de seguretat vial, l'alt risc d'accidents, i la normativa vigent en l'esmentat sector, que incideix clarament en: manca de professionalitat, intrusisme, descontrol, competència deslleial en detriment de la qualitat i seguretat dels vehicles, fins i tot, margina molts empresaris catalans transportistes, veterans o d'accés recent a la professió i especialitzats en el seu sector a la illegalitat provocada per l'Administració autonòmica. És la Direcció General de Transports, dependent del Depar-

tament de Política Territorial i Obres Públiques, que col·labora amb la manca de criteris, amb la manca de professionalització, amb un deficient servei informàtic en la terminal de dades a Madrid, amb una Llei del 12 de 1987, de Viatgers, sense reglament, aplicant un reglament de 1949 —perquè no n'hi ha d'altre—, sense aplicar totes les competències en matèria de targes de transports que té traspassades la Generalitat, manca de servei d'inspecció efectiu en matèria de tarifes vigents...

Vostès col·laboren a descapitalitzar, desprofessionalitzar i marginalitzar els empresaris o autònoms, a suportar una competència ferotge i deslleial, tant provinent de la Comunitat Econòmica Europea com de tercers països; a la compra fraudulenta d'autoritzacions o, més ben dit, targes de transports. És la Direcció General de Transports qui perjudica, amb centenars de milions de pessetes, els transportistes, abocant-los a unes deficiències, no per gust, sinó per manca de liquidesa econòmica i per l'evolució dels costos suportats per les empreses. Aquestes actuacions incideixen, sens dubte, en el baix nivell de seguretat i qualitat dels vehicles, en no poder complir els controls de conducció i descans que tant contribuirien a prevenir accidents i a millorar la seguretat vial, a un excés en el pes màxim autoritzat, a un estalvi de diners en detriment de la seguretat, com circular per carretera quan, en molts casos, és obligat circular per autopista; a l'estalvi d'un conductor; a pagar infraccions generades per l'Administració de 200.000 pessetes i més, a no poder respectar les tarifes màximes ni mínimes que l'Administració recomana, com l'Ordre del DOGC, del 9 de gener del 90, o l'Ordre del 10 del 2 del 89, del Ministerio de Transportes.

L'esmentat sector gaudeix de molts tipus de targes de transport, però el més important per al sector és en l'àmbit territorial en què es desenvolupen, bé sigui l'àmbit local, l'àmbit comarcal o l'àmbit nacional. Les targetes nacionals, les concedeix la Direcció General del Ministerio de Transportes, i estan contingentes; les locals, les concedeix directament la Generalitat de Catalunya, i, pel que fa referència a les comarcals, la Generalitat les manté tal com existien amb anterioritat. En lloc de concedir-les la Generalitat, qui té la facultat d'atorgar i confeccionar les esmentades targetes és el Ministerio de Transportes. Per què, mentre altres comunitats autònomes concedeixen i confeccionen la tarja autonòmica ells mateixos, nosaltres mantenim la comarcal i depenem del Govern central? Per què vostès mantenen les targetes comarcals i discriminen els transportistes catalans?

L'àmbit comarcal defineix «la provincia y limítrofes con la provincia»; els transportistes de Girona, proveïts de tarja comarcal, no tenen accés a Tarragona, i els de Tarragona no tenen accés a Girona; mentre barcelonins i lleidatans poden circular per tot el territori de la nostra comunitat autònoma, els gironins i els tarragonins, en igualtat de condicions que els altres, necessiten la tarja nacional per poder accedir a tot el territori de Catalunya; tarja de «cupo» i contingentada, millor dit, que no n'hi ha, concedida pel Ministerio de Transportes. Per quins criteris la Direcció General de Transports sotmet a un greuge comparatiu aquests catalans de Girona o Tarragona i els aboca a la il·legalitat d'anar a la compra-venda en el mercat negre de targetes de transport, pagant dos o tres milions de pessetes, o incórrer en infracció? Que en això sí que funciona l'Administració, pagant dues-centes mil pessetes. Tot això està passant l'any 1990: per quins criteris? Pel Reglament de 1949? Per què no es posa en

funcionament la tarja autonòmica i anul·len la comarcal? La Generalitat té o no té competències? Quan qualsevol empresari presenta l'expedient de sol·licitud d'una tarja provisional, un cop té el vehicle matriculat, donat d'alta de llicència fiscal i amb l'impost de circulació pagat, per quin motiu la Direcció General no entrega immediatament un resguard del que sol·licita, provisional, per poder circular amb el vehicle pel territori?

Per què consenteixen que els usuaris circulin indocumentats com a mínim dos o tres mesos, provocant que les autoritats sancionin els transportistes pel fet de no portar visible la targeta de transport, infracció que correspon a 201.000 pessetes i que, amb sort, un cop ha recorregut contra la multa, es pot quedar reduïda a 41.000, més despeses de gestors i tramitació?

Un cop examinat i donat el vist-i-plau a l'expedient de sol·licitud de targeta, quant temps transcorre per remetre al Ministerio, mitjançant la Direcció General d'Informàtica, per tal de confeccionar la targeta de transport definitiva? Per quin motiu passen mesos i mesos, comportant aquest retard la caducitat de les targetes provisionals i la infracció oportuna? Existeix una valoració real de la quantitat de vehicles que circulen sense cap tipus de targeta de transport, bé siguin de viatgers o mercaderies, a Catalunya? Saben realment la situació del sector, quina és la demanda en el mercat? Al sector del transport a Catalunya, li sobren o li manquen autoritzacions d'àmbit territorial?

En l'últim sorteig a Madrid, en la Direcció General de Transportes es varen sortejar cinquanta-cinc targetes d'àmbit nacional, per a tot Espanya; quantes per a Catalunya? Saben realment si al sector li manquen targetes d'àmbit local, comarcal o nacional, o bé el sector està saturat amb escreix? Per què, doncs, les dades de matriculació no corresponen a les dades de concessió de targetes de transport? La diferència circula i treballa, fent la competència deslleial als transportistes que, amb gran esforç, circulen legalment.

És legal la compra-venda d'autoritzacions o targetes? Si no ho és, per què fiquen, vostès, el cap sota l'ala i encobreixen negocis fraudulents de venda i revenda de targetes a uns preus inaccessibles al sector, prou castigat, a pagar dos, dos i mig o fins i tot tres milions per l'opció d'una?

Els transportistes, per manca d'una bona política en transports, estan entre l'espasa i la paret: o compren a preu de revenda o s'exposen a multa diària de 201.000 pessetes; vostè mateix, senyor Conseller.

Quan el transportista és denunciat per la manca de targeta en una altra comunitat autònoma i la multa no es fa efectiva, la Direcció General de Transports rep la notificació i bloca la tarja de transport —que en molts casos el propietari actual no hi té res a veure, donat el seu anterior propietari— fins al pagament de l'esmentada multa. Les diferents demarcacions provincials a Catalunya pertanyen a la Direcció General i posen molts inconvenients, que tarden mesos, a rebre el corresponent ofici que aixequi el blocatge... En definitiva, és un peix que es mosseja la cua. Per què no faciliten i alleugereixen els tràmits en benefici del nou comprador?

La Inspecció de Transports de la Generalitat és coneixedora dels convenis bilaterals amb els països de la Comunitat Autònoma Europea i altres en matèria de transports de mercaderies? Qui inspecciona i controla els autocars i camions procedents de la Comunitat Autònoma o tercers països, una vegada descarregat el viatge de destinació? Realitzen serveis de visites i ex-

cursions a Catalunya, que no és res més que fer un servei discrecional a Catalunya. Per què no es duu a terme una inspecció deguda i efectiva al *cabotage* i a l'ASOR i es controlen totes les empreses estrangeres de si estan o no proveïdes dels carnets de cabotatge i ASOR per realitzar els serveis esmentats? Per què es permet, de forma declarada, la competència illegal als nostres transportistes, majoritàriament de la Costra Brava i Daurada? Els nostres empresaris molt bé saben que el cas a l'inrevés és del tot impossible, per causa dels controls dels països de la Comunitat Econòmica Europea.

Per quin motiu en el sector del transport no es controla o es duu a terme un seguiment de les tarifes de transport, tant en el sector de servei discrecional de viatgers com en el de mercaderies; les tarifes estan vigents, però ningú les aplica, i comporta una descapitalització dels flotistes i incideix en l'incompliment de les normes establertes.

Catalunya ha tingut sempre una posició capdavantera en el món del transport, per la situació privilegiada i per la voluntat d'un poble obert a l'exterior. Estem assistint a una transformació qualitativa i quantitativa de les relacions comercials, però el futur del transport és incert. La tecnologia del transport està en una fase de canvis importants, però li manquen recursos per a inversions en infraestructures. Ressentit tot el sector del transport del gran nombre de administracions i empreses públiques, a les quals la legislació actual atorga diferents competències en la planificació i gestió del sistema de transports, abocats a una LOT sense un reglament que defineixi el veritable abast de la Llei, sense reglament de la Llei 12 de 1987, de Catalunya, sense reglament; funcionen amb circulars interiors de la Direcció de Madrid, amb normes complementàries i resolucions. El transport, part fonamental del desenvolupament d'un país, dia a dia empitjora quan estem a les portes d'una liberalització a Europa.

I amb aquesta preocupació, el Grup Popular formula la següent interpellació: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa la política general de transport de viatgers i de mercaderies a Catalunya?

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, em sembla que estaran d'acord amb mi que, més que una interpellació, és una suma d'un centenar, aproximadament, de preguntes, i comprendran que puntualment no les hi contesti en aquest moment; algunes d'elles, suposo que entendran que no pugui tenir la resposta —com el que ha passat exactament, abans, fa pocs dies; era alguna de les preguntes que em formulava. Al que sí que em comprometo és a donar complida resposta a totes i cadascuna d'elles en un altre acte.

La pregunta es fonamenta o la interpellació es fonamenta sobre la política del Govern de la Generalitat respecte al món del transport. De fet, en la pròpia pregunta es dona la resposta, perquè al final ha anat sortint: aquest no és un sector de competències exclusives per part del Govern de la Generalitat. Com vostè molt bé sap —hi feia referència vostè mateixa—, hi ha una LOT, impugnada, hi ha un reglament que encara no ha sortit, i tots aquests condicionen. És un sector de competències

concurrents, no només del Govern de la Generalitat: del Govern central, de la Comunitat Econòmica Europea... Un món de competències concurrents i de canvis rapidíssims, on s'ha està intentant provocar la liberalització del sector.

Per tant, difícilment no és, no és fàcil de trobar les solucions. Un sector que està canviant en aquest moment i, sobretot, un sector on no es tenen competències exclusives; que és lògic que així sigui, que no hi hagi competències exclusives.

Com li deia, crec que al reguitzell de les seves preguntes s'ha de donar resposta puntual, una per una; però sí que voldria fer una certa consideració: ha estat una fotografia, una radiografia del transport, del món del transport, que crec que no s'ajusta a la realitat. Fins més aviat recorda allò del «piove: porco Governo!», d'algunes expressions. Algunes, sí que les hi voldria remarcar. Home, és una mica fort dir que el Govern col·labora en la compra fraudulenta de llicències;estic segur que la Il·lustre senyora Diputada no volia dir el que ha dit; perquè, en tot cas, si creu ella, de veritat, i té les proves, que el Govern col·labora o la Direcció General de Transports —crec que ha dit, concretament: «col·labora en la compra fraudulenta»—, només cal que m'ho digui, a mi, o als tribunals —perquè la compra fraudulenta, com el seu nom indica, és una cosa penada pels tribunals, no? O sigui que, a mi, o als tribunals, doncs, estaria desitjós que pogués donar les proves, i, si no les pogués donar, estaria desitjós que retirés aquesta expressió, perquè crec que no es pot afirmar que «l'Administració col·labora en la compra fraudulenta.» Almenys, confio, òbviament, que no es pugui afirmar.

En qualsevol cas, suposo —i si era, doncs, en sentit figurat—, crec que a ningú ens pot interessar, si existeixen les pràctiques fraudulentes, que en cap cas es pugui dir que és per la legislació que aquestes pràctiques es realitzen.

Hi ha una cosa, hi ha un tema molt concret que m'ha preocupat quan tenia altres responsabilitats en el Govern, molt particularment, i que sí que li'n faré referència, que és aquest tema del control dels autocars de turistes. El control, qui té les facultats, doncs, és la Guàrdia Civil de Trànsit, que és la que, en definitiva, duu a terme les actuacions en les carreteres. I, òbviament —cada país pot tenir els seus mecanismes—, és molt difícil de controlar, com no creem una societat policia, o una administració policia. Crec que, més aviat, la manera com ho fan les administracions avui dia i, en qualsevol cas, el Govern de la Generalitat vol caminar en aquesta direcció, és la de responsabilització del propi sector; no una administració policia. Cal establir bé les normes —són les regles del joc de la societat—, i ha de ser la mateixa societat la que camini en l'àmbit del seu propi control, de les seves pròpies actuacions.

Vull dir-li, finalment, que, com que em consta, a més a més, que té un contacte molt directe amb el món del transport, potser li recomanaria que utilitzés aquests contactes per dir-los que tot això que vostè ens comunica aquí, estaria molt interessat a sentir-ho quan, com sempre fem, tenim les reunions amb el sector per fer la legislació.

Aquest, probablement, com pocs, és un sector en el qual l'Administració dona moltíssima participació al sector en la legislació. I jo puc dir-li que, periòdicament, com a President que sóc de la Comissió de Transports, tinc reunions amb el sector, i mai —mai— el sector havia expressat aquest reguitzell de problemes que vostè ha posat aquí. Molts d'ells ens els han expo-

sat i estan en vies de solució, com és ara, per exemple, el tema de la professionalització. Vostè sap que pocs governs com el nostre estan fent esforços perquè la professionalització en el món del transport es produeixi; que pocs governs com el nostre organitzen i col·laboren amb les organitzacions de transportistes en l'organització de cursos de formació, de professionalització, de dotar, en el contingut de les llicències, la necessària professionalització d'aquell qui la rep, etcètera. Però, fonamentalment, torno a dir-li això: fóra bo, fóra bo que el lloc adient per expressar els neguits i les lògiques preocupacions del sector, que és la Comissió de Transports —perquè és allà on l'Administració pot conèixer-los i pot, en conseqüència, actuar—, fossin transmeses totes aquestes preocupacions; també, òbviament, aquí, i, com li dic, per donar-li resposta, permeti'm que no ho faci en aquest acte, al centenar i escaig de qüestions que ha plantejat, sinó que, puntualment, li ho faré per escrit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té torn de rèplica la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Gràcies, senyor Conseller, per les seves paraules que vostè m'ha adreçat. Aquí a la Cambra, entre els invitats, hi ha una colla de transportistes, que suposo que, evidentment, tant jo com ells, recollim aquest oferiment que vostè ens ha fet.

Jo comprenc que vostè, avui, no hagi vingut preparat per donar-me les respostes a tot aquest reguitzell de preguntes, que no és que siguin un reguitzell de preguntes: és una problemàtica que té el sector, que jo, en una sola pregunta, no la puc resumir. Per això li he fet tantes preguntes, que totes van lligades les unes amb les altres.

Vostè m'ha dit, senyor Conseller, sobre el tema de les targetes de transport. És cert, senyor Conseller. I és cert, i ho podem veure a través de circulars, de federacions com la de TRANSCALIT, per exemple, envien als transportistes afiliats unes notes —que, per cert, les porto aquí—, i diuen i anuncien la compra-venda de targetes. Les targetes es paguen a un preu a través d'Hisenda, i la realitat va per un altre camí, i això ho podem demostrar. O sigui que em remeto, quan vostè vulgui, de la mateixa manera com m'ha fet aquell oferiment, a poder-li demostrar el tema de les targetes de transport.

Per altra banda, vostè no m'ha contestat pràcticament res sobre la problemàtica, i la veritat, vull dir..., és una problemàtica que és molt seriosa. Li he preguntat, fins i tot, per les tarifes..., perquè tot va lligat, després, a una seguretat. Després, tots ens queixem —primer la premsa, i després tots nosaltres— dels accidents tan greus com tenim a les carreteres, i són donats per totes aquestes mancances! L'any passat, tots recordaran que a la premsa deien: «La muerte viaja en autocar», i aquest any, «la muerte» són bombes; fins i tot fa molt pocs dies, en *El País*, hi havia tota una pàgina i mitja referent als accidents que hi ha hagut últimament amb camions cisterna, i que a Catalunya hem tingut molts accidents amb camions cisterna. Per què passen, tots aquests accidents? Senyor Conseller, molt clar: per totes aquestes mancances que jo li he anat dient. Si no es guanyen la vida, si no es vigilen les tarifes de transport, si no es vigilen els seus competidors, si no van vertaderament reglamentats, no poden anar al dia. Vostè em pot dir: «Home, Dolors...», o «Senyora Montserrat, doncs...», perdoni, senyor Conseller, vostè em pot dir: «Bé passen les revisions de l'ITV». És clar, evidentment! Però és que vostè i jo podríem anar a passar una revisió

d'ITV amb un autocar i, sortint de la revisió, si vol, li canvien els pneumàtics, i els posem tan pelats com els trobem. I si hi ha un camió d'inflamables, senyor Conseller, ens anem a passar la revisió i, després, li traiem els extintors.

Per tant, per això he fet aquesta interpellació, senyor Conseller, perquè siguin conscients que a Catalunya hi ha una Llei de viatgers que és vigent i no té un reglament, i aquest reglament s'ha de posar en funcionament. I, per al tema de les targetes de transport, senyor Conseller, no em digui que tot depèn de Madrid o del Ministerio. Tenim la possibilitat de fer la tarja autonòmica; no marginem els catalans, no marginem la gent de Girona, no marginem la gent de Tarragona. Perquè, si no tenim un reglament fet, si vostès no tenen un reglament fet de la Llei del 12 del 87, per què posen multes de 200.000 pessetes? Per què els empresaris les han de pagar, si no hi ha un reglament? No els posem multes; però és clar això llavors és xauxa, i recordant que és xauxa, vull dir, li demostro..., em deia que no m'ho podia contestar, però fixi's quina casualitat: en el *Diari de Girona*, divendres 23 de febrer —suposo que el deu conèixer vostè a aquest senyor—, Antonio Conejero està explicant aquí detingudament —guaita si n'hi ha de pàgines— sobre el tema del transport, 23 de febrer, el que jo li estic dient; reconeix veraderament aquesta problemàtica. Lamento moltíssim que vostè no m'hagi pogut donar totes aquestes contestes, però sí que voldria que quedés clar —vostè m'ha citat per un altre dia que me les contestarà—, de poder-ne parlar. Que sobretot siguin conscients..., jo lamento..., potser avui, si vostè m'hagués contestat d'una altra manera, no hauria presentat una moció, però sincerament el meu Grup, davant de la seva contesta, doncs, ens veiem obligats a presentar-li una moció conseguint a tota aquesta interpellació, sempre pensant en el bé del sector del transport, que, tal com li he dit, està abandonat de la mà de Déu i de la mà del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller, si vol fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, Il·lustre Diputada, òbviament no li diré mai: «Home, Dolors!», que és l'expressió que ha fet servir vostè (*rialles*), en tot cas li diria «Dona, Dolors!», i amb molt de gust a més a més. (*Rialles i remor de veus. Pausa.*)

Vejam, probablement no m'he sabut explicar abans. És clar que conec la problemàtica del món del transport; el que li dic és que tot el reguitzell de preguntes que vostè plantejava no tenen una resposta immediata. Tot el problema de les targes, de la compra fraudulenta, etcètera..., es mou dintre d'un problema del nombre de vehicles que existeixen. En sobren? Són massa per transportar la mercaderia que tenim? És que s'ha de procedir a treure camions del sector? No és tan senzill, i vostè ho sap, vostè ho sap; no es tracta de donar automàticament a qui té un camió, doncs, una tarja, perquè molt probablement el sector tampoc no podria viure. Aleshores es produeix el moviment fraudulent de camions, però vostè és conscient, n'estic segur, perquè viu molt de prop el món del transport, que les solucions no són lineals. I, aleshores, quan a més a més d'això, doncs, hi ha —com és el cas—, doncs, un sector de competències concurrents, encara es complica més la situació, perquè amb competències limitades, si més no quant a l'àmbit territorial, doncs, com li deia, aquestes solucions encara es compliquen més. Òb-

viament que intentem, amb la legislació i amb l'actuació davant de les diferents organitzacions de transportistes, anar arreglant de mica en mica aquesta solució, que no té una solució miraculosa, de la nit al dia, ni per una administració, ni per un Conseller, per intel·ligent que sigui, ni per ningú, de fet. És un esforç de cada dia, de tots plegats, per anar caminant en una direcció que un bon dia potser ens portarà a una situació millor, segur, que la que estem avui, però en cap cas mai no serà una situació fàcil, perquè ningú no la té, de fet, una solució fàcil.

Quant a la correspondència que vostè fa —em sembla exagerada— entre la situació del sector i l'accidentabilitat, o el nombre d'accidents. Crec que aquesta barreja no es pot realitzar; crec que resta veure l'ordenació del sector des del punt de vista jurídic legal en els temes de seguretat, que fins i tot no van ni per part de les mateixes administracions; la seguretat vial depèn d'altres administracions; els controls sobre els vehicles depenen, fins i tot també, d'altres administracions, i resta veure una ordenació legislativa del sector del transport des del punt de vista del transport en la seguretat dels vehicles, etcètera, que és la que normalment comporta, en molts dels casos és la que comporta els accidents. Ja sé que en altres casos també és la mateixa reglamentació del sector del transport, com el tema del descans obligat, les àrees necessàries per al descans que n'hem pogut parlar a bastament en aquest Parlament a iniciativa de la Il·lustre senyora Diputada, però això és un percentatge relativament petit del nombre d'accidents. Per exemple, dels que la Il·lustre senyora Diputada esmentava fa un moment, cap dels dos, els de les bombes volants, que vostè esmentava, no han tingut res a veure amb la reglamentació de transports. Probablement, doncs, amb altres reglamentacions probablement sí, i en qualsevol cas res a veure amb la reglamentació que estigui en les mans del Consell Executiu canviar o no canviar.

Finalment, respecte al tema de la compra fraudulenta, tal com ho havia dit, és com si l'Administració hi col·laborés, és a dir, participés en aquesta compra-venda. TRANSCALIT, que jo sàpiga, no és un organisme del Govern de la Generalitat; estic segur que la Il·lustre senyora Diputada ho sap, que no és un organisme del Govern de la Generalitat, i el que faci TRANSCALIT, doncs, té com sempre, des del punt de vista administratiu..., òbviament podem exercir les nostres funcions, però sobretot com una organització que és de transportistes és davant dels tribunals als quals s'ha de donar compte d'aquests supòsits que plantejava la Il·lustre senyora Diputada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i set minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Primer, l'I. Sr. Secretari Segon i la I. Sra. Secretària Tercera. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa a les preguntes amb resposta oral.

Preguntes

Preguntes al Consell Executiu sobre els recursos econòmics de la Quarta Universitat i sobre les universitats territorials

Les dues primeres han estat retirades.

Per consegüent, comencem amb la tercera, que és: pregunta sobre uns anuncis de l'Institut Català del Sòl, que formula el Diputat Il·lustre senyor Joan Roma, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre uns anuncis de l'Institut Català del Sòl

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor President. Aquesta pregunta fa referència a uns anuncis de l'Institut Català del Sòl que, coincidint amb la campanya de les eleccions generals del mes d'octubre, van aparèixer en diferents mitjans de comunicació, i que, sota el títol «L'eix del Llobregat, corredor de desenvolupament econòmic», explicaven que s'havien invertit 70.000 milions en carreteres a l'eix del Llobregat —suposo que aquí s'hi suma l'autopista Terrassa-Manresa i també el túnel del Cadí, perquè pugui a una quantitat tan alta—, però, en tot cas, el motiu de la pregunta és que, sota el títol de «polígons industrials de l'Institut Català del Sòl», hi figuren Manresa, Sallent, Gironella, Puig-reig, Berga, Cercs, Bagà i Puigcerdà. De fet, d'aquests vuit, n'hi ha cinc d'inexistents; en aquell moment, cap, o sigui: ni Sallent, ni Gironella, ni Puig-reig, ni Cercs ni Bagà estaven començats. Ara, a hores d'ara, en el de Sallent sí que s'està..., s'hi està treballant. Però, en tot cas, els altres quatre no han estat iniciats, i fins i tot algun d'ells ni tan sols disposa ja del projecte executiu.

Per tant, la meua pregunta és: per quin motiu van sortir uns anuncis que no s'ajusten a la realitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Vejam, en primer lloc, els anuncis s'ajusten a la realitat com intentaré demostrar.

Un organisme comercial, com és l'Institut Català del Sòl, que ven solars, és lògic que hagi de fer saber a tothom què és el que està fent, entre altres coses perquè la planificació depèn també de les planificacions de sòl, i —com vostè sap— quan es planifica s'ha de tenir previst a quines dedicacions exactes anirà el sòl que es destini.

Quant a les coincidències amb les eleccions d'octubre, que planteja l'Il·lustre senyor Diputat també, li haig de dir que el que sempre se celebra en el mes d'octubre són les campanyes de publicitat, que es fan dos cops l'any, una a primers d'any i una altra després de l'estiu, que és quan l'Institut fa la publicitat, i la coincidència va ser perquè es van canviar de data les eleccions, no pas el moment en què es fan els anuncis.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Roma pot fer repregunta.

El Sr. ROMA: És evident que no contesta la meua pregunta,

que anunciar..., i això el senyor Solans també en un article en un diari va dir que era bo donar a conèixer polígons que estava previst, doncs, que existissin, perquè, si industrials de Frankfurt o d'altres països, doncs, buscaven sòl industrial a Catalunya, que sabessin que n'hi havia.

És clar, jo em demano, jo em pregunto: si un industrial que es vulgui instal·lar al Berguedà veu aquest anunci, es dirigeix a qualsevol d'aquests quatre pobles o d'aquests cinc pobles i se li diu que el projecte..., bé, diguem que aquest sòl industrial està en projecte i que ni tan sols ara, doncs, està iniciat... Bé, previsiblement no estaran acabats fins d'aquí a un any potser o potser un any i mig.

De tota manera, com a conseqüència també d'aquesta pregunta, hem fet, hem presentat una proposició no de llei al Parlament reclamant que —ja essent optimistes—, d'aquí a un any, exactament, aquests quatre polígons industrials estiguin acabats. En tot cas, jo crec que és una propaganda enganyosa, perquè les previsions d'un departament jo crec que no es poden posar en un paper com a ja realitzacions executades.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Roma. L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Com deia l'Il·lustre Diputat, ja va tenir resposta a una part de les coses que planteja a través de la premsa, perquè també a través de la premsa les va plantejar l'Il·lustre Diputat el dia 21 del mateix mes d'octubre i va ser contestat el dia 5 de desembre pel Director General, perquè és costum, perfectament legítim i molt utilitzat pel Diputat interpellant i per d'altres del mateix Grup, que, alhora que practiquen una pregunta, doncs, la fan i l'exposen també als mitjans de comunicació.

Però, com li dic, va tenir complida resposta en el sentit que totes les actuacions de què allà es parla són reals, existeixen, i és a nivell de disponibilitat de terrenys quan s'inicia la promoció per allò que li deia, perquè ja en el planejament pogués saber quin tipus de peticions existeixen per poder fer el planejament adient i no haver de canviar després, amb una nova tramitació d'un nou planejament, per ubicar-hi el tipus d'empresa que sol·liciten: per saber si són empreses amb grans tallers, o són empreses d'unes altres dimensions.

És per això que es fa, ningú pot al·legar engany i tothom rep, òbviament, dintre la planificació..., val a dir, a més a més que en l'eix del Llobregat que, com vostè sap, és política del Govern d'impulsar la industrialització tot al voltant d'aquest gran eix, que en aquest moment s'estan exhaurint molts dels polígons i tindrem suficients terrenys i sòl preparat, precisament, per la previsió amb què s'han realitzat aquestes promocions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta la formula l'Il·lustre Diputat Joan Saura, sobre la manca de reunions de la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, em penso que s'ha entrat un paper a la Mesa dient que s'havien posposat aquestes preguntes del senyor Saura.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència no ho sap, però queda posposada o decaiguda, en cas que no hagués arribat aquest paper. La següent pregunta és sobre la reunió de la part catalana..., no!, sí!, és de la mateixa, també està posposada o decaiguda, en el seu cas.

Pregunta número set, sobre el conjunt arqueològic de la cartoixa d'Scala Dei, que formula el Diputat Il·lustre senyor Francesc Vernet.

Preguntes sobre el conjunt arqueològic de la cartoixa d'Scala Dei, i sobre la cooperació entre la Direcció General del Patrimoni i la Delegació General de Joventut en relació amb la cartoixa d'Scala Dei

El Sr. VERNET: Senyor President, si em permet, ajuntaria les dues preguntes, la setena i la vuitena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. VERNET: Aleshores, acumularia el temps també, eh?

El Sr. PRESIDENT: S'acumula, sí senyor.

El Sr. VERNET: D'acord, gràcies.

Senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable Conseller. En un indret isolat al peu de les alteroses cingleres del Montsant, en temps d'Alfons I, els fills de sant Bru bastiren la que fou i havia de ser la primera i més important i esplendorosa cartoixa de la Península: la cartoixa d'Scala Dei.

Monjos procedents de la Provença i els eremites que poblaben les balnes i les ermites de la serralada del Montsant formaren la primera comunitat. La història d'aquesta cartoixa estava totalment lligada a la comarca on era ubicada i li donà nom: la comarca del Priorat.

Els anys trenta de la passada centúria la cartoixa fou profanada, incendiada i enderrocada. Un segle i mig les seves ruïnes, on es perfilen encara el romànic, el gòtic i el neoclàssic, cobertes amb les pròpies runes i amb la bardissa i les heures, han dormit un somni d'oblit.

I aquí crec que és de justícia fer menció a l'acció d'una persona, una de les propietàries de la cartoixa, que ha fet tota una vida de dedicació dignificant aquest lloc: aquesta senyora, que avui tenim entre nosaltres, és la senyoreta Assumpció Peira.

L'any 1986 la Generalitat organitzà uns camps de treball que es dedicaren a netejar i desenrunar la cartoixa, però el que passa és que, quan s'acaba l'estiu i el període de treball, les superfícies, més o menys netejades, queden al descobert i queden exposades a la intempèrie, a les inclemències del temps i també dels depredadors i espoliadors.

Aleshores, aquest Diputat, la pregunta que formula és: quines actuacions està realitzant i pensa realitzar en un futur el Departament de Cultura de la Generalitat per salvar el conjunt arqueològic de la cartoixa d'Scala Dei, dignificant i consolidant les seves ruïnes, i quina valoració es fa de la cooperació entre la Direcció General del Patrimoni i la Delegació General de Joventut en relació amb el camp de treball d'arqueologia, que es ve realitzant cada estiu al conjunt monumental?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vernet. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Cultura, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Diputat, bé, la..., aquesta és una pregunta molt interessant. Les actuacions... Jo, la resposta també l'agruparé, i consta de dues parts. En primer lloc, la primera qüestió, que és la rehabilitació del monument, i després m'haig de referir a l'estructura jurídica de la

propietat de la finca.

La cartoixa aquesta, la cartoixa d'Scala Dei, a què vostè es referia va ser declarada monument històric artístic l'any 1980, i des de l'any 84 s'hi estan duent a terme treballs de restauració per part del Departament de Cultura.

Es tracta d'aquestes restes d'aquesta església dels segles XII i XIII, d'un cos afegit posteriorment, d'una gran portalada neoclàssica i d'altres dependències. Tot en un estat força malmès, ja que aquest conjunt d'edificis va subsistir fins a l'any 1835, en què, arran de la desamortització, la cartoixa va ser abandonada definitivament.

Com deia, a partir de l'any 84, mitjançant un conveni entre el Departament de Cultura i l'Institut Català de Serveis a la Joventut, es varen començar a organitzar aquests camps de treball de recuperació de patrimoni, que d'aleshores ençà han aplegat un total de vint-i-dos torns, amb la participació de 521 joves. Com a element positiu, l'any passat es va modificar la modalitat d'aquest camp de treball, i va passar a ser de camp de treball a camp d'aprenentatge. És a dir, una activitat encaminada encara cap a un millor coneixement didàctic dels joves que hi intervenen.

Totes aquestes intervencions han estat dirigides per tècnics del Departament de Cultura. La feina de què es tractava..., no es tracta pas de cap element arqueològic, sinó que es tracta d'excavació..., perquè no es tracta d'excavació per sota de la zona zero, sinó que són camps de recuperació de patrimoni, de patrimoni arquitectònic. Es tracta de desenrunar fins a peu de paviment, consolidar els murs i fer la planimetria del monument.

La valoració que fem —que és la primera pregunta— d'aquesta col·laboració amb Joventut és altament positiva i satisfactòria; valoració que, a més a més, li puc assegurar que també comparteixen —i em fa l'efecte que vostè n'és un testimoni privilegiat, senyor Diputat— els habitants de la zona, ja que aquestes activitats no se circumscriuen a una feina única, sinó que intenten integrar els joves en la vida dels pobles de l'entorn i en les seves activitats més característiques, en aquest cas, en la producció vinícola.

Pel que fa a les actuacions econòmiques del Departament de Cultura, val a dir el següent: l'any 84 es varen fer uns treballs previs a l'inici dels camps de treball, consistents en apuntalaments i consolidacions d'elements que podien caure. L'import aproximat fou d'unes 500.000 pessetes.

El Sr. PRESIDENT: Honorable Conseller, li prego que s'atansi una mica més al micro, que no se sent.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Perdó. Cada camp de treball ha comportat la presència de dos tècnics del Departament, amb les funcions de direcció i d'assessoria a què em referia abans, i es compta una mitjana de 300.000 pessetes cada estiu. I l'any 89 es va encarregar el projecte de restauració de la cartoixa en primera fase. El cost ha estat d'un milió de pessetes, als quals s'ha d'afegir les 800.000 pessetes més d'una maqueta: 1.800.000 pessetes.

L'arquitecte redactor del projecte ha estat el senyor Pau Pérez i Jové, de Tarragona. Perquè en tingui una referència més concreta, li puc dir que aquest professional és el mateix que restaura el museu de Centelles. Aquest projecte representa una inversió de 27.300.000 pessetes, i contempla les consolidacions, la reconstrucció d'alguns paviments, les cobertes, la reconstrucció d'una cella dels monjos i una àmplia operació de

jardineria. De cara a l'any 1900 es preveu l'inici de les obres contemplades en aquest projecte, i també la redacció del projecte de la segona i darrera fases.

Ara bé, en arribar aquí és on sorgeix el problema important, el problema greu, que és el problema de la propietat de la finca. De resultes de la desamortització a què em referia abans, l'any 1835, les vicissituds d'aquesta finca on està ubicada la cartoixa han estat múltiples i variades. Com a conseqüència d'això ha quedat una estructura de propietat de la finca molt complicada, a causa de l'atomització i la fragmentació resultants del pas de les generacions. Una propietat, per entendre'ns, composta per un gran nombre de propietaris, emparentats en alguns casos, i en d'altres no. Per part de la propietat sempre s'ha expressat una voluntat de cedir la finca a la Generalitat, tot i que mai —fins al moment present— aquesta voluntat s'ha explicitat en la forma d'un document concret. L'únic testimoni documental que existeix, que quedi plasmada aquesta voluntat és un escrit de cessió formal al Patrimonio del Estado, del 5 d'octubre del 79, és a dir, abans de les transferències. Així doncs, totes les manifestacions de la voluntat de cedir a la propietat de la Generalitat de Catalunya la finca d'Escaladei han estat basades en declaracions verbals d'intencions. Mai, però, s'ha escrit res, i molt menys s'ha signat.

A principis de l'any 88 hi va haver una reunió entre els serveis jurídics del Departament de Cultura i un representant de la propietat, en el transcurs de la qual se li van demanar algunes dades documentals concretes que faltaven per poder considerar complertes les condicions prèvies per procedir a la cessió. Fins avui, aquests documents no han estat encara rebuts. A la vista de la inversió que es pretén, convindria assegurar que es podran començar normalment els treballs; i només convindria aclarir, prèviament, la situació jurídica de la finca.

D'altra banda, crec que cal remarcar el fet que el Departament de Cultura ha actuat sempre amb la confiança que els propietaris aclaririen, amb l'absoluta confiança, aquesta situació jurídica de la finca on hi ha la cartoixa d'Escaladei. No s'ha demorat, per tant, cap projecte ni cap actuació, tot i que, tal com acabo de dir, no podem assegurar que en el futur aquesta actitud pugui mantenir-se si aquests requisits previs no es compleixen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Vol fer repregunta, senyor Vernet? *(Pausa.)*

El Sr. VERNET: Vull agrair al senyor Conseller la resposta. Crec que la fórmula viable per a la cosa de traspàs de la propietat està en bon camí, i voldria tornar a insistir, potser, que caldria una certa vigilància —i si més no, poder tancar la cartoixa— durant el temps que no s'hi treballi, per evitar-ne l'espoliació.

Res més, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vernet.

Passem a la següent pregunta, que és sobre les deficiències en uns habitatges promoguts per l'INCASOL en el carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona, que formula l'Illustre Diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Si vostè no té cap inconvenient, acumularia les números 10, 11, 12 i 13.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Té vint minuts.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, vint minuts entre pregunta i repregunta.

Preguntes al Consell Executiu sobre les deficiències en uns habitatges promoguts per l'INCASOL en el carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona, sobre la reparació d'uns habitatges promoguts per l'INCASOL en el carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona; sobre un possible informe tècnic de l'INCASOL pel que fa a les deficiències d'uns habitatges en el carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona, i sobre els controls i les comprovacions fetes per l'INCASOL en uns habitatges en el carrer Om - Arc del Teatre, de Barcelona

El Sr. OLIART: Vol dir deu per a cadascuna. Senyores i senyors diputats, senyor President, senyor Conseller, faré primer una breu explicació. En el carrer de l'Om - Arc del Teatre, de Barcelona, del districte de Barcelona vella, l'INCASOL ha construït cent vint-i-vuit habitatges socials. Aquests habitatges, al cap de vint mesos exactes de la seva construcció, tenen greus deficiències. Aquest diputat que els parla els ha visitat personalment i en pot donar fe. Aquestes deficiències —ho repeteixo, doncs— són molt greus, i notablement són degudes a la mala qualitat dels materials emprats. Ara bé, jo el que vull que quedi molt clar és que és necessari que nosaltres prestigiem la promoció pública d'habitatge. Hi ha uns antecedents pèssims del que és la promoció d'habitatge públic a Espanya. Recordem el desprestigi anterior de tots aquells edificis construïts per l'Obra Sindical del Hogar, i penso que totes les senyores i els senyors diputats d'aquest hemicicle estaran d'acord que és necessari, que nosaltres volem i exigim que aquest no sigui el cas, i que la promoció pública catalana sigui una promoció de prestigi.

També vull que quedi molt clar que nosaltres no tenim cap intenció de generalitzar aquest cas. És a dir, pensem que aquest cas és únic, i voldríem que, naturalment, fos únic. I la major garantia i justificació que no volem que es generalitzi és que aquest diputat que els parla, que com tots vostès saben està encarregat de la política d'habitatge dins el Grup Socialista, s'ha abstingut de fer declaracions públiques sobre aquest tema i, per altra banda, formula aquestes preguntes —això sí, per tenir més temps, doncs, n'he presentat quatre, per poder explicar exactament aquest cas—, però no ho he presentat en forma d'interpellació, ho repeteixo, precisament, perquè no volem generalitzar aquest tema.

Finalitat d'aquestes preguntes: dues de molt clares, senyor Conseller, dues de molt clares, i la màxima col·laboració. Primer, resoldre el problema. Sabem que el problema està en vies de solució; sabem que hi ha negociacions entre la comunitat de propietaris i l'INCASOL, i sabem que aviat es començaran aquestes obres, però volem la garantia que aquestes obres es faran bé i que ja no hi haurà cap més desperfecte, ni cap més queixa, d'aquí endavant. Amb aquesta garantia, nosaltres estàriem plenament satisfets.

I la segona finalitat d'aquestes preguntes, senyor Conseller, és tenir la garantia que això no tornarà a succeir en el futur; és a dir, a veure quines responsabilitats, l'INCASOL i l'Administra-

ció pública catalana, han demanat tant al propietari com als arquitectes que han intervingut en el procés d'aquesta construcció com als mateixos empleats i funcionaris de la Generalitat que tenien l'obligació d'inspeccionar-ho i de controlar-ho, i que pel que es veu no ho han fet com ho havien de fer.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; aquestes són, doncs, les finalitats de les quatre preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Diputat, per la forma en què m'adreça aquesta pregunta, que també requerirà una certa història per donar-hi resposta. El projecte de cent vint-i-nou habitatges a construir en el solar del carrer de l'Om i l'Arc del Teatre fou encarregat l'any 79 per l'Institut per a la Promoció de l'Habitatge, IPPV, als arquitectes Jordi Bosch i Joan Tarrús. L'any 81 es van licitar les obres per un pressupost de 378 milions de pessetes, i van ser adjudicades a l'empresa SATO, que va oferir 241 milions de pessetes, és a dir, una baixa del 36,2%; per tant, una certa baixa temerària. L'any 82 es produeix el traspàs a la Generalitat, i, entre altres, d'aquesta actuació en curs d'execució. L'any 84 es fa necessari procedir a la redacció d'un projecte modificat per un import de 47 milions de pessetes, que comprèn increments en mesuraments de moviments de terres, etcètera, i millores en els acabats dels tancaments i dels patis interiors. A finals del 85 es produeixen problemes amb l'empresa adjudicatària, producte dels quals és la suspensió de pagaments d'aquesta. El 14 de gener del 86 es rescindeix el contracte amb l'empresa adjudicatària SATO, el 14 d'abril del mateix any, pel procediment d'adjudicació directa, s'encomana a l'empresa Comylsa l'acabament de les obres, per un import de 118 milions de pessetes, que són rebudes provisionalment el 26 d'octubre del 87.

L'execució d'aquesta obra i les incidències produïdes al llarg dels més de sis anys que van durar la seva construcció van aconsellar d'establir un mètode específic per a la resolució de les possibles reclamacions dels veïns per vicis i defectes en els seus habitatges, mitjançant un sistema de butlletes de deficiències que es donaven directament a l'empresa constructora per a la seva reparació —amb càrrec, òbviament, als pressupostos del mateix Institut Català del Sòl.

L'any 88, amb els habitatges ja ocupats, se celebra una reunió amb participació del Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona —organisme que administra i gestiona el bloc d'habitatges— i l'Institut Català del Sòl, en la qual reunió els veïns sol·liciten la resolució d'unes mancances de tipus general, com són el trasllat de les portes d'entrada i dels *interfonos*, col·locació de reixes i compartimentació dels estenedors. Totes aquestes peticions foren ateses per l'INCASOL.

L'any 89 es produeix una nova reclamació per part dels veïns, amb aportació de noves butlletes de deficiències, i amb la petició de la instal·lació de boques d'incendi. El 29 de juny es van donar per ateses per part de l'INCASOL les peticions dels veïns.

Finalment, el 24 de novembre es va donar per definitivament rebuda l'obra, i l'empresa Comylsa va deixar de mantenir el personal a peu d'obra. Casualment, el 16 de novembre —coincident amb els greus temporals d'aigua que afectaren Catalun-

ya—, mentre giraven una visita d'inspecció a unes obres de reparació en una teulada, es va poder comprovar per part dels tècnics de l'INCASOL i del Patronat Municipal l'existència de filtracions d'aigua i, consegüentment, es donaren instruccions a l'empresa constructora perquè s'adoptessin mesures provisionals per impedir la penetració d'aigua. No obstant això, el 24 del mateix mes, els veïns, a través del president de l'Associació de Veïns, presentaven davant la Generalitat una nova reclamació. Seguidament es va convocar una reunió a la qual assistiren les empreses constructores —SATO i Comylsa, ambdues—, l'arquitecte Jordi Bosch, com a direcció facultativa, i tècnics responsables de l'INCASOL i del Patronat Municipal de l'Habitatge, per tal d'analitzar, d'acord amb la problemàtica sorgida, les possibles responsabilitats, i trobar les solucions adients a les patologies detectades. Es va encomanar a l'arquitecte Jordi Bosch l'elaboració d'un projecte que resolgués el tema dels tancaments de la quarta planta i el tractament de les humitats a la façana; va quedar pendent d'una nova visita als habitatges la proposta de resolució del problema de les filtracions d'aigua en els paraments interiors. Aquesta visita es va realitzar el dia 1 de desembre. Es van mantenir reunions entre tècnics de l'INCASOL i del Patronat Municipal de l'Habitatge amb l'arquitecte i també amb representants de les empreses, els dies 14, 19 i 21 de desembre, i es va demanar l'assistència a aquelles del President de l'Associació de Veïns, cosa que no va ser possible, perquè no hi va comparèixer.

Finalment, atès que s'havia instal·lat un estenedor que impedia l'execució de les obres de reparació que en garantissin la impermeabilitat, mitjançant una solució constructiva que no comportés la perforació de la coberta, fou necessari convocar una nova reunió a l'obra, el propassat dia 11 de gener, a la qual varen assistir, també, responsables de l'empresa que havia instal·lat l'esmentat estenedor. Com a conseqüència d'aquest seguit de contactes, han estat tramesos per les diferents empreses els pressupostos de desmuntatge dels estenedors, reparació de la coberta i reparació de la façana. En data 1 de febrer s'han adjudicat les obres de desmuntatge i muntatge dels estenedors i de reparació de la coberta; les obres de reparació de la façana han de ser efectuades pel mateix Patronat Municipal de l'Habitatge, i s'està a l'espera de poder contractar, en breu termini, les obres de tancament dels passadissos.

Era previst que l'empresa responsable d'aquests treballs comencés la seva tasca el passat dia 12 de febrer, però els veïns van al·legar que, en trobar-se la qüestió pendent d'un pronunciament judicial, atesa la interposició d'una denúncia al fiscal —com recordava el mateix senyor Diputat—, no era procedent el seu inici. Per tant, les obres no s'han iniciat per la negativa dels veïns que s'iniciessin.

El dia 15 de febrer es va mantenir una nova reunió a la seu de l'INCASOL, a la qual van assistir tècnics del Patronat Municipal de l'Habitatge, l'arquitecte director de l'obra i representants dels veïns, acompanyats pel seu assessor, en la qual es va lliurar un nou informe que va provocar una nova visita als habitatges el passat dia 23 de febrer. Amb data d'avui es manté una diferència de criteris entre veïns, per una banda, i administracions —és a dir, Institut Català del Sòl i Patronat Municipal de l'Habitatge—, per l'altra, que impedeix l'inici de les obres contractades.

En conclusió, i com a resposta a les preguntes formulades

per l'Il·lustre senyor Diputat, li diria que, respecte a la pregunta primera, des de la data de recepció provisional de les obres fins a la de recepció definitiva, l'empresa adjudicatària va atendre totes les butlletes de deficiències presentades pels veïns; la direcció facultativa i els serveis tècnics del Patronat Municipal de l'Habitatge i de l'INCASOL van certificar l'adequació de les obres executades al projecte al seu dia licitat, i les modificacions amb posterioritat aprovades.

L'INCASOL ha manifestat en tot moment l'assumpció de la seva responsabilitat com a organisme promotor i en totes les actuacions realitzades fins a la data d'avui s'ha sostingut davant els veïns aquest compromís, amb subjecció estricta a la legalitat vigent.

Segon. Sobre els terminis en els quals s'ha previst iniciar les obres de reparació, ja n'hem parlat. Les de reparació de les deficiències detectades, s'estan atenent amb regularitat des de la recepció provisional dels habitatges i la seva ocupació pels veïns; les extraordinàries a què s'ha fet referència estan adjudicades en part des del passat dia 1 de febrer, i únicament s'està a l'espera d'aconseguir l'acord dels veïns per procedir a la seva execució. La resta d'obres, en concret el tractament de façana, s'iniciarà tan bon punt el Patronat Municipal de l'Habitatge estigui en disposició de dur-les a terme.

Tercera pregunta. Per a l'elaboració del projecte de reparacions adjudicat el passat dia 1 de febrer ha estat necessari complimentar una acusada diagnosi de patologies que, evidentment, s'ha vist contrastada, completada i matisada pel seguit de reunions de treball i visites als habitatges a què s'ha fet referència al llarg de l'exposició, i per les aportacions dels veïns de l'immoble i dels seus assessors tècnics.

Quarta pregunta. En l'expedient d'actuació d'habitatge públic corresponent a aquest immoble figuren les actes de recepció provisional i definitiva de les obres, amb els acords de conformitat subscrits pels tècnics responsables de la direcció facultativa i de l'INCASOL com a organisme promotor, i també del patronat municipal de l'habitatge, com a organisme receptor i administrador, amb subjecció als plecs de condicions del projecte licitat al seu dia i a les modificacions aprovades amb posterioritat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Vol repreguntar, el senyor Oliart? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. OLIART: Sí, senyor President, i li pregaria que em digués de quants minuts dispenso, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, de set minuts.

El Sr. OLIART: De set minuts, moltes gràcies, senyor President. Bé, en primer lloc, senyor Conseller, jo em congratulo que l'INCASOL i que vostè, senyor Conseller, doncs, estigui d'acord que han d'arreglar tots aquests desperfectes, i penso que no podia ser d'una altra manera, perquè està molt clar que el Codi Civil, en els articles 1909 i 1591, obliga els arquitectes, els constructors i els promotors a fer-se càrrec de totes les anomalies que hi puguin haver en la construcció dins dels deu o dels quinze anys després de la construcció de l'edifici. Per tant, tot legal, tot molt bé, i em congratulo que, políticament, vostès estiguin d'acord a fer-se càrrec de tot això.

Ara, el que jo no puc entendre, de cap de les maneres, és que vostès poguessin rebre unes obres en aquest estat, perquè la comunitat de veïns ho ha fet bé: és a dir, ha encarregat un informe tècnic —que jo tinc aquí davant meu—, signat per l'aparellador

Albert Gelabert i Muriana i segellat també pel col·legi corresponent. Jo, naturalment, no llegiré aquest informe, perquè és molt dens, però sí que he fet un extracte. I, per exemple, diu: «Quan plou, penetra l'aigua als habitatges, a través de la mateixa coberta, que no està suficientment impermeabilitzada» —això, em sembla a mi, senyor Conseller, que, els tècnics seus, el primer que han de verificar és això, no ho sé...—, «passa també aigua per la junta de dilatació, per la instal·lació de l'antena col·lectiva; segon, entrada d'aigua entre les juntes dels marcs de fusteria i mala subjecció dels marcs de les portes al sòl» —ja he dit abans que he visitat aquest edifici i, a més a més, per la meua professió anterior, jo sóc bastant tècnic en el tema de fusteria, i li puc dir que aquesta fusteria és de tercera categoria, per no dir de quarta, i no dic de quarta perquè no existeix, però sí que és de tercera classe, i, per descomptat, molt mal enganxada. «Tercer, despreniment de les rajoles dels banys i de les cuines; quart, baixa qualitat de la fusteria» —a això, ja m'hi he referit, perquè jo ho vaig poder veure—, «cinquè, deficient instal·lació elèctrica; sisè, els ascensors estan afectats per l'entrada d'aigua pluvial al recinte, amb perill de curt circuit i amb perill, naturalment, per als mateixos usuaris de l'ascensor; setè, oxidació de tots els elements metàl·lics», i, per si era poc, per si això encara no fos suficient, resulta que l'obra, aquest edifici, no està ni registrat en el Registre de la Propietat. En fi, anomalies, totes les que vulguem, senyor Conseller, totes les que vulguem.

Ha emprès vostè alguna acció contra aquests tècnics que van acceptar aquesta obra en aquestes condicions? Pensen vostès emprendre alguna acció contra les empreses constructores? Aquesta era també una de les preguntes, i vostè no me l'ha contestada.

Vostè diu que els propietaris —alguns d'ells són propietaris; els altres són usuaris, només, són llogaters—, en aquest moment, s'oposen que comencin aquestes obres i han presentat una querella —que la querella, perdoni que li ho digui, l'han presentada contra l'INCASOL, perquè és el promotor i és el constructor, no hi ha cap dubte sobre això: no l'han presentat contra cap més organisme. Bé, doncs, el que passa és que en les queixes anteriors d'aquests veïns, resulta que se'ls enviava un paleta, que s'estava allà dues o tres hores, fent algun pedaç, posant una mica de ciment per aquí i una mica de ciment per allà, i el que volen els propietaris, el que vol la comunitat de propietaris és, simplement, tenir la garantia que, aquesta vegada, les reparacions es faran perfectament. I si vostès donen aquesta garantia, no hi ha cap impediment perquè vostès entrin allà i comencin a construir; no n'hi ha cap ni un. I aquest Diputat es posa a la disposició del senyor Conseller per fer, si és necessari, de bons oficis, i arreglar aquest assumpte, o, almenys, contribuir que se solucioni.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller vol contestar la repregunta?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: De quants segons dispo?

El Sr. PRESIDENT: Té quasi tres minuts.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Els problemes que esmentava l'Il·lustre senyor Diputat —coberta no correctament impermeabilitzada, fusteria de façanes, etcètera—,

vostè feia referència en la primera intervenció que esperava i confiava que aquesta fos una flor que no fa estiu, és a dir, que no ens passés sovint. Ha de reconèixer, amb el procés que li he esmentat que han seguit aquests habitatges, que, per sort, no a tots els habitatges passa el que ha passat a aquest: en primer lloc, inici de les obres l'any 79, acabament de les obres l'any 87, ja no és normal; una baixa del 36% per part del primer adjudicatari que el fa, l'IPPV —no pas l'Institut Català del Sòl ni el Patronat Municipal de l'Habitatge: l'IPPV—; en el moment dels traspassos les obres a mig fer; una empresa que fa suspensió de pagaments; cinc anys que duren les obres en un moment, particularment els dos anys últims, d'un fort increment de costos en la construcció; finalment, arriba el moment de recepció de l'obra, i la recepció de l'obra, com li he dit, la fan els tècnics de l'Institut Català del Sòl i els tècnics del Patronat Municipal de l'Habitatge, i, tots dos, de comú acord, recepcionen l'obra, que vol dir que diuen que les empreses constructores han construït d'acord amb el planejament, d'acord amb el projecte fet per un arquitecte escollit per l'IPPV —no pas per l'Institut Català del Sòl ni pel Patronat Municipal de l'Habitatge. És a dir, és el que havíem de comprovar nosaltres: si les obres fetes per les empreses per les quals havien estat contractats eren correctes respecte al projecte, i això és absolutament així, i així ho diuen els tècnics de l'Institut Català del Sòl i així ho diuen, també, els tècnics del Patronat Municipal de l'Habitatge.

Per tant, no hi ha, de cap manera, en aquest cas, error per part de les empreses constructores; en tot cas, si la coberta no està prou impermeabilitzada, les constructores han construït la impermeabilització que era prevista en el projecte; han fet perfectament allò que era previst en el projecte. Si, després, la realitat demostra que la impermeabilització era insuficient, en tot cas, no són les empreses, eren deficiències del projecte.

El senyor Diputat es brindava a facilitar el contacte amb els veïns; li ho agraeixo molt: jo també li puc dir que, a més a més d'això, i per si de cas, sàpiga que tant el President del Patronat Municipal de l'Habitatge, senyor Valls, com el regidor, senyor Clos, President de l'ARI, estan a la seva disposició per explicar-li fil per randa, i en coincidència total amb les meves explicacions, tot el que jo li acabo d'expressar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta és sobre els motius pels quals el Departament de Política Territorial i Obres Públiques es nega a facilitar la relació d'empreses adjudicatàries de totes les obres executades per ADIGSA, que formula el Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Departament de Política Territorial i Obres Públiques es nega a facilitar la relació d'empreses adjudicatàries de totes les obres executades per ADIGSA durant l'exercici del 1988

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, una altra vegada, senyor Conseller, amb vostè. (Rialles.)

Bé, fa uns mesos, aquest Diputat va demanar la contractació de les obres d'ADIGSA de tots els anys i no se li va donar, i després, fins i tot, va fer una interpellació sobre la política in-

formativa del Consell Executiu. Aleshores, alguns dels arguments pels quals es va dir que s'havia negat en aquell moment era perquè es demanava massa, es demanaven tots els anys. Doncs bé, em vaig limitar, després, a fer una pregunta limitada únicament i exclusivament a l'exercici de 1988. Doncs bé, em tornen a dir que no. Aleshores, és clar, en vista d'això, faig una pregunta escrita, se'm contesta que no, i aleshores, jo, la pregunta oral que li faig, senyor Conseller, és aquesta: per quins motius o raons el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques es nega a facilitar a aquest Diputat la relació d'empreses adjudicatàries de totes les obres executades durant l'exercici de 1988 per ADIGSA, malgrat haver estat demanada per mitjà d'una pregunta escrita?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: No, només per rectificar l'Illustre senyor Diputat. En el *Butlletí del Parlament* es publica, el dia 22 d'octubre, aquesta pregunta; amb data 22 de novembre se li va donar resposta, i la resposta no era «no»; la resposta textualment diu: «La relació d'empreses que demana es troba en la liquidació del pressupost d'ADIGSA, que s'adjunta a la liquidació del Pressupost de la Generalitat.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Oliart pot fer repregunta.

El Sr. OLIART: Senyor President, segons la contesta del senyor Conseller —que veritablement és aquesta—, és igual a «no», i li diré per què: perquè, primer, la liquidació del pressupost de 1988 encara no ha arribat a aquest Parlament, i, segon, en cap, en cap de les liquidacions anteriors dels Pressupostos dels anys 87, 85, 84..., tots els que vulguem veure, no hi ha cap classe d'annex en què s'adjuntin les contractacions de l'empresa ADIGSA.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, potser sí que serà la primera vegada, però en la liquidació del Pressupost, que és al Departament d'Economia i Finances, i des del dia 4 d'agost del 1989, figura la informació que demana l'Honorable senyor Diputat —des del dia 4 d'agost de 1989: uns mesos abans de la pregunta formulada per ell.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La pregunta número 15 ha estat retirada. Passem a la número 16: pregunta sobre el mapa i la capacitat de vulnerabilitat i les dades d'SO₂ a la zona del Baix Llobregat, que formula el Diputat Il·lustre senyor Celestino Sánchez, del Grup Mixt. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el mapa i la capacitat de vulnerabilitat i les
dades d'SO₂ a la zona del Baix Llobregat*

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyor Conseller, a la Llei 22/83, en l'article cinquè, apareix, amb molta claredat, la necessitat d'elaborar un pla o mapa de vulnerabilitat per a diferents zones de Catalunya, i, a més, es planteja, a la Disposició Final Primera, amb molta claredat, el termini de dos

anys perquè el Departament de Política Territorial faci aquesta elaboració.

La pregunta va essencialment en la direcció de si s'han fet aquests mapes i, en concret, per a la zona de Castellbisbal-Sant Andreu.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí. Senyor Diputat, el mapa va ser elaborat l'any 1987, el va dirigir el senyor Ferran Ralea per encàrrec de la Direcció General de Política Territorial. Aquest document, que té una extensió considerable, està a la seva disposició a la seu de la Direcció General del Medi Ambient. El mapa analitza les localitzacions potencialment generades d'emissions a l'atmosfera, segons el Decret 322/87, del 23 de setembre, i serveix de base per a la instal·lació de sensors i detectors de la contaminació atmosfèrica, per a la llicència d'activitats classificades, etcètera, i analitza també la població exposada i les condicions atmosfèriques de cada zona.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Celestino Sánchez pot fer repregunta.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: No, més que repregunta, dir-li que agafaré aquest document, me'l miraré i segurament tindrè una dificultat, i és que si aquest pla està fet, no comprenc com la CELSA, que és una empresa que, amb una claredat meridiana —perquè només s'ha de passar per l'autopista i veure els fums que fa—..., com, a partir que aquest pla està fet, no s'han pres les mesures necessàries perquè una empresa de caràcter multinacional com la CELSA no faci la brutícia que en aquest moment està fent. Però, de tota manera, jo suposo que a partir de la lectura d'aquest informe podré aclarir amb més claredat aquesta preocupació que aquest Diputat té.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, en la pregunta per escrit hi havia una segona qüestió que preocupava l'Illustre senyor Diputat, que era quines són les dades d'SO₂ i partícules obtingudes durant l'any 89. Sàpiga que, d'acord amb les valoracions obtingudes en la zona de Castellbisbal-Sant Andreu de la Barca, on el centre d'anàlisi de recollida de dades és de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus —hi ha el sensor a Castellbisbal i a Sant Andreu—, pel que fa a l'SO₂ i fums negres, hem de dir que es disposa de dades significatives de tot un any, que sempre, sempre, han estat per sota dels límits que estableix la Directiva 80/779, de la Comunitat Econòmica Europea. Aquesta normativa marca com a límit 250 mil·ligrams per metre cúbic, mentre que les dades s'han mantingut en 65, en 15, en 218, en 155, en 139, etcètera: sempre per sota pel que fa a l'SO₂.

I, pel que fa a les partícules totals en suspensió, també, encara que, en aquest cas, pel que fa al municipi de Sant Andreu de la Barca, són relativament altes respecte al límit marcat pel Reial Decret 833/75, però, en qualsevol cas, estic a la seva disposició en l'estudi, també, per comentar aquest fet, com qualsevol altre que tingui a veure amb la neteja i la protecció del medi, senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a la següent pregunta —la número 17 ha estat posposada—: la número 18, sobre els projectes o realitzacions culturals que contribueixen a nacionalitzar Catalunya, que formula el Diputat Il·lustre senyor Jaume Sobrequés. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els projectes o realitzacions culturals que
contribueixen a nacionalitzar Catalunya*

El Sr. SOBREQUÉS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, Honorable Conseller, en la conferència pronunciada el passat dia 31 de gener, l'Honorable Conseller de Cultura de la Generalitat va manifestar que, en el camp del suport, és a dir, en el camp de les subvencions culturals, va dir, literalment: «propiciarem, preferentment, tot allò que contribueixi a nacionalitzar Catalunya», i va afirmar, a més a més, que «la Generalitat no gestiona les ajudes, els suports en matèria de cultura, des del buit», i, sobretot —allò que va ser més preocupant—, va dir «ni des de la neutralitat».

Aquesta afirmació, per allò que pot tenir d'excloent i d'empobridor de la cultura catalana, ha provocat una dura reacció en amplis sectors del món cultural de Catalunya, els quals temen que les afirmacions del Conseller Guitart tinguin com a conseqüència un tancament de la cultura catalana i una pèrdua de projecció internacional. Les paraules del Conseller semblen —i dic «semblen», i per això li formulo la pregunta, perquè ell ens tranquil·litzi i ens digui que no—, semblen voler excloure de la denominació d'origen «cultura catalana» aquelles manifestacions i tots aquells processos creatius que no tinguin, com a conseqüència directa, nacionalitzar Catalunya.

Ens preguntem si això voldrà dir que seran exclosos o marginats del suport de les subvencions del Govern de la Generalitat aquells projectes que no responguin a la ideologia del Grup polític que avui governa Catalunya. Tot això portaria, dic, a un tancament i a una provincialització de la cultura catalana, absolutament incompatible amb el repte universalista que planteja la incorporació del país a l'Europa comunitària, i seria contrari a aquella vocació universalista que ha tingut, des de sempre, el millor de la cultura nacional de Catalunya.

És per aquest motiu que aquest Diputat desitja que el Conseller clarifiqui quina serà la política del Govern de la Generalitat en relació amb aquesta problemàtica i amb quins criteris atorgarà les subvencions en el futur. I, per tant, pregunto a l'Honorable Conseller què entén per «projectes o realitzacions culturals que contribueixin a nacionalitzar Catalunya».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Cultura, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, jo crec que entenc per «nacionalització de la cultura» el mateix que vostè, de la mateixa manera que crec —pensava, crec i continuo pensant— que vostè i jo entenem les mateixes coses quan parlem de la recuperació nacional de Catalunya, de tots aquests conceptes dels quals, moltes vegades, n'hem parlat, que vostè —amb plena convicció, n'estic segur— se n'ha omplert la boca i que jo també.

Per tant, el benefici del dubte, la seva sorpresa em fa l'efecte que no té motiu de ser. És a dir, entenem per «nacionalització», entenem, per aquests conceptes —que moltes vegades n'hem parlat—, entenem per «cultura catalana» el mateix —jo entenia i jo ho continuo pensant— el senyor Sobrequés que el senyor Guitart.

Jo crec que vostè, en tot cas, potser no s'ha llegit tota la conferència o potser, en el moment que hi era, es va perdre alguns dels detalls, però jo em pensava que, en el transcurs de la meua conferència, això havia quedat suficientment explicat, igualment com em pensava que, tant aquest aspecte com un dels aspectes que hi havia, que era el de la projecció de la cultura catalana, i m'esmerçava tant en el que havíem fet com en el que pensàvem fer, jo creia que, amb tot això, quedava absolutament aclarit el panorama, i em semblava que no era aquest el punt fonamental en què es basava el meu parlament.

De totes maneres, com que vostè fa una pregunta i crec que la seva inquietud, si vostè la té, és que deu ser justificada, jo li voldria dir que, en aquest cas, quan jo parlava de les subvencions, jo deia que hi havia tres elements que feien referència a aquestes subvencions. Jo deia que, en primer lloc, no volíem donar subvencions per quedar bé o perquè no es produïssin greuges comparatius, i afegia que hi havia tres coses: la primera era el criteri de necessitat, és a dir, nosaltres hem de donar subvencions, quan, des del punt de vista del projecte o del propòsit cultural, fos necessari, no pas quan no ho sigui, i em sembla que, en això, hi ha una coincidència. És a dir, per exemple, si una pel·lícula, si un llarg-metratge no ho requereix, perquè és possible fer-lo sense subvenció, jo crec que el que cal és aplicar els diners de la subvenció per a altres finalitats. Aquest era un pur criteri que jo afegia en primer lloc.

El segon, jo parlava del criteri de viabilitat; és a dir, jo crec que nosaltres hem d'estimular i hem d'ajudar aquells projectes culturals que siguin viables, en tots els aspectes: viables des del punt de vista del seu futur, viables des del punt de vista de la seva necessitat objectiva. I aquest era un element que jo hi afegia quan parlava que els dèficits acumulats al mig d'una activitat són sovint generadors de més frustracions que l'absència d'aquesta activitat concreta.

Després, jo explicava que un element —que no és de neutralitat, perquè jo crec que no són criteris polítics els que intervenen, sinó que són criteris d'actualitat, i criteris d'objectivitat i de diàleg—, jo deia que el tercer aspecte era, precisament, a cada projecte la solidesa i la importància de l'activitat en qüestió. I això s'ha de fer, per tant, des del punt de vista que aquesta aportació pretengui ser un element d'increment de la riquesa cultural general.

I després jo deia, textualment —i li ho llegiré, perquè em fa l'efecte que potser en el lloc on vostè ho ha llegit no estava reproduït en la seva textualitat—, i ho dic ara, en parlar de les subvencions, perquè són un instrument molt eficaç en aquesta política: «No pretenc discriminar ni crec que es pugui dir que ho fem, però sí que condicionem, sí que propiciem preferentment tot allò que contribueixi a nacionalitzar Catalunya», en el sentit en què jo li parlava: la reconstrucció nacional de Catalunya, potenciació de la cultura catalana, internacionalització de la cultura catalana... Aquest és el nou concepte de nacionalització. «Però no actuem» —continuava jo— «pel camí de la imposició o de la prepotència, sinó a través del diàleg i de la recerca del

consens. Per això el Departament manté una relació constant i fluida amb els diferents sectors de la cultura, perquè així podrem avançar molt més en aquest camí que no a través de la imposició. L'única manera d'avançar és fer el camí plegats».

És a dir, és a aquest concepte obert, ampli, de la nostra cultura, del que representa la reconstrucció nacional de Catalunya, del que representa la nacionalització, del que representa aquesta projecció internacional, que jo em referia, i crec que —abans com avui— les subvencions i els ajuts han estat un element fonamental en l'aplicació d'aquesta política.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Li queden uns deu segons, senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Almenys per donar les gràcies al Conseller: crec que ha clarificat alguns dels aspectes objecte de la meua pregunta. En tot cas, fer meves les paraules que va dir un editor en relació amb aquest tema, quan se li va preguntar pel contingut de la seva conferència, en el sentit que «s'ha de subvencionar aquells projectes d'interès cultural profund i que sense la participació del sector públic no podrien desenvolupar-se.» «Evidentment» —deia ell—, «tot fet cultural és un fet nacionalitzador, perquè ajuda a crear una identitat col·lectiva d'un poble, d'un país o d'una ciutat».

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés. L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Només també per rematar aquestes paraules, jo faig meves les paraules que vaig dir i, per tant, em reitero en el contingut del que vaig expressar, en tot el seu conjunt.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Donem per acabat el punt de l'ordre del dia referent a preguntes, i passem a interpellacions. La que constituïa el número 5 de l'ordre del dia ha quedat ajornada; això mateix succeeix amb la número 6. Passem al punt setè, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el dret d'autodeterminació del poble de Catalunya, que formula l'Illustre Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Mixt.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el dret d'autodeterminació del poble de Catalunya

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, pujo avui a aquesta tribuna a defensar, en nom del Grup Mixt, una interpellació al Consell Executiu que ha creat, crea i crearà un gran i injustificat enrenou en un Estat plurinacional i democràtic com és Espanya. Un enrenou que neix de les incoherències de molts partits polítics i, segurament, de la història contemporània i moderna que a tots plegats ens ha tocat viure.

En l'Estat espanyol viuen milers i milers de persones que, cada vegada que es planteja un avenç en el procés democràtic i de llibertat, veuen com, per part d'una minoria, se'ls col·loca als peus un farcell de porqueria que no és altra cosa que la història negra d'Espanya, amb la qual s'entrebanquen una i altra vegada tantes il·lusions i esperances. Jo mateix, com la gran majoria de senyores i senyors diputats, ens vàrem veure obligats a rebre una educació, en temps del franquisme, que, en aquells temps,

hi havia una assignatura que es titulava «Formación del Espíritu Nacional». Alguns —per sort, poquíssims— varen aprendre en aquella assignatura el que calia fer a la vida; d'altres —la majoria del poble català— vàrem aprendre el que no calia fer a la vida. I he volgut rebuscar en aquells llibres per recordar quins eren els principis que inspiraven aquella «unidad de España», i llavors, com ara, vaig entendre que aquella «unidad de España» no assegurava ni el pluralisme democràtic ni les llibertats nacionals dels diferents pobles que configuren l'Estat espanyol, perquè aquella unitat no era voluntària, sinó imposada; no neixia del mutu respecte, sinó de la força. Llavors, com ara, vaig creure i crec en un món sense fronteres, i potser per la necessitat i la immediatesa en els projectes, crec en una Europa sense fronteres, en la qual les diverses nacions que la integren visquin en el respecte mutu de les seves identitats nacionals. I Catalunya té una identitat nacional: ho proclamava, fins i tot, el Rei d'Espanya en aquesta Cambra, i ho hem proclamat, una darrera l'altra, la gran majoria de l'ampli espectre polític català i espanyol.

De fet, els diferents partits nacionalistes i progressistes han buscat i rebuscat, promès i proposat projectes en la direcció d'una Europa de les nacionalitats i regions. Potser per això no puc entendre les manifestacions de la gran majoria de ministres del Govern de l'Estat, i tampoc del President de la Generalitat. No puc entendre com, en el Dia de les Forces Armades, un dia tan delicat com aquest, el President del Govern i diversos ministres llancesin proclames d'unitat d'Espanya en clau de furibund nacionalisme espanyol. I molt menys ho entenc, encara, quan això es feia sobre la base d'una defensa constitucional, ja que el principi de l'autodeterminació no és tan sols un principi que pot permetre eventualment la independència, sinó més bé un concepte molt més ampli, un concepte de llibertat, pilar fonamental d'una veritable democràcia.

Consagra la Constitució Espanyola la pluralitat dels pobles d'Espanya o no la consagra? Consagra la Constitució Espanyola els principis de llibertat del poble o no els consagra? Consagra la Constitució Espanyola que, si una majoria, mitjançant les assemblees democràticament elegides pel poble, es pronuncia a favor d'un projecte és un acte constitucional i democràtic o no ho consagra? És, tal vegada, la Constitució Espanyola, que va ésser elaborada i aprovada en un moment en què tots plegats érem presoners d'una història tan injusta com recent, un document de trànsit fins que la democràcia espanyola estigués plenament consolidada, o és un document carregós i inamovible? És o no és veritat que el partit de l'actual Govern socialista de l'Estat, en l'última campanya electoral, va propugnar, com un dels seus màxims èxits, la consolidació definitiva del procés democràtic de l'Estat espanyol? Hi ha a Espanya una democràcia consolidada, sí o no? És o no és també ben cert que la gran majoria dels partits polítics de l'Estat espanyol propugnen una Europa sense fronteres, en la qual els diferents pobles, regions i nacionalitats tinguin el seu propi paper d'acord amb la seva identitat? No és aquesta la línia en què avancen totes les propostes progressistes?

A tot això donaríem tots plegats respostes i interpretacions diferents, però no puc entendre ni les posicions immobilistes i els salts enrere, ni les desqualificacions a aquest Parlament, que —recordo— és representant sobirà del poble de Catalunya, ni l'intent de criminalitzar, mitjançant la tergiversació i el confu-

sionisme, una minoria o una majoria —que això està per veure— del poble de Catalunya, simplement per defensar qüestions que haurien d'ésser òbvies per al conjunt dels demòcrates —no ja dels independentistes o no: dels demòcrates. I tampoc puc entendre les canviants, confuses i inintel·ligibles declaracions i posicionaments del President de la Generalitat, a part de trobar a faltar la resposta contundent d'aquest Parlament a les irresponsables declaracions del Ministre Almunia.

He pogut escoltar i viure de prop les diferents posicions polítiques que es propugnaven per avançar cap a un procés de futur diferent del que hem viscut fins ara: propostes de federalisme, propostes d'independència, propostes nacionalistes... Un llarg etcètera de propostes diverses, quasi totes deixant enrere l'actual divisió territorial i política de l'Estat espanyol, que no és, ni de lluny, la plasmació de la realitat i la voluntat dels ciutadans que configuren els diferents pobles d'aquest Estat. I jo també sóc, com tants d'altres ciutadans de Catalunya, un convençut de l'existència i accentuació d'un creixent nacionalisme espanyol en contra del pluralisme nacional d'Espanya, i, per tant, en contra d'una Europa de les nacionalitats i regions: un salt enrere.

I, si és àmpliament acceptat, no tan sols per la història i per la realitat espanyola, sinó també per la majoria de les seves institucions, que hi ha tres nacionalitats reconegudes, que són la catalana, la basca i la gallega, no va essent hora que es reconegues que la quarta és la resta del territori? No seria hora d'avançar en un procés democràtic i constitucional que superés definitivament el passat i plantegés propostes de futur? Segurament, si jo aixequés avui aquí la veu i digués «Visca Catalunya lliure!», algú contestaria afirmativament, mentre que d'altres dirien que això ja no cal perquè Catalunya ja és lliure. I jo afirmo des d'aquesta tribuna que Catalunya no és ni serà lliure mentre, entre altres coses, no disposi de l'exercici del dret a l'autodeterminació. I, si l'actual Constitució Espanyola no ho permet, com no permet d'avançar seriosament en els processos d'autogovern, comença a ésser hora, en una democràcia consolidada, integrats plenament en el concert de les nacions, de pensar a modificar la Constitució per adequar-la a la realitat espanyola actual i a l'europea, de futur.

No és admissible que haguem de constatar com el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat, per una banda, o el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat i el govern de la ciutat de Barcelona, sovint es posin d'acord per rebaixar els sostres competencials de l'Estatut, o en qüestions tan incomprensibles com respecte a l'espoliació del patrimoni nacional i cultural de Catalunya per part del Ministeri de Cultura, i amb l'acord de la Conselleria corresponent, pel que fa a una part de l'obra pictòrica d'en Salvador Dalí —jo, si vull veure en Velázquez me n'hauré d'anar a Madrid, i a ningú se li ocorre que Catalunya pot tenir perfectament part d'un patrimoni que també és nostre—, de la mateixa manera que cada vegada es qüestioni el patrimoni de l'art modern, que contínuament se l'han d'emportar cap a altres zones —i això s'accepta, i això es permet: i es permet d'una majoria, i es permet amb el silenci de diverses minories—; o el continu nomenament de comissaris polítics per avaluar, fiscalitzar i controlar el desenvolupament dels preparatius de les Olimpíades del 92; o la gasiveria patrimonial a l'hora de repartir les competències d'acord amb el tu m'agrades i tu no, per a tu el premi i per a tu el càstig del senyor Almunia, d'acord amb cri-

teris personals i partidistes, i no d'acord amb la raó i el dret.

No m'allargo més amb exemples perquè els actuals són prou definitoris i ja és hora que des de la Generalitat es parli i actuï amb claredat i coherència, i no amb l'actual confusió, que porta a la més suprema desorientació i confusió al poble de Catalunya. Cal que s'expliqui, des del Govern de la Generalitat, el que vol dir autodeterminació, amb llibertat i amb democràcia; cal que s'expliqui als catalans que parlen català i als catalans que parlen altres idiomes el que és el projecte nacional i la importància que aquest projecte té i tindrà, no tan sols per a aquells que tenen l'únic record en aquesta terra, sinó també per als descendents d'aquells que encara avui tenen les arrels en un altre país i les rames i els brots en aquest.

Definitivament cal rebutjar allò de la unitat d'Espanya imposada, les adhesions *inquebrantables* a l'exèrcit, al rei i a l'actual Govern socialista, a partir d'aquella unitat d'Espanya tan ben explicada en els llibres de *Formación del Espíritu Nacional*, i cal avançar amb dignitat i amb coherència, i també si cal amb contundència i valentia, cap a un procés de futur que permeti la plena llibertat tants anys desitjada i esperada.

Per tot això, interpel·lo al Consell Executiu en el sentit que cal conèixer no tan sols el posicionament actual del Consell Executiu, sinó també les accions futures que pensa portar a terme el Govern per tal de neutralitzar la campanya anticatalana anunciada pel President Pujol, i en quins trets i proves es basa per realitzar tan greu acusació. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ayguadé. Pel Consell Executiu, i per contestar a la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, la setmana passada hi va haver una interpellació de l'Illustre Diputat senyor Colom sobre el capteniment del Consell Executiu respecte al dret d'autodeterminació, i jo vaig fixar la posició del Govern sobre aquest tema. Avui dia, amb una exposició diferent, però, tenim una interpellació de l'Illustre Diputat senyor Ayguadé que planteja el meu tema..., el mateix tema (*rialles*). Evidentment, la meua resposta serà exactament la mateixa —la faré més breu, senyor Ayguadé, no per cap manca de deferència, sinó perquè fa una setmana vaig dir unes paraules en aquest Parlament i, evidentment, no les canvio.

La nostra posició, el nostre capteniment sobre aquest tema és el respecte a la Resolució del Parlament, una resolució sobre el dret a l'autodeterminació que deia bàsicament, sobre aquest tema, que l'acatament a la Constitució i a l'Estatut —la Resolució partia d'aquest acatament a la Constitució i a l'Estatut— no representa la renúncia al dret a l'autodeterminació. I, com vostè sap, aquesta Resolució, la van votar els diputats del Grup de Convergència i Unió, i gràcies a aquests vots va obtenir la majoria per ser aprovada, que després ha generat una polèmica a nivell de tot l'Estat, polèmica que encara continua, però que nosaltres, des del Govern de la Generalitat, volem donar per acabada.

Vam votar aquesta resolució perquè, per a una coalició nacionalista com la nostra, en el pla doctrinal és irrefutable que els pobles, que les nacions, tenen el dret democràtic a l'autodeterminació, és a dir el dret a decidir el seu futur polític, el dret a decidir la seva evolució en el futur, i que això comporta diverses opcions que únicament el poble de Catalunya ha de decidir.

Per tant, acatament —com no podia ser, per altra banda, diferent— a la Resolució del Parlament.

El segon tema que vaig fixar és l'acatament a la Constitució i a l'Estatut, que diu la mateixa Resolució: tots estem dins d'un marc constitucional i estatutari, que va votar el poble de Catalunya, i el Govern de la Generalitat, evidentment, es mou sota l'imperi de la llei, que és una norma bàsica de la democràcia. I jo volia dir que votar aquesta Resolució no és inc constitucional: la nostra Constitució és una constitució oberta, és una constitució reformable i, si es respecta el marc constitucional, es pot defensar absolutament qualsevol tesi, qualsevol teoria; dir que votar el dret d'autodeterminació és inc constitucional és ignorar que la Constitució és reformable i que, mentre es respecti la norma constitucional, dins d'aquesta norma, com que hi ha llibertat d'expressió i llibertat de posicions polítiques, es pot defensar absolutament qualsevol tesi.

En tercer lloc, volia també pronunciar-me sobre quina és la nostra acció política, sobre què serà el que farem en el futur. I volia dir que nosaltres, quant a la nostra acció de govern, no canviarem la nostra voluntat d'aprofundiment de l'autogovern de Catalunya, d'aprofundiment de l'autonomia, dins dels punts que el mateix President de la Generalitat va definir des d'aquesta tribuna el febrer de 1987. Dotze punts d'aprofundiment de l'autonomia, que anaven bàsicament en tres direccions: una, llengua i cultura —és a dir, identitat—; l'altra, dins de la línia jurídic-administrativa —és a dir, competències, capacitat legislativa—, i, l'altra, dins de la línia del finançament, amb un èmfasi especial a la solució dels temes de finançament, perquè creiem que autonomia política passa per autonomia financera —és a dir, per tenir recursos de lliure disposició i que el Parlament de Catalunya pugui decidir si amb aquests recursos fa carreteres o hospitals, centres de recerca o universitats—, i autonomia financera que passa per tenir una fiscalitat pròpia. Nosaltres treballarem en aquesta línia d'acció de govern per un motiu: perquè vam guanyar les eleccions sobre un programa electoral que contemplava aquesta acció de govern, i el nostre compromís amb els nostres electors és continuar en aquesta línia d'acció de govern.

I, en quart lloc —ho deia l'Il·lustre Diputat interpellant—, creiem que s'ha utilitzat aquesta polèmica del dret d'autodeterminació per limitar en certs aspectes l'autonomia, per dir que es mil·limetraria la transferència de competències, i aquesta sí que ens sembla que és una acció que va fora de la llei, perquè no es tracta d'adoptar una determinada actitud en funció del que voti el Parlament de Catalunya, sinó d'aplicar la legislació. En aquest aspecte, les declaracions del President de la Generalitat, a les quals feia referència l'Il·lustre Diputat, van en la línia de fer cara a aquest intent d'utilitzar aquesta polèmica per disminuir l'autonomia de Catalunya. Per altra banda, el dret a l'autodeterminació, que també ha votat el poble basc, no impedeix un govern de coalició a Euskadi i, per tant, segurament no és tan greu, des d'un punt de vista de les posicions de l'Administració central, com se'ns volia fer creure quan ho va votar el Parlament de Catalunya.

Senyor Diputat: respecte a la Resolució del Parlament, acatament de la Constitució i de l'Estatut i acció política en la línia d'aprofundiment de l'autonomia.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

El senyor Ayguadé pot fer un torn de rèplica, de cinc minuts.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, tinc la sort de conèixer el Conseller que ha fet ús de la paraula per contestar la interpellació del Grup Mixt, en nom del qual he parlat, des de fa ja bastant temps; almenys, des de l'any 1980, en què vàrem iniciar la nostra tasca parlamentària —almenys per part meua; ell ja portava una certa experiència, encara que provisional, a l'hora de redactar documents constitucionals, previs, en aquest cas, als de l'Estatut d'Autonomia. Perquè el conec, sé que pot emprar tons molt diferents. Perquè el conec, sé que avui ha emprat el to didàctic i el to de la comprensió —per dir-ho d'alguna manera—; és aquell to que diu: «Mireu, això és un tema molt complicat, això de l'autodeterminació: ens han insultat, ens han tractat indignament, han dit vertaderes burrades, les han dit d'una forma orquestrada, i nosaltres —per allò del peix al cove— hem preferit callar per aconseguir coses i, al mateix temps, quan ha convingut, hem dit una cosa, l'endemà l'hem matisat, l'endemà hem dit una cosa que no ha entès ningú i l'altre hem dit que estàvem disposats a estar integrats a la unitat d'Espanya».

I jo, el que pregunto és: què vol dir «la unitat d'Espanya»? Jo crec en una unitat, jo crec en una unitat, en un projecte europeu, però què vol dir «la unidad de España» —o «la unitat d'Espanya»: en català o en castellà, m'és igual—, què vol dir? Vol dir tirar endarrere o tirar endavant?

Jo em crec un projecte federalista que va proposar el Grup Socialista, de la mateixa manera que em puc creure altres projectes molt diferents. Però tots han d'acceptar, almenys, el dret de l'autodeterminació dels pobles que configuren l'Estat espanyol. No entenc, per exemple, que un estat federal sigui constitucional i, en canvi, l'autodeterminació no sigui constitucional. I no puc entendre que amb una certa tranquil·litat es pugui dir en aquest Parlament de Catalunya que el tema és constitucional mentre que d'una forma..., en bateria, tot un govern socialista de l'Estat hagi fet manifestacions que a mi em sorprenen i francament me descolloquen, perquè recordo les històriques posicions, arrelades en posicions democràtiques, perquè l'autodeterminació no solament és posicions d'independentisme, sinó posicions democràtiques.

Però tampoc els entenc a vostès. No entenc el senyor Pujol, almenys en la meitat de les seves intervencions. Per exemple, la que ens arriba des de Washington: no s'entén. Podria comprendre que en aquell moment hi havia una sèrie d'empresaris i calia tranquil·litzar-los. Diries: «Bé, peix al cove, convé dir alguna cosa, i els catalans, que són molt pacients» —fins a un cert punt; només cal sortir al carrer i veiem que són pacients fins a un cert punt (*remor de veus*), només cal sortir al carrer per veure que són pacients només fins a un cert punt: hi ha coses que ja són inaguantables!—, i llavors diu: «Ja ho entendran, perquè entendran que a Catalunya és necessari aconseguir fer veure..., per acabar de convèncer els socialistes que poden confiar en nosaltres: per si ens necessiten, arribar a pactes de govern; per si no ens necessiten, és igual, aconseguir traspassos». I, això sí, també amb el silenci, tan responsable com culpable i copartípic, d'altres partits que, estant en aquesta Cambra i estant aquí a Catalunya, han deixat que sigui Convergència qui manifesti les seves contradiccions davant del poble de Catalunya —«nosaltres restarem calladets i no ens recordarem ni tan sols del federalisme».

Però..., fins a quin punt el poble de Catalunya pot deixar tranquil·lament que li diguin que la unitat d'Espanya és indisso-luble, pràcticament amb el mateix llenguatge d'«*España, una y libre*» (*remor de veus*), que se'ns digui que hem d'excusar-nos públicament, aquest Parlament, que es diu que en nom d'aquestes decisions s'ha d'excusar el Govern del Consell Executiu, i el President de la Generalitat... Al País Basc s'han excusat, al País Basc s'han excusat; aquí, no —han continuat amb el pacte de govern, perquè els interessa, segurament, amb la situació que hi ha al País Basc. Però vostès han tingut una resposta feble, que porta a la desorientació d'amplis sectors del poble català. Perquè... quin és el marc de futur? Avançarem en el procés territorial i polític de Catalunya i de l'Estat espanyol o no avançarem? Catalunya alguna dia podrà tenir, realment, un autogovern o no? Quin és el procés de velocitats per fer-ho? Fins a quin punt hem d'abaixar el cap i amagar la nostra dignitat davant del que són posicions absolutament molt irresponsables? Fins a quin punt es pot tolerar que el Dia de les Forces Armades, el Dia de les Forces Armades, amb el missatge subliminal que això portava, es digui tranquil·lament, en aquest país, que el Parlament de Catalunya, o l'amenaça el País Basc, o l'amenaça Convergència o l'amenaça..., és igual, Esquerra Republicana, o una majoria de diputats? Com es pot permetre? I es permet, a més, amb un cert silenci, amb una certa mà esquerra, allò... fent veure que se sap, que no se sap. Per aconseguir què? Que ens continuïn dient que no als traspassos, que els serveis a Catalunya continuïn funcionant malament perquè es viu amb una angoixa econòmica tremendament terrible, perquè, a més a més, no es veu clar quin és el futur?

Senyores i senyors diputats, la meua interpellació és molt clara: si un dia dèiem que visca Catalunya lliure, continuem-ho dient fins que tinguem el dret a l'autodeterminació i puguem dir, amb majories i minories, de forma democràtica, si volem estar a Espanya d'una manera o d'una altra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ayguadé. L'Honorable Conseller, senyor Macià Alavedra, pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí. Senyor President, senyores i senyors diputats, l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé ha fet moltes afirmacions, amb un llenguatge que, segurament, és el seu molt íntim de sempre, però que no li havia sentit amb aquesta claredat jo fins avui, i això que jo també el conec des de l'any 80. Segurament quan estava en una altra formació política continuava pensant això —perquè jo crec, bàsicament, en la fermesa de les seves conviccions—, però tenia uns determinats condicionaments polítics que segurament feien que tingués un discurs més matisat.

Per tant, això li permetrà a ell d'entendre que el Govern de la Generalitat pugui perfectament, en el seu Grup, dir sí al dret a l'autodeterminació, perquè des d'un punt de vista doctrinal és irrefutable, i, al mateix temps, dins de la seva acció de Govern forçosament s'hagi de moure dins del marc de la Constitució i de l'Estatut i que tingui la missió històrica —perquè ha tingut els vots del poble de Catalunya— de fer avançar l'autonomia. De fer avançar l'autonomia en coses que poden semblar petites, amb passos que al senyor Ayguadé i a molts dels diputats d'aquesta Cambra i a molts diputats del nostre Grup ens semblen petits, però que aquesta és la feina que nosaltres hem de fer. I és una feina que a vegades sembla que s'allunyi dels

grans principis, de les grans declaracions, que no sigui molt brillant, però és la que nosaltres hem de fer i la que nosaltres farem, i per això li dic que la nostra acció de Govern serà avançar en la línia del reforçament de la identitat —llengua, cultura—, en la línia de les transferències —per cert, molt paralitzades— i en la línia —sobre la qual estem esperançats, potser ingènua-ment— del finançament. I aquesta serà la nostra tasca.

El senyor Ayguadé diu que no ha entès les declaracions del President de la Generalitat aquests últims temps i jo espero que una gran part del poble de Catalunya les hagi entès, i crec que les ha entès, i les ha entès perquè, precisament, nosaltres, tot-hom sap que vam ser votats per fer la tasca que hem de fer, que és la de governar aquest país dins d'un marc constitucional i estatutari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El punt... (L'I. Sr. Ayguadé demana per parlar.) Sí, senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: No és una qüestió de contradiccions, senyor President; simplement, el senyor Conseller ha fet una manifestació en la qual deia que ell, segurament perquè estava en un altre partit polític, no em coneixia una vessant que avui ha sentit aquí. Simplement, per a informació de la Cambra i de vostè mateix, perquè podria semblar una altra cosa, en l'últim congrés socialista, de fa no massa temps, l'agrupació a la qual jo pertanyia del Partit dels Socialistes de Catalunya va presentar, a proposta —entre d'altres— meua, una proposició de resolució per la qual, a l'estratègia política del Partit Socialista, hi intervingués també l'autodeterminació: desgraciadament va perdre per molt pocs vots.

Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Queda fet l'aclariment. El punt vuitè de l'ordre del dia ha quedat posposat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la programació i la implantació de la reforma educativa

El punt novè ha quedat retirat i, per consegüent, passem al punt desè, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Projecte Exterior, la Personalitat Diferencial i la Imatge de Catalunya en el Marc Olímpic; per presentar la Moció, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Projecte Exterior, la Personalitat Diferencial i la Imatge de Catalunya en el Marc Olímpic

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, en el Ple de la darrera setmana, el nostre Grup va manifestar la seva inquietud davant de determinades actuacions del partit de la majoria i del mateix Govern amb les quals, per acció, per omissió o per consentiment, les enormes possibilitats que la celebració dels Jocs Olímpics ofereix per projectar una imatge positiva de Barcelona i de Catalunya, davant de la resta d'Espanya i del món, es transformaven, inexplicablement,

en fonts de conflicte o de crispació, amb el consegüent deteriorament de l'esmentada imatge. He de dir que la resposta del Conseller de Cultura no va acabar de dissipar els dubtes i els recels del nostre Grup, i és per això que avui sotmetem a la consideració de la Cambra una moció que té la intenció de ser aclaridora.

En particular, curiosament, el Conseller es va veure afectat d'un atac de sordesa sobtada i selectiva perquè, requerit dues vegades —en la meua primera intervenció i en la rèplica— a manifestar quines eren les intencions del Govern quant a subvencionar el Comitè Olímpic Català —tal com havia sol·licitat l'ex-Conseller d'Agricultura i actual President de tan peculiar organisme—, no va semblar haver-me sentit ni la primera vegada ni la segona. El nostre Grup li desitja un ràpid restabliment d'aquesta molèstia, que desitgem que sigui passatgera.

L'esdeveniment olímpic ha fet que l'atenció de l'opinió pública mundial es fixi en Barcelona, en Catalunya i en Espanya; en punts del planeta molt allunyats del nostre país se'ns està descobrint gràcies als Jocs Olímpics: es tracta, des d'un punt de vista —si se'm permet l'expressió— publicitari, d'una oportunitat única i irreplicable. Per tant, hem de ser extremament curosos a evitar, en la mesura d'allò que sigui possible, que el gegantí aparador olímpic sigui ocupat per intrusos que anteposin interessos espuris a l'interès general del país o ens desprestigiïn davant de la resta del món, presentant una Catalunya que no tingui res —o poc— a veure amb la realitat.

Per exemple, les il·lustres senyores i senyors diputats recordaran que fa uns mesos un diputat d'aquesta Cambra, conegut per la seva fèrtil imaginació, aventurava la possibilitat d'organitzar escamots —escamots, evidentment, pacífics— per boicotejar les proves olímpiques en el cas que el Comitè Olímpic Català no arribés a bon fi. Aquest interessant i constructiu suggeriment fou immediatament i discretament enterrat pel seu autor, probablement espantat de la seva pròpia audàcia.

Però si he recordat aquesta curiosa anècdota és per posar en evidència que determinades alegries no són possibles ni imaginables si no existeix una atmosfera prèvia que les alimenti. I el Govern ha de donar exemple de responsabilitat i sentit comú evitant qualsevol signe, no ja de suport, sinó fins i tot de tolerància envers determinades iniciatives perilloses.

Els Jocs Olímpics són una ocasió excel·lent perquè les nostres especificitats siguin conegudes, respectades i apreciades arreu del món —i he dit conegudes, però també respectades i apreciades. Aquest respecte i aquest «apreci», difícilment els guanyarem des de la generació de conflictes artificials o des de l'exacerbació de les diferències.

En una de les escenes cimeres del Calígula d'Albert Camus —per cert, un dels autors favorits del Secretari General de la Presidència—, l'emperador, l'emperador, embogit, demana reiteradament la lluna —«Vull la lluna», diu una vegada i una altra, «vull la lluna». Senyories, crec que tots estarem d'acord que demanar la lluna no és raonable: no és raonable en cap moment, però si hi ha un moment poc indicat per a aquest tipus de pretensió és durant la preparació i celebració d'uns jocs olímpics.

Per tant, senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup demana el seu vot favorable per a la nostra Moció, perquè puguem avançar tots junts pel camí de la reconciliació amb la realitat i per la via, sempre reconfortant, del triomf de la

raó.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per consegüent, passem directament a la intervenció dels grups parlamentaris que ho sol·licitin. L'Agrupació parlamentària del CDS? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, permetin-me una petita reflexió en veu alta, una —per a mi— preocupant reflexió: avui, 28 de febrer, debatem una moció subsegüent a una interpellació que, en la seva gènesi, fa referència a tot un seguit de fets esdevinguts el 8 de setembre de 1989, la qual cosa no diu massa en favor de l'eficàcia parlamentària d'aquest Parlament. L'Il·lustre Diputat interpellant ha hagut d'aprofitar aquest mecanisme reglamentari —com d'altres vegades— per tal de criticar no només alguns —alguns— dels fets de la inauguració de l'estadi olímpic de Montjuïc, sinó també la posició del Govern en la qüestió de l'autodeterminació i en el seu suport clar o amagat al Comitè Olímpic Català.

Per cert, jo voldria demanar un favor al Grup de la majoria, per tal que faci arribar un missatge al seu company senyor Miró i Ardèvol, President del Comitè Olímpic Català. Acabem de rebre una invitació d'aquest organisme per assistir demà a una gala-concert al Palau de la Música Catalana; aquesta invitació, se'ns ha adreçat als diputats del CDS com a diputats de Convergència i Unió (rialles): que jo sàpiga —almenys, que jo sàpiga—, els diputats de la nostra Agrupació parlamentària són del CDS, no pas de Convergència i Unió (remor de veus). Fóra bo...

El Sr. PRESIDENT: Torni a la qüestió, eh?

El Sr. LATORRE: Estem en la qüestió, senyor President. Fóra bo que el senyor Miró i Ardèvol ho tingués clar.

L'Il·lustre Diputat interpellant ha aprofitat la substanciació d'aquesta interpellació per presentar i defensar una moció el contingut de la qual és una pura obvietat. És clar que s'ha d'aprofitar l'oportunitat històrica dels Jocs Olímpics de Barcelona per potenciar l'àmbit de les seves competències, la projecció de la imatge de Catalunya davant el món com a país convivencial, obert, solidari i dotat d'una personalitat diferencial pròpia, compatible amb la seva plena i lleial integració en el conjunt de la realitat espanyola. És que algú ho dubta?

Ara bé: s'ha d'aprofitar aquest Parlament per —amb l'excusa de formulació d'interpellacions sobre diferents qüestions— fer declaracions solemnes d'afirmació nacional o de lleialtat constitucional o estatutària? Doncs creiem que no, i creiem que fer-ho és perillós: perillós perquè, sota criteris de racionalitat tècnica parlamentària, l'abstenció hauria d'ésser la resposta a propostes d'aquestes característiques, però aquest pronunciament —l'abstenció— podria ésser malentès per l'opinió pública, com ja ha passat algunes vegades, que podria pensar en l'existència, per part nostra, de reticències o matisos sobre un text que —com ja hem dit abans— és una pura obvietat.

Des d'aquest punt de vista, senyores diputades i senyors diputats, només des d'aquest punt de vista, donarem el nostre vot favorable al text de la Moció.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana per..., mitjançant el senyor Pueyo, té la paraula per fixar posició.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyors diputats, senyores diputades... Senyor Vidal-Quadras, amb molt de gust faig aquesta petita excursió des del cim de la Cambra a la plana, especialment per tal d'explicar a vostè —i a la Cambra, naturalment—, amb una mica més de detall, potser, del que és habitual, la posició de vot d'Esquerra Republicana.

Inicialment vaig pensar —la meua Agrupació va pensar— que presentaríem una esmena a la totalitat de la seva Moció, per raons que no són difícils d'imaginar, per diverses raons que no són difícils d'imaginar. Creiem que el Parlament de Catalunya no ha d'incloure sistemàticament en les seves resolucions, no ha d'incloure l'acceptació de les limitacions competencials actuals; creiem, d'altra banda..., Esquerra Republicana no assumeix el concepte de plena i lleial integració en el conjunt de la realitat espanyola, entre altres raons perquè creiem fermament que l'actual status de la nació catalana dins l'Estat espanyol no és, precisament, el resultat de cap decisió lliure —i, per tant, lleial—, sinó més aviat el resultat d'un trajecte històric, d'una trajectòria històrica poc respectuosa dels nostres drets com a poble i de la nostra lliure expressió.

Per tant, la nostra confiança i la nostra voluntat és que els Jocs de Barcelona assoleixin un alt nivell esportiu —d'això, en aquesta Moció, en concret, no se'n parla— i que esdevinguin un mirall de la personalitat catalana a nivell de tot el món.

Dit això, s'entén fàcilment que ens hagi semblat finalment més coherent, i fins i tot més respectuós amb el seu dret i amb el dret del seu Grup a defensar una moció que correspon al contingut ideològic i polític del partit que representa, dic que ens ha semblat més coherent no presentar una esmena, que, en definitiva, no hauria estat més que un posicionament molt diferent del seu i, per tant, difícilment acceptable per vostè.

Més enllà del text de la Moció, el contingut de la seva interpellació en el darrer Ple marca diferències notables amb el nostre model pel que fa a temes com el Comitè Olímpic Català, així que no seria coherent esperar que Esquerra Republicana votés la seva Moció ni, evidentment, que vostè la modifiqués per adequar-la a les nostres posicions. I, això, senzillament, penso que és bo, especialment en uns moments en què partits i polítics continuen fent experiments difícils amb aquesta remota possibilitat de poder repicar i anar a la processó, i, per tant, Esquerra Republicana votarà negativament la seva Moció.

En aquest cas, abstenir-nos, com es fa sovint en el cas d'una proposta d'un altre grup de l'oposició, creiem que no definiria prou clarament les nostres respectives posicions —les seves i les nostres. D'altra banda, jo estic segur que vostè, senyor Vidal-Quadras, i el seu Grup, compartiran aquesta voluntat de conseqüència, compatible amb totes les consideracions que m'he permès de fer-li anteriorment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President —des de l'escó mateix, i breument.

És evident que l'esquema que té el Grup Popular del que han de ser els Jocs Olímpics a Barcelona no és, no coincideix en res

amb el criteri que tenim el nostre Grup parlamentari i, molt especialment, l'Esquerra Catalana.

Per tant, nosaltres els hem de comunicar que ens abstindrem —perquè no creiem ni que valgui la pena de votar en contra—, ens abstindrem en aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President.

El nostre Grup està parcialment d'acord amb la lletra de la Moció, en la seva literalitat. Pensem, tanmateix, que només en part és una moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup Popular. En aquella interpellació hi havia elements, dels quals discrepem, perquè nosaltres, que també vam condemnar els fets de l'estadi, tant el comportament —dirigit o no— de molts grups com les falles arquitectòniques d'una estructura tan cara, també vam donar suport —suport ple, conscient— a dues resolucions que el senyor Vidal-Quadras atribuïa, en exclusiva, a Convergència i Unió: la de no renunciar al dret a l'autodeterminació i la Resolució del 9 de març sobre el dret dels esportistes, federacions esportives catalanes, per tal que s'organitzin de la manera que considerin més pertinent per a la representació i la promoció de l'esport a Catalunya.

Senyor President, hauríem votat que no al text de la defensa de la interpellació del Grup Popular, però ens abstindrem per les raons esmentades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. També des de l'escó, per anunciar, senyor President, que el nostre Grup votarà abstenció a la Moció que presenta el Grup Popular, i pels següents motius.

La primera part de la Moció, que fa referència a la projecció exterior de Catalunya, en virtut de la celebració a Barcelona dels Jocs Olímpics, pot provocar en aquest Parlament —tal com ho han manifestat molts portaveus— una discrepància i una diferència en el vot que emetran avui en l'exposició d'aquesta Moció. Jo crec que això és negatiu, perquè, entorn als Jocs Olímpics, s'ha produït sempre en el Parlament de Catalunya —i això és bo, i el Grup Socialista insistirà perquè això es vagi produint— unanimitat en tot el que fa referència als Jocs Olímpics. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que cal insistir i cal treballar perquè totes les forces polítiques de Catalunya s'expressin amb unanimitat i d'acord en tot allò que fa a la celebració dels Jocs Olímpics.

És cert que aquesta Moció, subsegüent a la interpellació que el senyor Vidal-Quadras va formular davant de la Cambra, utilitza, sota la cobertura dels Jocs Olímpics, una segona part de moció, que és aquesta que fa referència al conjunt de la realitat espanyola.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup considera que el Parlament representa la voluntat popular que expressa l'Estatut d'Autonomia i la Constitució. No cal demanar, per tant, constantment, adhesions institucionals a allò que l'Estatut i la Constitució representen; nosaltres, en ocasions, quan aquestes afirmacions han sortit d'aquest marc, ens hi hem pronunciat

amb tota contundència en contra. Quan volen insistir i ratificar, entenc jo, més com una tàctica per posar en compromís contradiccions de determinat grup —el Grup de la majoria—, que sigui el Grup de la majoria que es pronunciï, però que no se'ns demani als altres grups que fem reiteradament una afirmació que contempla l'Estatut i la Constitució i que ve expressada per sobirania popular amb l'existència d'aquest propi Parlament.

Per tant, senyor President, ens abstindrem en aquesta i en successives presentacions de resolucions d'aquesta mateixa naturalesa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President —des de l'escó, si m'ho permet... Senyores i senyors diputats, l'Illustre Diputat portaveu del Grup Popular va presentar, amb un títol esotèric, i fins i tot mirífic, una denominada interpellació, amb uns termes vagues i grandiloqüents, i, aleshores, nosaltres vam seguir amb molta atenció la substanciació d'aquesta denominada interpellació.

El nostre Grup, amb perplexitat i descontentament, vam constatar, vam veure que, en definitiva, aquella pretesa interpellació no era més que un enfilall, més o menys lligat, de qüestions puntuals, de preguntes inconnexes —almenys al nostre entendre—, lligant temes com les activitats d'un antic conseller del Departament d'Agricultura, resolucions del nostre Parlament sobre l'autodeterminació, fets i insuficiències de la inauguració de l'estadi olímpic de Barcelona, etcètera —hi insisteixo: tot això, en un terreny d'inconcreció i de vaporositat. I que quan no hi havia aquesta inconcreció, molt pitjor, perquè jo tinc aquí la transcripció i, per exemple, el senyor Vidal-Quadras, dintre la interpellació, va explicar que ells —se suposa: el Grup Popular—, diu, «no hem adquirit com altres la rara habilitat de caminar àgilment amb els pantalons a l'alçada dels turmells». Bé, això considero que molt relativament es pot considerar..., no ja una pregunta, sinó qualsevol iniciativa parlamentària amb un mínim de decòrum de cara a la Cambra.

Però, bé, en definitiva, això va ser el que ens va explicar el senyor Vidal-Quadras. Aleshores, comprendran, senyores i senyors diputats, que la diferència de tractament d'una interpellació i una pregunta no és més que la interpellació té més duració de temps per explicar el que es vulgui i, sobretot, el dret a esdevenir un tema sotmès a votació, a través d'una moció; aleshores, davant d'aquesta discrepància nostra amb el caràcter d'interpellació, de la intervenció del senyor Vidal-Quadras, comprendran que nosaltres no estem disposats a premiar, a «primar» aquesta actuació, jugant en el terreny d'aquesta Moció.

Per altra banda, com no podia ser menys, seguint en aquesta pretesa interpellació inconcreta i vaporosa, el senyor Vidal-Quadras ens porta ara a la consideració de la Cambra un text d'una moció que suposo que hauran observat vostès que, pràcticament, ni ens n'ha parlat, del contingut de la Moció: ens ha explicat coses possiblement molt interessants, i que jo intentaré esbrinar, sobre..., per exemple, ha dit, s'ha interessat sobre la sordesa o no sordesa de l'Honorable Conseller de Cultura o sobre els gustos sobre literatura moderna francesa del Secretari General de la Presidència, sobre si es pot tenir la lluna o no la lluna, però, evidentment, no ens han parlat d'aquest contingut.

Això tampoc m'estranya, perquè en la interpellació, en el transcurs de la interpellació, el senyor Vidal-Quadras va dir —i també apareix en la transcripció— que una resolució del Parlament de Catalunya és aigua amb sifó. Aleshores, en aquest cas, si s'adoptés aquesta Moció, li donaria raó, i fins i tot em permetria dir que el sifó seria esbravat.

En tot cas, per altra banda, va quedar ben clar —almenys al nostre entendre— que l'Honorable Conseller de Cultura va explicar, de manera concreta, clara i neta, quins eren els propòsits de capteniment del Govern de Catalunya a l'entorn dels Jocs Olímpics, tant en el passat com al present com al futur, i, per tant, entenem que no seria de cap utilitat al Govern de Catalunya que a través del nostre suport a aquesta Moció teòrica, vaporosa i inconcreta li poguéssim fer arribar.

Per aquests motius, senyores i senyors diputats, comprendran el sentit negatiu del nostre vot. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem, seguidament, a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Moció ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 62 en contra i 33 abstencions.

Passem a l'onze punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Eliminació i el Tractament dels Residus Industrials. Com sigui que n'hi ha una altra d'un contingut pràcticament igual, que és el punt dotzè de l'ordre del dia, es podrien acumular, si els grups no hi tenen inconvenient. (Pausa.) Doncs, s'acumulen.

En primer lloc, l'Illustre Diputat senyor Víctor Gimeno té la paraula per formular la Moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Eliminació i el Tractament dels Residus Industrials

El Sr. GIMENO: Senyor President, senyores i senyors diputats, continuant amb el desenvolupament d'aquesta espècie de novella d'intriga, de la qual no sabem el final —novella d'intriga mal portada pel Govern—, ahir vam assistir a l'últim capítol fet pel Consell Executiu: el Conseller Molins, dins de la sessió de compareixença davant la Comissió de Política Territorial per tal de debatre en profunditat el Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials de Catalunya, ens fa l'anunci que, el Pla aquest, havia acordat, el Consell Executiu, de tramitar-lo per la via parlamentària a través d'un projecte de llei.

Això va dir-ho al final d'una extensa intervenció parlant de les característiques tècniques del Pla, i en la qual, al final, prèviament a aquest anunci, jo entenc que reconeixia —i així va dir-ho— la situació incòmoda en què es trobava el Govern, donades la contestació popular i els posicionaments dels grups respecte a aquest Pla; reconeixia aquest rebuig «massiu» que avui, en tot cas, es fa encara més patent amb l'assistència de tantíssima gent a les portes del Palau, i, d'alguna forma, assumia també aquelles acusacions de menysprear certs ciutadans o certes zones de Catalunya.

Afirmava que el Govern vol dialogar, vol informar, vol de-

batre el Pla, i, davant de diverses preguntes dels grups parlamentaris, va clarificar —si bé no del tot, al nostre entendre o al nostre desig— que els continguts del diàleg, en què tot es podria discutir, seria a través de les esmenes, i a través de les esmenes, les esmenes tots sabem que un projecte de llei, amb majoria absoluta, depèn, l'assumpció, de la voluntat del Grup de Convergència, tot i que deia que, òbviament, òbviament, es buscaria la majoria més àmplia possible.

No obstant aquesta informació i aquestes afirmacions del Conseller, la premsa —i la premsa és la que arriba directament a l'opinió pública— està confusa: n'hi havia que deien que s'havia retirat, n'hi havia que deien que no s'havia retirat el Pla... És a dir, les informacions dels mitjans de comunicació no són totes contrastables.

Els habitants de les poblacions afectades no ho veuen clar, que això sigui, de fet, una retirada del Pla —la qüestió és també evident: hi ha molta gent que han vingut aquí, amb aquesta intranquil·litat, a veure què és el que passa realment, a veure què és el que decideix el Parlament i, en definitiva, què és el que decideix el Govern—, i els grups de l'oposició —almenys parlo pel meu, però crec que ho compartim tots— tenim una certa malfiança: què és el que s'amaga aquí darrere. Per què tenim aquesta malfiança? Perquè durant el desenvolupament del Pla, des de primers de gener fins ara, hi ha hagut massa contradiccions, hi ha hagut massa defectes de forma com perquè ara ens n'anem tots a casa tranquils.

Com es pot parlar de diàleg —el Conseller ens deia: «tenim voluntat de diàleg»— quan se'ns fa l'anunci d'aquest Projecte de Llei i aquesta voluntat de diàleg dins de la Comissió, i quan la setmana passada, en el moment que substanciàvem la interpellació de la qual ha estat fruit aquesta Moció, no se'ns va dir res d'això, no se'ns va dir res d'aquesta voluntat de diàleg. Em consta que li vam oferir —i així queda escrit— la nostra voluntat de diàleg i de responsabilització en la recerca d'un nou pla, i el Conseller, la setmana passada, ens va respondre ignorant olímpicament l'oferta, atacant l'oposició —no ja via d'assumir el repte, sinó atacant l'oposició— i, en tot cas, ens donava, ens reptava, als grups de l'oposició, a donar raons tècniques —i ni una se'ns ha donat, ni una, perquè no n'havíem discutit, de raons tècniques— per qüestionar determinades actuacions del Pla, i també, fins i tot, ens va reptar a demostrar el menyspreu —i em consta que el menyspreu existeix: jo tenia preparada una llista de gent que se sentia menyspreada, però no la trec perquè, a causa de tota aquesta situació actual, crec que no val la pena posar més llenya al foc.

Llavors, quan en aquesta interpellació, prèviament hi havia hagut manifestacions d'alts càrrecs de Convergència dient que no es tocaria ni una coma, quan el mateix dilluns el President Pujol, en paraules a una representació del Consell Comarcal de l'Anoia, deia: «Això ho tirarem endavant», és clar, sobta que, tot d'una, de dilluns a dimarts a la tarda, els canvis hagin estat tan substancials i tan importants.

I el que ens sobta és, fonamentalment, el punt en què es va produir aquesta proposta, perquè ahir es va tergiversar el sentit de la compareixença: nosaltres pensàvem que s'anaven a discutir els criteris d'elaboració, els objectius i les actuacions del Pla, i, en canvi, ens vam trobar amb això, que ens va impossibilitar discutir això.

I vull aprofitar aquesta substanciació perquè Iniciativa per

Catalunya ens vam quedar amb les ganes de dir algunes de les coses que pensem dir, el dia que puguem —sigui per la via de projecte de llei o quan sigui—, de les nostres crítiques al Pla, no de forma —que les vam dir la setmana passada—, sinó de fons; de fons, perquè hi ha moltes inconcrecions, hi ha moltes contradiccions, hi ha errors —intencionats o no intencionats, encara no podem valorar-ho— i, sobretot, la nostra discrepància és perquè hi ha una gran mancança en el Pla: el Pla de residus industrials no ataca l'arrel del problema, que és l'excés de producció de residus, i que el Pla hauria de procurar minimitzar al màxim aquesta producció. I, això, ho diem perquè entenem que el Pla no es fa ressò del que és o vol ser l'estratègia comunitària: l'estratègia comunitària va en la línia de la prevenció, per la via de la tecnologia en les indústries, tecnologies netes que no produeixin residus, o per la via dels productes que no siguin eliminats o siguin eliminats d'una forma controlada; per la via de l'aprofitament i del reciclatge, en les mateixes empreses o en empreses subsidiàries, i que això significaria minimitzar la producció en origen. Em sembla que 500 milions de pessetes al pressupost del Pla de residus són molt escassos per a això.

I tampoc no parla excessivament de l'optimització de l'eliminació final, partint, òbviament, d'eliminar dintre de les mateixes empreses productores. Tampoc no parla el Pla —en absolut, no hi fa cap referència— de la reglamentació del transport, el que representen els costos de transport i els riscos de transport que significa portar productes tòxics i perillosos molts quilòmetres lluny dels llocs de producció.

En l'únic que es coincideix parcialment és en l'acció reparadora, però pensem que les directrius de l'estratègia comunitària per a la gestió de residus no estan contemplades en aquest Pla, i aquestes són moltes de les nostres discrepàncies.

Pensem també que manté la permissivitat a les indústries productores; s'hi diu, taxativament, que no s'utilitzarà la via coercitiva, sinó la del compliment voluntari per part de les indústries, i això ens sembla ser molt condescendent amb unes indústries que no han estat, en absolut, respectuoses amb el medi i amb el control dels residus.

No planteja la necessitat d'educar el conjunt dels ciutadans —i, per tant, no es pot acusar els ciutadans d'insolidaritat o d'ignorància, quan tampoc no es planteja, en cap moment, la seva educació, ciutadans de tot tipus—, i, finalment, no contempla la màxima —per a nosaltres, sagrada— de prioritzar la salut sobre els beneficis econòmics empresarials.

Per això entenem i continuem entenent que, a més dels defectes de forma que feien demanar la retirada del Pla, calia també retirar-lo per aquestes discrepàncies. Llavors, el que avui se'ns proposa —o se'ns proposava ahir— era que discutirem al Ple. Què és el que discutirem? Crec que en aquest debat d'aquestes mocions hauria de quedar clar que, si es busca el consens, si es busca el diàleg, es qüestiona tot: es qüestionen les finalitats del Pla, es qüestionen els objectius del Pla, es qüestionen els programes de gestió del Pla, es qüestionen les ubicacions i es qüestionen els finançaments. En definitiva, si assumim que es qüestiona tot, el que vol dir és que el Pla està retirat, que el Pla està subjecte a discussió total.

Si bé entenem que la proposta de projecte de llei és el reconeixement dels errors i significa també la victòria de la mobilització popular, la victòria de les protestes multitudinàries, el que ens fa dubtar és que això no pugui ser una estratègia, una ma-

niobra del Govern per guanyar temps i intentar imposar el Pla actual, perquè, entre altres coses, no sabem què és el que dirà el Projecte de Llei —no està redactat ni hi ha cap esborrany: no sabem si això serà un parany on tindrem molt poc marge de maniobra—; no sabem si només s'acceptaran algunes esmenes, quines esmenes, en quin sentit; no sabem la discussió oberta fins on arribarà. I el que no voldríem és que això fos una maniobra que volgués portar a aquella dita d'aquell «tonto» del poble que li deien: «Mira si és "tonto" que juga a cartes tot sol, fa trampes i encara perd».

Voldríem, d'aquí, un compromís real del Govern de Convergència, del Grup majoritari de Convergència, que existeix una retirada de facto, que està tot subjecte a discussió, i voldríem no haver d'arribar, no haver d'arribar —si les explicacions són suficientment clares i contundents— a una votació, sempre que —dic— quedi prou clar que el que s'acorda, el que el Govern ha acordat és retirar, retirar, posar en discussió i buscar el diàleg, al Parlament i a les administracions locals, en tots els continguts del Pla.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

S'hi han presentat esmenes per part del Grup parlamentari Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza... (Remor de veus.) Perdó, senyor Sabanza, potser serà millor que es faci la defensa de l'altra Moció acumulada, i després farem la defensa de les esmenes. De manera que, pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Dalmau.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Tractament dels Residus Industrials

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor President, senyores i senyors diputats, encara no fa ni una setmana que vam defensar la interpellació, i la veritat és que, només en les darreres vint-i-quatre hores —sobretot, en les darreres vint-i-quatre hores— hi ha hagut novetats importants entorn del Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials.

La gent que hem estat en contra del Pla, i particularment del seu model de gestació i possible aplicació, els de dintre d'aquesta Cambra i els de fora d'aquesta Cambra, no podem amagar la nostra satisfacció a la vista del canvi d'actitud a què s'ha vist obligat el Govern.

D'un pla que havia generat el rebuig d'amplíssims sectors populars i de la totalitat dels grups de l'oposició d'aquesta Cambra, d'un pla que s'havia d'aplicar sense vacil·lacions, sense tocar-ne ni una coma, en la mesura que el Govern considerava que havia tingut un procés modèlic d'informació, de negociació i de diàleg, passem ara a un procés i a un model completament diferents.

En aquest sentit, nosaltres estem satisfets que el Govern hagi hagut d'acceptar la tesi de fons que vam defensar en la interpellació de la setmana passada, i és que el procediment que s'havia seguit fins ara feia completament inviable l'aplicació del Pla, ja que havia aixecat un grau d'oposició extraordinari. És a dir, les coses s'havien fet tan mal fetes que calia canviar de camí; el fracàs de la via escollida exigia una rectificació profunda en la tramitació. És a dir, la veu segura i ferma, el braç incapaç de doblegar-se, la convicció sòlida de qui se sap posseïdor de la veritat i d'una tècnica perfecta, absolutament irrebatible,

han cedit el terreny obertament a una cosa molt més saludable en la vida política democràtica: la relativització, el reconeixement de la part de raó que correspon als altres, una certa modèstia i una certa dosi d'humilitat que fan mirar les coses amb una mica menys de prepotència.

En aquest sentit, seguir la via parlamentària, donar la veu i la possibilitat a totes les forces polítiques de fer les seves aportacions és un bon camí que s'installa en la lògica del diàleg i de la negociació que nosaltres reclamàvem. La «ralentització» del procés, el ritme més pausat, l'abandonament de la impaciència intransigent, que implica per força tot el tràmit parlamentari, són també un bon procediment per posar-se a cobert dels dogmatismes.

Tanmateix, hem d'afegir de seguida que convé que el Govern no obliidi que aquesta casa no és l'única que ha de ser consultada, l'única que ha de tenir incidència en tot aquest procés: hi ha altres instàncies que han de fer el camí paral·lelament i simultània amb el Parlament de Catalunya, i que han de sortir de la marginació en què han restat fins ara. Ahir el Consell Executiu va obrir una porta al Parlament; pensin ara, senyors del Govern i de la majoria, en totes les altres portes que convé que continuïn obrint. Pensin en el territori, en l'Administració local, en l'Administració comarcal, en tots els sectors implicats en la problemàtica de la generació i tractament dels residus industrials. No se n'oblidin; no els mantinguin en un segon o tercer pla; perquè, si fos així, novament es frustraria la via de diàleg que és absolutament imprescindible en una matèria com aquesta. En aquesta via parlamentària que el Consell Executiu està disposat ara a emprendre els socialistes veiem dos perills, dues temptacions que, segons el nostre entendre tant el Govern com el Grup que li dona suport haurien de mirar d'evitar.

La primera temptació seria la d'haver canviat la tàctica o el procediment aparent, i en canvi mantenir la mateixa actitud de fons. És a dir, pretendre portar davant el Parlament un projecte de llei idèntic al pla que ara es troba virtualment congelat o paralitzat, i mantenir-lo en el seu redactat a ultrança. Si aquest tràmit parlamentari que començarà ha de conduir-nos literalment al mateix desenllaç, ens podem estalviar tots plegats la feina i la burla implícita que això implicaria per a la nostra Cambra legislativa. Si de tot el que ha passat no han extret vostès la conclusió que cal una voluntat de revisió i de replantejament d'unes quantes coses importants, perdem el temps, i els inconvenients i els rebuigs social i polític seran els mateixos, o seran pitjors. No hauríem avançat gaire i potser afegiríem als sentiments de molta gent una sensació addicional de burla i de menyspreu. Si només volen «marejar la perdiu» per acabar deixant-la córrer pels camins que vostès tots sols li marquin, no cal que cridin altres companys a la partida de caça; vostès han demostrat que sabien marejar-la i deixar-la pràcticament estabornida, molt millor del que nosaltres hauríem sabut fer-ho.

La segona temptació seria confondre el paper que estatutàriament correspon al Consell Executiu i el que correspon al Parlament. A nosaltres, al Parlament, ens pertoca de legislar; al Govern li pertoca de governar. No barregin, si us plau, els dos nivells, que ja prou confusa que és a vegades la nostra vida institucional. La llei haurà de fixar criteris, requeriments mínims, condicions bàsiques, prioritats concretes. Els acords del Govern hauran de fixar emplaçaments, contrapartides, vies concretes de negociació. La llei haurà de dir què cal fer, i habilitar-ne els

mecanismes; el Govern haurà de dir on cal fer-ho i com negociar amb el territori. El Parlament no pot acordar localitzacions i negociar-ne després les condicions i les característiques; aquesta és la feina del Govern. Fóra sens dubte un error i un mal sistema confondre les responsabilitats i pretendre que el Parlament faci de Consell Executiu.

En conclusió, el nostre Grup constata amb satisfacció la marxa enrere del Govern i els ha volgut advertir cordialment de dos perills que, si es fessin realitat, en lloc de resoldre el conflicte l'agreujarien molt més.

Queda una darrera qüestió interessant. Ahir el senyor Conseller va anunciar la presentació del Projecte de Llei i, doncs, l'inici de la via parlamentària; però també va dir —al mateix temps— que no pensa retirar el Pla de Residus. És una afirmació —si m'ho permeten— un pèl absurda, contradictòria en els seus mateixos termes, que ha generat ahir i avui en tots els mitjans de comunicació un embolic bastant considerable, mig divertit, mig preocupant, a l'entorn de si hi havia una congelació, una paralització o una retirada del Pla de Residus. Es tracta sens dubte d'un legítim i comprensible desig del senyor Conseller de salvar la cara i dissimular dignament el canvi de tàctica. El senyor Conseller ens ha vingut a dir, de fet, que ha modificat el seu criteri, però que, alhora, de fet, no ha modificat el seu criteri. És a dir que no s'aplicarà el Pla, però que no es retira; que es congela, però que no es retira, com si la congelació no fos de fet, a la pràctica, la virtual retirada, encara que només fos temporal, del Pla de Residus.

Ja fa molts anys, el dret civil ens va ensenyar que en els contractes allò que compta és el seu contingut i no l'enunciat o la qualificació que figura a l'encapçalament del contracte. El nom no fa la cosa. Si s'opta per tramitar un projecte de llei, vol dir que s'abandona la via executiva i es deixa sense efecte l'acord del Consell Executiu, i, quan la Llei s'aprovi, és la Llei el que s'haurà d'aplicar, no l'acord del Consell Executiu. És a dir, per definició, la via legislativa bloqueja la via executiva. Si això és així, no té gaire sentit entossudir-se en el principi de la no-retirada; si allò que es vol és encetar una via diferent, encentem-la sense hipoteques, sense aquesta important hipoteca.

Nosaltres no li demanem en aquesta fase, naturalment, al Govern que parteixi de zero; el Govern és molt lliure, i sembla lògic i legítim que vulgui canalitzar en el Projecte de Llei tots aquells aspectes del Pla que a ell li semblin positius i plenament vigents. Nosaltres no compartim molts d'aquests, i, als que no compartim en el redactat concret del Projecte de Llei, ja hi farem esmenes, ja hi farem oposició en el tràmit parlamentari. Però ara, si us plau, retirin formalment el Pla i substitueixin-lo després pel Projecte de Llei que ens han anunciat.

Si ho fan així, el camí serà molt més fàcil. És per això que mantenim la nostra moció, ja que substancialment allò que propugna és precisament que el Pla sigui retirat, i que s'obri una via diferent. La nostra moció en aquest sentit —voldria recordar-ho— diu que s'insta el Consell Executiu a retirar el pla director per tal d'obrir simultàniament un procés de diàleg i negociació amb totes les administracions i sectors que hi tenen implicació i, en particular, amb els municipis i comarques afectats. Si vostès de debò volen seguir la via que ahir el senyor Conseller ens va anunciar, estic segur que podem votar tots plegats de manera conjunta la moció que hem presentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Per a les esmenes..., m'haig de corregir, abans havia donat la paraula al senyor Sabanza, però com que he notat que és anterior la presentació en el Registre de la del Grup Popular, doncs donarem primer la paraula al senyor Curto perquè defensi la seva esmena.

(Remor de veus.)

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'esmena que proposem tracta de considerar l'opinió i el criteri dels municipis i de les comarques. I igual que tots los Grups parlamentaris, lo Grup Popular lo dia 19 de febrer va comparèixer al despatx de l'Honorable Conseller de Política Territorial per tal de ser informat i lliurar-nos lo pla director i els programes de gestió dels residus industrials de Catalunya. Això significa que el nostre Grup parlamentari ha rebut la documentació uns mesos després de la seva elaboració, i que en qüestió de dies hem d'assimilar dos anys de treball tècnic, a nivell d'enginyers, d'arquitectes, de biòlegs i de juristes. I en estes condicions, si per a un Grup parlamentari que té el suport del mateix partit resulta impossible pel temps i pels mitjans determinar la bondat del Pla i molt menys l'elaboració d'una alternativa tècnica que no ens correspon, què no passarà en los municipis implicats en est disseny organitzat de gran amplitud, que, tal com s'ha desenvolupat en la forma, sembla només un mitjà que vol justificar una finalitat predeterminada sense altres consideracions que les tècniques, com a únic procediment a emprar. Per això el Consell Executiu, i en est cas concret l'Honorable Conseller de Política Territorial no volia afrontar lo debat polític que tots los grups li vam proposar, i que com a objectiu vindria a fixar est debat la conveniència consensuada d'un pla director i els criteris polítics de totes les ubicacions. I en lloc d'això —com ja s'ha dit abans— lo Conseller de Política Territorial en la seva compareixença a la Comissió proposa als Grups parlamentaris lo mateix que ja va proposar als ajuntaments, però esta vegada baix l'aparença d'una generositat a termini fix en forma de Projecte de Llei, que pot servir al Consell Executiu per a neutralitzar la resistència política dels Grups de l'oposició, i per a justificar posteriorment davant de l'opinió pública una manipulada incapacitat dels mateixos partits.

Un projecte de llei que els Grups de l'oposició, que el Grup Popular, en lo termini d'un mes ha d'elaborar un estudi alternatiu a un pla director que ha invertit anys, ha invertit tècnics, recursos econòmics i mitjans humans i materials, és un projecte de llei que naix mutilat, que seria un autèntic fracàs i que tant proposar-lo com acceptar-lo pot suposar una aventura irreparable i pot suposar la incertesa d'una responsabilitat compartida per l'evident diferència de condicions de treball i d'informació. «Senyors de l'oposició», ens diuen, «en trenta dies demostrin vostès tècnicament una altra solució, en lo mateix temps aportin vostès una opció a les ubicacions, i en lo mateix temps facin exercicis mentals per rebre en mesura abundant el riure i la burla pel desarreglament de la seva cordura i la seva sensatesa.» I per mimetisme o per les mateixes raons, nosaltres diem: senyors del Govern i senyors de la majoria, qui li hagi fet lo nas, que li aguantí el braç. Lo pla director, retirin lo pla director i proposin un altre pla en formes i amb lo fons que tinguin l'acceptació popular. El que passa i el que cou és que els fets no immutables estan aquí. Fins ara el que ha passat és que la Conca de Barberà, per exemple, que és una comarca tranquil·la, que

no causa problemes, que té una vida social sana, i que no genera brutícia, se li col·loca un abocador de residus industrials en virtut d'un informe, o d'un estudi tècnic i damunt se li diu que, si tècnicament no aporta una alternativa, s'empassaran lo pla, els agradi o no. O sigui i en unes altres paraules —i permeti'm, senyor President—, en unes altres paraules se tracta del carter o del butaner que vol passar la nit amb la meua dona i davant de la meua insolidaritat en la seva necessitat exigeix de mi un pla alternatiu que resolgui el problema que té plantejat. (Rialles i remor de veus.) Consegüentment...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!...

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President.

(Remor de veus en el sector del públic.)

El Sr. PRESIDENT: Prego al públic que s'abstingui de fer qualsevol tipus de manifestació. Està prohibit pel Reglament. Segueixi senyor Diputat.

El Sr. CURTO: Consegüentment, i en virtut d'això, la primera conclusió a extreure del moviment popular de protesta i d'indignació és l'absoluta comprensió com a facultat inequívoca de jutjar la naturalesa de certs comportaments. Per això a ningú li resulta estrany que tots los Grups parlamentaris demanéssim la retirada urgent del pla director, no per aparcar un problema que ningú hi pot donar l'esquena, sinó, precisament, a partir del debat o la discussió política, lo Govern accepti que, si bé és cert que la seva representativitat és la mesura de la seva autoritat, no és menys cert que el diàleg és l'instrument irrenunciable d'aproximació.

És evident que es tracta d'una situació complicada i probablement, segurament i justament sigui el mateix Conseller de Política Territorial qui millor llenguatge hagi utilitzat; probablement i segurament és així. Però ningú, ni ell mateix podrà negar que importants i altres dirigents del seu partit han formulat declaracions que implícitament tracten la gent, les associacions representatives de la Conca, i sobretot els alcaldes, d'insolidaris, d'intolerants i d'ignorants. El millor exemple del que acabo de dir lo tenim en lo mateix senyor Roca Junyent, quan a la televisió criticava la dimissió d'uns alcaldes que no s'havien preocupat d'obtenir informació puntual relativa al pla director de residus industrials de Catalunya. En tot cas de seguida demostraré que l'únic que no s'ha preocupat d'obtenir informació puntual és el mateix senyor Roca, que una vegada més cau en la falta de templança en les seves declaracions. Si ell s'hagués pres la molèstia de consultar los nostres diaris de sessions del dia 26 de juny de 1987, pàgina 4582, veuria el gran incompliment del Grup de Convergència i Unió i de la Junta de Residus, quan, per mitjà de l'Illustre Diputat senyor Ferran Pont, deia el que literalment segueix —Diari de Sessions del 26 de juny del 87—: «aleshores» —parlava el senyor Pont—, «també ens cal recordar que no només aquesta és la representació dels municipis a la Junta de Residus, sinó que està previst que quan hi ha un tema que debat la Junta de Residus, que afecta un municipi, està previst que sigui convidat l'alcalde d'aquest municipi a participar en los debats a la Junta de Residus.» Quin alcalde ha estat convidat? Qui és ara l'ignorant que no se n'assabenta de l'incompliment del seu propi partit? Qui és ara l'insolidari o l'intolerant, la gent de la Conca, o el Grup i el Govern de Convergència i Unió, que no compleix la paraula donada des de la tribuna del Parlament de Catalunya. La nul·la autoritat que té el senyor Roca en est Parlament no implica ne-

cessàriament una negligència o un ridícul d'est calibre, quan los diaris de sessions són de lectura obligada per a tot aquell que vulgui opinar sobre la política catalana. Efectivament la transparència no ha estat la millor recepta política que en est cas interessa, i segurament despropòsits com els assenyalats estimulen amb raó la desconfiança a entendre la gent que els municipis escollits han estat escollits des de la desconsideració a la poca població, i des de l'estratègia en ordre a la nul·la capacitat de resposta d'aquella comarca. Curiosament los càlculs quantitatius han desbordat les previsions del Consell Executiu. I si el Govern de la Generalitat, en virtut de l'oferta i predisposició dels Grups parlamentaris de parlar, d'estudiar i d'arribar a conciliar criteris polítics, no té la humilitat i la valentia de retirar l'actual pla director de residus industrials, no només de congelar-lo, sinó de retirar-lo definitivament, es quedarà una vegada més tot sol davant l'oposició política dels partits, i davant l'oposició d'una comarca que no té, en est cas, la demagògia que de vegades arrossegueu determinats col·lectius. Mantenir aquesta situació no té cap sentit, i les conseqüències volem advertir que poden resultar imprevisibles des de dues tendències clarament diferenciades i oposades entre si: los uns que creuen que guanyaran i els altres que creuen que tenen la raó. I a partir d'aquí, i si això no s'arregla, serà més fàcil, també, per als degenerats extravagants que no estan ni a un costat ni a l'altre arribar a incitar l'enfrontament i les desavinences de voluntats, com ho demostren «Cartes al Director» del Diari de Tarragona, que, relativa a la dimissió de l'Alcalde de Montblanc, va publicar, est diari, lo passat dia 24 de febrer. Tracten l'Alcalde de Montblanc de desertor, d'anarquista, d'immaduresa política, d'irreflexiu, de «botxornós», de «muntatge carnavalesc», i afegeix que la seva dimissió, la seva actitud hauria d'estar contemplada i tipificada al Codi Penal, exactament igual que el tràfic d'influències.

O les manifestacions d'un diputat de Convergència i Unió que, a resultes del meu discurs en el passat Ple, quan el transvasament de l'Ebre, i quan assenyalo que la comarca de la Conca també viu baix lo signe de la submissió, de la humiliació o de la separació, situa el meu procés de pensament a l'esquerra —diu— de l'Illustre Diputat senyor Celestino Sánchez, sense meditar, est diputat de Convergència i Unió, que precisament lo rigor, la raó, lo raonament i la justícia són vàlids i tenen força quan admeten idees diferents de manera ordenada. Possiblement, lo que dol a est illustre diputat és que, mentre ell politiquja al bar o a la rutina assossegada que li permet la comoditat del seu escó, jo dono la cara i afronto la discussió pública des de la tribuna del Parlament amb totes les conseqüències. (Remor de veus.)

Est és lo lamentable resultat de tot lo procés discutit... (Remor de veus. Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CURTO: Est és lo lamentable resultat de tot lo procés discutit, que, inevitablement, s'anirà intensificant i deformant en la mesura del temps si qui té un major grau de responsabilitat desestima l'expressió d'una comarca com a punt de referència. I s'ha produït un fet, senyores i senyors diputats, que com a causa sobrevinguda és determinant per a exigir la retirada immediata del Pla director de gestió, i al qual nosaltres apellem de manera irrenunciable: lo Conseller de Política Territorial, el passat Ple del dia 21 de febrer, se va comprometre a retirar lo

Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, que preveu el transvasament de l'Ebre, i consegüentment, a iniciar l'indispensable debat polític sobre la matèria que interessa. Doncs, bé, si és cert que no existeix cap tipus de discriminació cap a la Conca en la política ordinària del Consell Executiu, i si és cert que els criteris de justícia i d'imparcialitat predominen per damunt de qualsevol interès polític o de partit, posin los «cronos» a zero, retirin explícitament lo Pla director, i a partir d'aquí, amb los «cronos» a zero, podrem començar a parlar, que, lluny de l'abús, lluny de la trampa política i lluny de la intemperança, lo que hi ha és diàleg, equilibri i serenitat.

I amb estos antecedents, senyor President, reitero la decisió del Grup Popular de donar suport a esta i a estes mocions, que tenen com a finalitat retirar lo Pla Director de Residus Industrials de Catalunya. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No ha parlat de la seva esmena.

El Sr. CURTO: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CURTO: Al començament; ho tinc aquí anotat... (Riasses.)

El Sr. PRESIDENT: Però, és que no ha sol·licitat que la votessin a favor...

El Sr. CURTO: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: ... m'ha semblat.

El Sr. CURTO: Senyor President, l'esmena que proposem, deia, tracta de considerar l'opinió i el criteri dels municipis i de les comarques. Com que és una esmena òbvia, suposo que algú l'acceptarà.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Pel Grup parlamentari Mixt té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

(Pausa.)

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats... Senyor President, com que s'han acumulat el temps de les dues mocions, jo faré la defensa de les esmenes a la Moció d'Iniciativa, i el meu company de Grup, l'Illustre senyor Celestino Sánchez, farà la defensa de les esmenes a la Moció del Partit Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Tenen un màxim de deu minuts cada un.

El Sr. SABANZA: Molt bé. El passat dia 17 d'est mes, en un acte en què foren convidats tots els partits amb representació en aquest Parlament, i al qual tan sols hi assistírem els qui estem a l'oposició, aquests mateixos partits van prendre el compromís de presentar a la Cambra una acció parlamentària que demanés la retirada del Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya, per les seves mancances, per l'arbitrarietat i el rebuig popular que havia originat. Per raons d'oportunitat i procediment, han estat els Grups del Partit dels Socialistes de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya els primers que han pogut vehicular aquest acord, mitjançant sengles interpellacions d'urgència que avui esdevenen moció i a les quals els diputats d'Esquerra Catalana, així com la resta del Grup Mixt, ens hi sumem amb l'aportació de dues esmenes que pretenen millorar i concretar l'abast de les referides mocions; en aquest cas, la d'Iniciativa per Catalunya, i que demanen encetar un diàleg que no ha existit, i el debat del Pla en aquest Parlament.

Ahir, però, el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques ens notificà la presentació del Pla Director al Parlament de

Catalunya, en forma de projecte de llei, per a ser debatut amb la inclusió, fins i tot, dels programes de gestió que defineixen les ubicacions d'abocadors, incineradores, instal·lacions de tractament físico-químic.

Aquest canvi de tendència en les relacions Govern-oposició les hem de valorar positivament, en tant que representen una minva en l'actitud prepotent que s'ha volgut imprimir a l'acció de govern, i que ha derivat en el que podríem anomenar «reconeixement de la raó de l'oposició» en temes tan importants i d'actualitat com són, la setmana passada, el d'infraestructures hidràuliques i, ara, avui, el dels residus.

Ara bé, des de la responsabilitat que significa per a una oposició responsable la constatació que és necessari un pla per a la gestió, però també per a la prevenció dels residus a Catalunya, i la petició que sigui fruit d'un consens polític i social mitjançant la seva discussió parlamentària, no volem caure en el parany d'acceptar i subrogar-nos en les responsabilitats del Govern de la Generalitat quant a concreció del programa de gestió i la determinació de les ubicacions de tractament. En primer lloc, perquè la concreció del programa de gestió haurà de comportar un posterior diàleg amb altres administracions afectades —ajuntaments i consells comarcals—, i aquesta és una tasca exclusiva del Govern, i així ho demanem.

En segon lloc, perquè tal com va explicar-nos ahir el Conseller en resposta a una pregunta del Diputat que els parla, en aquests moments tan sols s'ha elaborat un primer bloc de programes, del total que preveu el Pla Director i, en bona lògica, el que no faran serà que, cada cop que vulguin redactar els que resten, hagin de portar-los al Parlament per a la seva discussió. Per tant, el que correspon al Parlament és la discussió i, sens dubte, millora, millorament del Pla Director, i no tan sols en la forma, sinó també en el fons, fent les aportacions necessàries per canviar les premisses que actualment fan arribar a unes conclusions que deriven en un pla de gestió conegut i rebutjat pels afectats i per tots els partits de l'oposició, si més no pel que resulta de sospitós que, per exemple, els abocadors coincideixin amb les zones més despoblades, desfavorides i desateses de Catalunya. Unes aportacions, aquestes de què els parlava, que poden anar des de la necessitat del tractament, que el tractament es faci in situ, establint l'àmbit d'aquests conceptes —hàbitat, polígon, municipi o comarca—, fins a l'especial atenció i incidència en la implantació de processos de producció basats en tecnologies no agressives i en la minimització dels residus industrials, passant també per l'abandó de la filosofia que estableix l'actual Pla quant a les economies d'escala, perquè els costos d'eliminació i de minimització en la producció de residus s'ha de carregar al procés productiu amb el cost que sigui, i no als pressupostos públics i, per tant, a la butxaca del contribuent, perquè, en cas contrari, no s'afavoreix ni s'estimula aquest procés de minimització i de noves tecnologies de què ara els parlava.

Sense deixar de banda la regulació del que oferia el senyor Conseller en la seva intervenció en el Ple de la setmana passada, amb referència a la possibilitat de finançar, per part de la Conselleria, els estudis alternatius o de confirmació que, de comú acord, puguin encomanar els municipis afectats i, en contraposició, també, del que ha estat fins ara el fons i també la forma autoritària i tancada que ens ha portat lo tema, ara bé, si del que es tracta...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SABANZA: Si del que es tracta és de referendar el Pla de Residus ja existent, amb els vots majoritaris de Convergència i Unió, amb voluntat de diàleg, però no de consens, legalitzant el reequilibri de la porqueria, no val la pena encetar aquest nou procés, que tan sols conduiria —si no es dóna aquesta voluntat— al que habitualment es coneix per «qui dia passa, any empeny».

Confiant, però, que el que es busca no és defugir responsabilitats, i sí, en canvi, aquest consens ampli, nosaltres —els Diputats d'Esquerra Catalana i la resta de Diputats del Grup Mixt— donarem suport a les Mocions de retirada del Pla de Residus que avui són objecte de debat, amb el desig que siguin acceptades les dues esmenes presentades, per les raons ja exposades, i amb la confiança que també rebran el suport del Grup de la majoria, del Grup de Convergència i Unió, perquè entenem que implícitament recullen, també, l'oferta feta ahir pel Conseller, que ha de comportar la retirada del Pla i la paralització de totes les actuacions previstes i, en concret, la informació pública fins a l'acabament de la seva tramitació parlamentària i amb els consegüents consens socials; condició aquesta, de la retirada del Pla, imprescindible per iniciar el diàleg amb garanties de poder tirar endavant qualssevol plantejaments.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Ara poden intervenir... Ah, no! El senyor Celestino Sánchez, en defensa de l'esmena del Grup Mixt.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, abans de defensar l'esmena feta pel Grup Mixt, voldria agrair la presència dels alcaldes de la zona de Tarragona aquí, de les autoritats de la zona de Tarragona, i també la presència dels ciutadans a la porta del Parlament, perquè crec que, per desgràcia, s'ha confirmat que això és un element imprescindible perquè el Parlament pugui discutir de la manera que estem discutint. Perquè, si no estigués això d'aquesta manera, aquí no estaríem discutint d'aquesta manera. El Consell Executiu hauria aplicat el Pla i els grups parlamentaris hauríem tingut l'opinió que sigui, però no hi hauria discussió. I, per tant, jo crec que aquest tema és un element molt positiu perquè dóna al Parlament de Catalunya la veritable dimensió que ha de tenir, i és la discussió del que passa en la vida; el que passa en la realitat de la vida.

Un altre tema que també m'agradaria explicitar: jo ahir vaig escoltar molt atentament l'opinió del senyor Pujol —del President de la Generalitat— en el debat d'investidura. Hi ha diferents discursos que ha fet, aquí, a la Cambra; ell sempre ha dit que estava molt interessat en l'opinió que els ciutadans donen. I jo, de veritat, penso que la seva presència aquí falta, perquè el que estem discutint és un tema molt important; i s'ha demostrat en la vida, no en la ment de nosaltres, sinó en la vida, i la seva presència aquí hauria estat molt important, perquè escolti, no simplement l'opinió de l'oposició, sinó també l'opinió dels ciutadans, que l'estan donant i amb molta claredat.

Entrant a les característiques de l'esmena que nosaltres hem fet, nosaltres volem dir una cosa amb molta claredat: volem que el Pla Director de Gestió de Residus sigui retirat, però no simplement per la forma com s'ha aprovat; també per la forma, però no únicament per la forma, i diria que fonamentalment pel

seu contingut, pel seu contingut, i l'esmena nostra —si els senyors diputats l'han llegit amb deteniment— va, essencialment, en aquesta direcció, al contingut. Per què? Perquè el Pla, encara que fa una exposició genèrica al començament sobre filosofia, en la pràctica fa una cosa: situa la prioritat en la gestió dels residus que existeixen, i nosaltres diem que no podem resoldre el problema dels abocadors i de l'opinió que tenen els ciutadans sense modificar aquesta filosofia, perquè, si la filosofia no es modifica, es necessitaran els abocadors tal com ho ha plantejat el Consell Executiu. Nosaltres diem: s'ha de modificar la filosofia, s'ha de plantejar una altra concepció del tema. La primera, aplicació de la legislació; s'estan produint residus, s'estan produint, en aquests moments, residus que són il·legals, i tothom ho sap. La primera qüestió és aquesta: fer que els residus que són il·legals no es produeixin.

Segona qüestió: trencar aquesta filosofia que repetidament es planteja que «el que contamina, paga»; nosaltres no estem d'acord amb això. Nosaltres estem d'acord amb la filosofia que no es pot contaminar, que és diferent, que no es pot contaminar, i és possible amb la tècnica que en aquest moment existeix i amb la capacitat tecnològica. Aquesta proposta nostra és possible; aquesta idea que «el que contamina, paga» és el mecanisme per a l'aparició de tot el que es desprèn del Pla de residus. I, per tant, nosaltres estem en contra d'aquesta filosofia; ja ho discutirem, però defensarem fermament aquesta opinió. No es pot plantejar això, que l'empresa que fa residus es quedi tranquil·la pagant; s'ha de fer desaparèixer aquests residus totalment, i això és possible tècnicament; això és possible.

Un altre tema que apareix amb molta claredat: és el tema del tractament in situ. Si no es modifica la filosofia del Pla que parla de tractament in situ, però que no posa els instruments fonamentals i prioritaris en això, necessitem abocadors i nosaltres creiem que el que necessitem és allò altre: l'aplicació in situ com a eina fonamental. I això no es resol amb declaracions de principis sinó amb aportació econòmica i actitud política, i vull recordar que la Generalitat té sis, sis inspectors, si no ho recordo malament; hi ha sis inspectors. Malament, malament, farem les coses.

Altres temes. Nosaltres pensem que el Pla de gestió ha de ser un instrument per modificar el model de creixement que en aquests moments s'està concretant a Catalunya, un model de creixement que situa el 70% de la riquesa i de la població a l'àrea metropolitana de Barcelona, i el Pla, tal com s'ha dissenyat, consolida aquest model. I nosaltres plantejem un model alternatiu: un model que tingui la capacitat d'invertir aquest procés, si no difícilment abordarem els problemes que plantejem.

I, per últim, una idea. Senyores i senyors diputats, si hi ha tanta dificultat amb aquesta discussió del Pla de residus, jo tinc el convenciment que és perquè la brutícia s'està convertint a Catalunya en un dels negocis més milionaris que existiran. I això creiem que és brutal, perquè és «lo nunca visto» (remor de veus), que d'una realitat que no ens ha d'agradar es farà un negoci, es podrà fer una gestió privada o no; el Pla ho contempla, no necessàriament, però contempla la possibilitat. I nosaltres creiem que aquesta no és la via, sinó que la via ha de ser d'unes altres característiques.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb la proposta feta pel Partit Socialista, també per la proposta feta per Iniciativa per

Catalunya, però creiem que és necessari començar a parlar ara i avui dels continguts del Pla. Perquè la batalla és aquesta, la batalla no és si l'abocador està a Rubió o a «Perico de los Palotes», perquè aquest no és el problema, per mi. El problema és si la concessió d'abocadors, tal com es desprèn d'aquest Pla, és correcta o incorrecta, i nosaltres diem: és incorrecta i hem de discutir a fons els continguts del Pla per modificar-lo i, a partir d'aquí, fer-ne un altre nou. Però un element imprescindible per fer això és que el que existeix ara sigui retirat.

Per tant, creiem que tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa acceptaran les nostres esmenes, però ho diem amb molta claredat, si no les accepten també ho votarem. Per què? Per una cosa molt senzilla, perquè el que els ciutadans estan plantejant avui d'una manera prioritària és una altra cosa, és que es retiri el Pla. I com que el que diu la gent ha de ser —jo crec— el nord de l'activitat dels diputats, aquesta també és la nostra prioritat: que es retiri el Pla. I, per tant, al marge de la incorporació per part dels dos grups que han fet les propostes de resolució s'incorpori la nostra o no, avançar que nosaltres votarem i, a més, avançar una altra idea: estarem en condicions de discutir amb profunditat en aquest Parlament de Catalunya sobre el nou pla de residus, que és, de veritat, el que necessita el poble de Catalunya i els ciutadans que estan a fora.

Moltes gràcies, i esperar la vostra votació favorable pels grups proposants i per l'esmena que hem fet nosaltres.

Mercès.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, després de substanciades dues interpellacions sobre l'eliminació i el tractament dels residus industrials a la proppassada sessió plenària d'aquest Parlament, avui ens trobem aquí per tal de posicionar-nos respecte a dues mocions subsegüents a les esmentades interpellacions.

Ambdues mocions tenen una part comuna: la demanda de la retirada del Pla director per a la gestió dels residus industrials de Catalunya. Demanda que no pas casualment coincideix amb la que l'altre dia i avui expressaven els representants dels municipis i les comarques afectades aquí fora a les portes del Parlament.

És que la gent, la nostra gent de Catalunya no vol un pla de residus? És que la gent potser vol que continuï l'actual situació d'abocament absolutament incontrolat de tot tipus de residus industrials? No!, naturalment, que no ho vol. El que vol la gent és que les coses es facin d'altra manera. Quina és la posició nostra, quina és la posició del Centre Democràtic i Social sobre aquest tema? Creiem que Catalunya necessita un pla de residus industrials, un pla concebut sota criteris de gestió democràtica i, justament, en aquest sentit, el 8 de gener d'enguany la nostra Agrupació parlamentària va presentar davant la Mesa del Parlament una proposició no de llei —per cert, encara no debatuda— a través de la qual s'instava el Govern per tal que finalitzés la redacció, aprovés i presentés davant aquest Parlament el Pla director.

Ens trobem a hores d'ara, mes i mig després, amb un pla de residus redactat i aprovat pel Consell Executiu i que, sens dubte, a causa de la pressió popular, ahir, justament ahir, va ésser

exposat davant la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques d'aquesta Cambra. Ahir l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques ens deia que estava disposat a la retirada del Pla si la resta de les forces polítiques aportaven propostes alternatives. Pregunta: a partir de quina informació? Com ho fem nosaltres això? La nostra Agrupació parlamentària va rebre part de la informació justament ahir, precisament, la corresponent als programes de gestió dels residus i gràcies a la generositat d'un altre grup parlamentari, no pas de la generositat, no pas de l'obligació del Consell Executiu. Llavors, com podem presentar alternatives?

Senyors del Govern, si el que pretenen vostès és transferir el problema a l'oposició, amb nosaltres s'han equivocat. El Conseller ens oferia ahir la tramitació del Pla de residus com a projecte de llei, solució màgica; solució que ens permetrà fer dues consideracions a aquesta proposta. Primera: se'ns diu que d'aquesta manera s'obre el diàleg. Quan després del que ha passat i passa s'ofereix —o ho sembla— l'obertura del diàleg, això representa només el reconeixement que fins ara el diàleg no ha existit, el diàleg ha estat tancat.

Segona: quina garantia tenim que la tramitació d'un projecte de llei equival al diàleg i al consens? Quina credibilitat tenen vostès per garantir-ho? Vostès, senyors del Govern, senyors de la majoria, que sistemàticament rebutgen la pràctica totalitat de les esmenes i les propostes de l'oposició, què pretenen ara? Només una cosa: guanyar temps. Vostès, senyors del Govern, ho han fet malament, s'han equivocat, han fallat en el mètode i ara, a corre-cuita, volen arreglar-ho prenent implicar totes les forces parlamentàries en la recerca d'emplaçaments alternatius.

Això, senyores diputades, senyors diputats, és una trampa, és una ingènua trampa per part del Govern. Aqueixa, la recerca d'emplaçaments, és una qüestió de govern —ja s'ha dit aquí—, no pas una qüestió parlamentària. Per aquest camí no avançarem. Avui als voltants del Parlament hi ha més gent que l'altre dia, i demà podria haver-n'hi més que avui. (Remor de veus.) Si això continua així els polítics (remor de veus), els polítics —vostès, senyors del Govern; vostès, senyors del Grup que dona suport al Govern, i nosaltres, diputats de l'oposició— continuàrem perdent la credibilitat davant dels ciutadans de Catalunya.

Vostès, senyors del Govern, han de reconèixer públicament —i sembla que no ho volen fer— que s'han equivocat en el procediment de tramitació d'aquest Pla, i han de canviar, han de convèncer la ciutadania que estan disposats a canviar. I la millor manera de fer-ho és retirar aquest Pla de residus i obrir un procés de diàleg clar i transparent amb totes les entitats locals i organitzacions de tot tipus afectades. Si ho fan comptaran amb el suport de l'oposició i comptaran també amb el suport de gran part del poble de Catalunya; han de ser humils, encara que els costi.

En el debat d'orientació política general aquest Diputat li deia al President Pujol: sigui valent, senyor President, amb aquest Pla. I vostès no han estat valents, han estat temeraris i ara han de pagar el cost del seu capteniment.

Per tot això, senyores diputades, senyors diputats, el Centre Democràtic i Social donarà suport a la Moció del Partit dels Socialistes de Catalunya i al punt primer de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya, en el sentit de demanar la retirada del Pla director per a la gestió dels residus industrials de Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, sembla que es perfila —i ens en felicitem— la voluntat de tots els grups de l'oposició, d'Esquerra Republicana inclosa naturalment, de votar favorablement les dues mocions presentades o qualsevol modificació o refosa que incorpori els mínims que s'estan plantejant i que passo a recordar. Per tant, és obvi que Esquerra Republicana hi donarà el seu vot favorable, i aprofitaré el poc temps de què dispenso per explicar en síntesi els motius del nostre vot.

En primer lloc, aquest Pla Director del qual es demana la retirada inequívoca, va ser aprovat unilateralment pel Govern de la Generalitat, sense comptar amb el Parlament, però, sobretot, sense comptar amb els municipis i comarques afectats. Aquesta actitud, escassament respectuosa amb els afectats, girada d'esquena al Parlament i carregada de prepotència, és la que ha provocat, finalment, una comprensible i inequívoca reacció popular contrària al Pla. Ha de quedar clar: ha estat principalment la conducta del Govern la que ha provocat la situació actual, i no es pot desautoritzar aquesta reacció qualificant-la de fanàtica o atribuint-la a maquinacions dels grups polítics que ens oposem al Pla per diverses raons.

A fora, al parc, s'han hagut de posar barreres; les barreres, però, no hi podran ser eternament. Que quedi clar que aquest no és un problema d'ordre públic, i que quedi clar que aquest problema no es resoldrà sense una ferma voluntat de negociació per part del Govern.

Esquerra Republicana té una posició estructurada, defensable i coherent pel que fa a la problemàtica dels residus i pel que fa a temes que ens semblen inseparables d'aquesta problemàtica, com ara són el model de creixement industrial, el tractament integral dels residus i els criteris de justícia i d'equilibri territorial, que no es poden oblidar a l'hora de pensar en ubicacions. Per tant, ni ens hem girat, ni ens girem ni ens girarem d'esquena a un debat que inclogui també qüestions com la filosofia del Pla, el reciclatge i/o la prohibició, amb alternatives, de determinats residus, etcètera.

Per tant, ningú no podrà acusar-nos d'irresponsabilitat o de lleugeresa, perquè coneixem molt bé les nostres obligacions, en tant que força política i en tant que representants dels ciutadans. No es pot pretendre, però, que Esquerra Republicana o que els grups polítics opositors, les institucions locals o comarcals, s'asseguin a negociar tenint encara sobre el cap l'espasa d'un pla que no ha estat retirat de forma expressa i inequívoca.

Votarem favorablement la Moció, votarem favorablement les mocions perquè inclouen la retirada del Pla, i retirar el Pla, senyores i senyors diputats, és una condició indispensable perquè s'obri un procés de diàleg i de negociació que permeti de redreçar la situació actual i que retorni la confiança i la tranquil·litat als ciutadans i ciutadanes que ara se senten amenaçats. Votarem favorablement la Moció o mocions perquè aprovar-les significa —aquest serà, almenys, inequívocament el sentit del vot d'Esquerra Republicana—, significa també retirar les ubicacions previstes, suspendre qualsevol tasca prèvia i obrir un diàleg en què han de participar el Govern i el Parlament, però

també, i amb tota justícia, els municipis i les comarques.

Per tant, convé que el Govern retiri formalment el Pla; convé que el Govern prengui bona nota de la reacció popular, que no la manipuli a través d'algun mitjà de difusió institucional, i que no menystingui la voluntat responsable d'obrir vies de diàleg.

Finalment, i de forma singular —si m'és permès—, aquest Diputat que els parla en modesta representació de les terres de la Catalunya interior no pot deixar de manifestar, a l'hora d'exposar la nostra intenció de vot, una solidaritat que va més enllà dels aspectes estrictament polítics amb aquelles terres que, no havent rebut els avantatges del desenvolupament de la implantació industrial, es veurien ara obligades a rebre nous residus, i que, quan manifesten la seva oposició, aquestes terres són acusades —ves per on!— d'insolidaritat.

Senyores i senyors diputats, jo els demano que considerin atentament el seu vot i que no tanquin la porta a un nou debat, a un nou debat més equilibrat, més just, més democràtic, necessàriament més democràtic, sobre el model de país i sobre el model de creixement que volem: un país amb un creixement, un país on tots els ciutadans tinguin els mateixos drets a rebre els beneficis del creixement i una idèntica consideració i respecte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Serratusell.

El Sr. SERRATUSSELL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar per agrair al senyor Pueyo que hagi resituat, amb la seva intervenció, el debat en el tema del que es tractava: estrictament de la Moció; perquè els he de confessar que ha arribat un moment que aquest Diputat ja no sabia concretament si estàvem parlant de la Moció, si de la compareixença del Conseller, si del debat de política general..., o realment a quin punt estàvem.

Bé, de totes maneres, això deu formar part, m'imagino, de la complexitat del problema. Ens trobem davant d'un fenomen complex, el del tractament i eliminació dels residus industrials, que ha generat durant els darrers dies, està generant força polèmica, i que es fonamenta, aparentment, en un punt assumit per tothom: la gravetat del problema. En això sembla que coincidim tots; fins i tot, l'altre dia, un illustre diputat interpellant manifestava explícitament, en substanciar la seva interpellació, textualment el següent: «Hauríem de començar», deia, «per constatar que hi ha un acord general sobre la gravetat del problema que té Catalunya amb la generació importantíssima de residus: 3.700.000 tones/any, segons la Junta de Residus, i, segons el MOPU, produïm més de la quarta part del total espanyol. Només un 20% d'aquests són objecte de tractament, i proliferen els abocadors il·legals, sense depuració prèvia, i es contaminen els nostres rius, els aqüífers, el litoral i el sòl», deia l'illustre senyor diputat. Més endavant afegia que no calia convèncer-lo del que ja estava convençut —de la gravetat del problema—, per concloure que hi estem tots d'acord: tenim un problema gravíssim, necessitem un pla de gestió de residus; aspecte que, per altra banda, també han mencionat aquesta tarda altres il·lustres senyors diputats.

Es tracta, doncs —per dir-ho en termes col·loquials—, que, aparentment, repeteixo, estem d'acord en el diagnòstic, i, fins i tot —si em permeten dir-ho—, en el tractament: la necessitat d'un pla de gestió. La discrepància es produeix fonamental-

ment —i això, ho van deixar clar tant l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno com l'Il·lustre Diputat senyor Dalmau en substanciar les seves interpellacions— en la forma d'aplicar-lo, d'aplicar aquest tractament —per seguir amb la mateixa terminologia. No estem d'acord, sembla, en el mètode. Malgrat que també hi ha hagut aquesta tarda un il·lustre senyor diputat —el senyor Celestino Sánchez— que ha introduït un altre element, nou, que era també el contingut, és a dir, sembla també que, a part de la problemàtica metodològica, entràrem ja en la temàtica de contingut.

Heus aquí, doncs, que ens trobem fonamentalment davant d'un conflicte metodològic, i aquest és un problema que no es pot minimitzar, al nostre entendre. La consideració de qüestions metodològiques es troba formulada, al decurs de la història, entre d'altres, per Aristòtil, per Descartes, per Galileu, i arriba fins als nostres dies. (*Remor de veus.*) Aquesta discrepància en la forma o en el mètode d'actuar es concretava, per part dels diputats interpellants, en acusacions de manca de debat, manca d'informació, manca d'acords —per part de l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno—; manca de diàleg, manca de negociació, ignorància d'altres administracions —per part de l'Il·lustre Diputat senyor Dalmau.

Doncs bé, tal com va deixar clar l'Honorable Conseller en la seva resposta a les interpellacions i en la seva compareixença ahir davant la Comissió de Política Territorial que abans ja hem mencionat, en cap moment —repeteix: en cap moment— hi ha hagut per part del Consell Executiu la voluntat d'evitar el diàleg, la informació, ni molt menys el menyspreu ni la ignorància cap a persones ni institucions. Una altra cosa és si ha estat o no possible aconseguir-ho, però, repeteixo, la voluntat ha existit, de donar informació, de dialogar amb partits polítics, ens locals i ciutadans en general.

S'ha dit des d'aquesta mateixa tribuna que aquests defectes de forma s'han produït per errors de càlcul, per irresponsabilitat política i amb actituds prepotents. Però anem, senyores i senyors diputats, si m'ho permeten, a analitzar-ho: el mètode, aquest mètode criticat, no ha estat altre que el compliment del manament d'aquest Parlament, que, en expressió de la seva sobirania, decideix per àmplia majoria, per unanimitat, en molts dels seus punts, aprovar una llei en la qual es crea la Junta de Residus —Llei 6/1983, de 7 d'abril—, la qual dota explícitament la Junta de Residus de la capacitat de planificació, informació, promoció, autorització, organització i supervisió d'actuacions concernents als residus industrials. I posteriorment, mitjançant la Llei 15/1987, de 9 de juliol, amplia el seu camp d'actuació, encarregant-li la gestió, i, per tant, la capacitat de promoure actuacions concretes en l'àmbit del tractament dels residus industrials.

És, per tant, doncs, en el si de la Junta de Residus que s'elabora el Pla Director, tal com per llei li és encomanat. I el seu Consell Rector, del qual formen part —cal no oblidar-ho— els ens locals, ho aprova sense cap vot en contra. D'aquest Pla, en queda assabentat el Consell Executiu, i, tal com va explicar l'Honorable Conseller, es tracta d'un pla indicatiu d'un programa bàsic de gestió que, en cap cas —i això ho va dir l'Honorable Conseller— comporta l'aprovació de les instal·lacions a què es refereix el Pla: cada un dels projectes s'hauria de sotmetre, en el seu cas, al tràmit legalment establert per a l'aprovació d'instal·lacions d'aquest tipus, i, dintre d'elles, la sol·licitud de

les corresponents llicències. Es tracta, doncs, d'un procediment basat en una norma d'aquest mateix Parlament, tal com reconeix explícitament el mateix interpellant, l'Il·lustre senyor Gimeno, en la seva interpellació.

Caldria, doncs, en aquest estadi preguntar-se: qui es va equivocar? En tot cas, d'uns i d'altres —ens preguntem—, en aprovar la llei? Responsabilitat compartida, si així fos? (*Remor de veus i xiulets.*) O potser no, potser en aquells moments es va creure oportú deslligar un tema com aquest —el dels residus industrials— de la responsabilitat directa d'aquest Parlament, donades les presumibles temptacions d'aprofitament partidista d'un tema tan conflictiu com aquest... Dic «temptacions», senyores i senyors diputats, «temptacions», que es podrien tenir temptacions. (*Remor de veus i xiulets.*) Som humans, no? Els humans tenen temptacions.

Ahir mateix l'Il·lustre Diputat senyor Madueño, en una intervenció a la Comissió de Política Territorial, deia —vostè ho recordarà, senyor Madueño—: «Aquest tema s'ha polititzat», ho deia vostè mateix ahir, i jo no tinc la transcripció literal, però ho vaig anotar, i segurament quan en disposem ho podrem veure. No serà que, precisament, el que es volia evitar quan es va decidir el que es va decidir, és a dir, encarregar-ho explícitament a la Junta de Residus, no serà que, precisament, el que es volia evitar era això, una excessiva politització? No serà que es volien evitar possibles temptacions d'utilització partidista que podrien succeir? (*Remor de veus i xiulets.*) És clar que hi ha qui pensa que l'única manera d'evitar les temptacions és caient-hi.

Jo no afirmo res, senyores i senyors diputats, jo deixo oberts aquests interrogants perquè cadascun de vostès cerqui la resposta.

Ara bé, de la lectura del *Diari de Sessions* que aquest Diputat ha fet, no es desprèn el fet que s'hagués pogut equivocar quan es va decidir el que es va decidir en aquell moment, i així, d'alguna manera —repeteix— en aquest *Diari de Sessions* que aquest Diputat ha consultat apareix, per exemple, la intervenció del malauradament desaparegut senyor Cigarrán, en nom del Grup Socialista, en la qual diu que —i llegeixo textualment— «Uno de los temas fundamentales que nosotros hemos aportado con una enmienda ha sido el tema de la creación de la Junta de Residuos. Nosotros creímos conveniente aportar la creación de la Junta de Residuos porque, tal como venía el artículo 11 de la Ley, creíamos que era duplicar funciones, hacer trabajos de distintas Consellerías y, además, podría entorpecer la ejecución posterior de lo que es la finalidad de la Ley», deixant, d'alguna manera, entreveure aquesta possibilitat que aquest Diputat que els parla ha insinuat. Però bé, a més, del contingut general d'aquest debat, es desprèn un nivell gran de satisfacció per l'aprovació d'aquesta Llei. Continua dient: «Creemos que es una ley que, esté quien esté en Cataluña gobernando, es una herramienta que puede permitir poner las bases para poder crear una infraestructura que no sólo sea de persecución del industrial que produce residuos industriales, sino de facilitarle, a este industrial, cómo puede utilizar estos residuos industriales, y crear esta infraestructura necesaria que, posteriormente, una vez tenga estos servicios hechos por unas industrias de transformación, no pueda negarse, no pueda ocultarlos o no pueda destinarlos al abandono en zonas donde no estén controlados».

Hi ha manifestacions d'altres il·lustres senyors diputats, por-

taveus d'altres grups... Jo potser en destacaria, també —potser perquè hi ha el contingut de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya— en aquell moment el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, per exemple, el senyor López es posicionava i acabava dient un fet interessant, que sembla que realment compartia aquest criteri unànim del Parlament: «Por consiguiendo, esta Ley es una Ley que nosotros intentaremos, desde la postura de oposición, por supuesto, defender porque también creemos que redundará en beneficio de todo el pueblo de Cataluña». És a dir, no cal que hi insisteixi, però penso, senyores i senyors diputats —i aquest posicionament es manté després en la posterior modificació de la Llei—, que en aquest aspecte cal dir, cal considerar que el mètode tan criticat, doncs, ha estat, segurament, el que aquest mateix Parlament, a través de l'aprovació de les lleis, va demanar.

D'altra banda, s'ha apel·lat a la responsabilitat des d'aquesta tribuna, i s'ha dit que en aquest tema no es volia parlar de criteris tècnics, sinó de criteris polítics. «Parlem de política», ens deien en la darrera sessió plenària; parlem de política. És clar, és que algú —em demano jo mateix— estaria disposat a ésser corresponsable a definir unes o altres ubicacions, emparant-se estrictament i només amb criteris polítics? Estarien disposats, senyories, per criteris polítics, a ubicar un abocador en un terreny geològicament permeable o prop d'un aquífer? D'això, deixo també oberts aquests interrogants, a la responsabilitat que a nosaltres se'ns demana. Doncs, bé, és davant d'aquest marc que, conscient el Consell Executiu d'un tema tan important com el de residus industrials, cal cercar el més ampli consens, fugint de posicionaments de partit, i per tal d'asserenar l'ànim del país i d'ampliar el marc de diàleg —que mai, mai, ha estat tancat—, per tal d'ampliar-lo (*remor de veus*), ho repeteixo, perquè no es pugui dir més que es menysté ningú, perquè es puguin concretar alternatives que, avui com avui, no coneixem..., és per tot això que l'Honorable Conseller senyor Molins va parlar ahir la voluntat de tramitar aquest Pla pel procediment de projecte de llei, que ha de permetre, en el decurs de la discussió, l'anàlisi d'alternatives, amb la voluntat de dialogar en aquest tràmit parlamentari —voluntat de diàleg que, almenys per la nostra banda, existirà—, cercar el més ampli consens, el màxim d'acord possible.

Un projecte de llei implica la presentació d'una proposta; proposta que es pot, en el decurs de la discussió, canviar, modificar, millorar, qüestionar, però a partir d'una proposta que, avui com avui, és l'única que existeix i que nosaltres coneixem.

Sembla, doncs, quan se'ns demana eixamplar les vies de diàleg, cercar punts d'acord, refredar la tensió acumulada, cercar, en definitiva, el consens, i, recollint aquesta voluntat, el Conseller anuncia el tràmit parlamentari: «quin lloc millor», diu el Conseller, «per parlamentar, per contrastar, per discutir, per acordar, per sentir-se informat, que el mateix Parlament?» (*Remor de veus*.) La mateixa Moció d'Iniciativa per Catalunya demana la corresponsabilització —i ho demana explícitament— del Parlament. (*Remor de veus*.) Doncs, bé, quan s'anuncia, deia, la voluntat del tràmit parlamentari, se'ns diu que hem fet tard per haver seguit les normes aprovades per aquest Parlament. Es fa mai tard per ampliar el debat, el diàleg, la negociació? No és això el que se'ns demanava? No existeix una certa contradicció entre la crítica al mètode emprat fins ara i la crítica al procediment parlamentari, quan, a més, el Conseller ha expli-

cat que el projecte de llei contemplarà la forma en què els municipis concrets hauran o podran participar en el procés d'implementació dels programes? Qui es tanca al diàleg? Res més cert, doncs, que dos no es poden entendre si un d'ells no ho vol, i en aquesta Cambra n'hi ha més de dos, per entendre's. (*Remor de veus*.) Se'ns diu —s'ha dit avui— que ho fem perquè estem en una situació incòmoda, que fem trampa... Bé, jo també voldria preguntar —i espero que no es molestin—: no serà també que aquesta situació d'incomoditat és sentida, o pot ser sentida, en aquest moment, per algun grup de l'oposició? No serà que algú s'ha compromès amb qui sap qui, i amb qui sap què, i ara veu difícil mantenir-ho? (*Fora remor de veus*.)

No serà...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SERRATUSELL: Finalment, em pregunto que, parlant de trampes —s'ha parlat de trampes—, algú pot caure involuntàriament en el seu propi parany? (*Remor de veus*.) Senyores i senyors diputats, ens demanaven diàleg, i el Consell Executiu ha expressat la seva voluntat de tràmit parlamentari. Estic segur que nosaltres, tots, sabrem estar a l'alçada de les nostres responsabilitats, que existirà aquest diàleg. Seria la nostra voluntat que fos tan intens, tan ric com es desprèn de la lectura dels *Diaris de Sessions* que aquest diputat ha tingut ocasió de fer, i doncs, en aquesta voluntat, els demanem, en nom propi, en nom del nostre Grup, que esperarem que entendran els motius que hem expressat i comprendran que no els podem votar afirmativament les seves mocions.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

(*Xiulets i remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Serratusell. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar*.) Sí, el senyor Clotas, per què demana la paraula?

El Sr. CLOTAS: Per a una qüestió d'ordre, senyor President, en virtut de l'article 65.1 del Reglament. El nostre Grup, senyor President, considera que, si bé sempre és lamentable que un diputat des de la tribuna faci ús d'una interpretació esbiaixada d'allò que reflecteix el *Diari de Sessions* sobre un debat perquè posa en relleu la falta d'arguments per sostenir posicions pròpies, en el cas a què s'ha referit el diputat... (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Perdó. Acabi ràpidament.

El Sr. CLOTAS: En el cas a què s'ha referit el diputat del Grup de Convergència, en citar un diputat del nostre Grup, desaparegut, diputat durant dues legislatures d'aquest Parlament, no solament és lamentable, sinó que pel seu mal gust és indignant. (*Remor de veus*.) El senyor diputat... (*remor de veus*), el senyor diputat ha fet una interpretació esbiaixada, esbiaixada de la lectura del *Diari de Sessions*, i recordaré, finalment, senyor President, que el que estava en debat en aquells moments era el Projecte de Llei de la Junta de Seguretat i de Residus, no el Pla Director de Residus. El Grup Socialista, naturalment, subscriu totes i cadascuna de les paraules i de les afirmacions fetes pel Diputat Cigarrán durant aquell debat.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència no ha entès que hi hagués aquesta interpretació «esbiaixada»; hi ha hagut una cita, però, bé, perquè quedi clar que no hi ha hagut aquesta interpretació esbiaixada, jo dono la paraula al senyor Serratusell per puntualitzar-li... (*Pausa*.) No? Molt bé. Doncs, queda en acta la constància del Grup Socialista.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, per a un aclariment: quan

el Diputat deixa entendre i són paraules seves, que «es podria entendre, d'aquesta afirmació», etcètera, és que està fent una interpretació; no està llegint fidelment el text que reflecteix el Diari de Sessions.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat citat, com ha estat citat constantment el senyor Conseller, en la tarda d'avui; ha estat una cita, res més. (*Remor de veus.*) Res més. La qüestió queda..., en l'acta en queda constància. (*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*) No hi ha... (*Remor de veus.*)

El Sr. ARMET: Perdó, em sembla que és important, la qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Fixi la qüestió d'ordre. En què? Concreti-la.

El Sr. ARMET: Molt clar. És a dir, jo, el que demanaria al Grup de la majoria i a tots els grups, és que quan féssim cites de diputats desapareguts, fossin, lògicament, per fer-ne glossa, no per entrar en una polèmica, perquè aquest diputat no hi és. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, queda...

El Sr. ARMET: Escolti, no, no... Per una qüestió molt elemental...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, queda feta la seva manifestació.

El Sr. ARMET: No puc exigir a tots els diputats sensibilitat, perquè hi ha qui no la té, però em sembla que és important per a la dignitat d'aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet! Amb el que està vostè fent ara no incorri..., no esguerri la seva intervenció. Gràcies.

(*L'I. Sr. Madueño demana per parlar.*) Senyor Madueño, vostè ha estat citat. És per això, que demana la paraula?

El Sr. MADUEÑO: He estat citat i, a més, senyor President, crec que contradit, amb una al·lusió d'una cosa que vaig dir...

El Sr. PRESIDENT: No, no...

El Sr. MADUEÑO: ...en una comissió, perdoni, senyor President, que vaig dir —s'ha citat textualment per part del senyor Serratusell— una cosa, una manifestació que jo vaig fer en una comissió que és totalment contrària al que va dir aquest diputat en aquella comissió. I si m'ho permet, senyor President, molt breument, li aclariré al senyor Diputat que, quan diu i dona a entendre a aquesta Cambra que aquest enorme atzucac en què ens ha ficat el Consell Executiu, en què ens diu que és perquè s'ha polititzat, i dona a entendre que jo vaig manifestar ahir que acceptava que havíem polititzat aquest tema els grups —almenys el Grup que li està parlant—, és totalment el contrari. El que va dir aquest diputat a la Comissió és el següent: és que vostès, amb les decisions que han fet, amb les decisions que han pres, amb la forma en què han portat aquest tema han polititzat...

El Sr. PRESIDENT: És que, senyor diputat...

El Sr. MADUEÑO: ...han polititzat aquest tema i, realment, l'han complicat. Perquè li vull dir una cosa, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: No faci alegacions, per favor.

El Sr. MADUEÑO: Una concreció, senyor President, i acabo.

El Sr. PRESIDENT: Acabi.

El Sr. MADUEÑO: I és que li vull recordar al senyor Serratusell... (*Remor de veus.*) Li vull recordar al senyor Serratusell... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! (*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. MADUEÑO: Si us plau, perquè crec que és important per a l'explicació del que diem i manifesten tots els grups d'aquesta Cambra, i és molt important això. I aquest diputat va escriure, precisament —fa ja un any—, un article sobre aquest tema, i va dir... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Escolti!

El Sr. MADUEÑO: ...i va dir exactament... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: No, no, no! Miri, ja no té la paraula, senyor Madueño, ho sento. Vostè havia de fer constar la seva contradicció, però no s'estenguí citant-se articles... (*Remor de veus.*) Ho sento; no té la paraula. No té la paraula, senyor Madueño, i ho comprendrà perfectament. (*Forta remor de veus. L'I. Sr. Madueño s'adreça a la Presidència.*) Constarà la seva protesta, senyor Madueño, constarà.

Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Senyor President, senyores i senyors diputats, possiblement també podríem reclamar, amb ànim de ser reglamentistes, una intervenció de posicionament del Grup d'Iniciativa per Catalunya respecte a la Moció dels socialistes, i viceversa, perquè és el que correspondria. No vull fer això perquè no vull fer aquest debat més llarg; no vull fer aquest debat més llarg perquè sí que puc dir que he quedat absolutament decebut de les formes i els continguts emprats...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Gimeno, sap perfectament que ara vostè s'ha de pronunciar sobre les esmenes presentades.

El Sr. GIMENO: I m'hi pronuncio.

El Sr. PRESIDENT: No parli sobre si ha quedat decebut o no decebut. (*Remor de veus.*) Parli sobre les esmenes presentades. I ho sap perfectament, eh? Li prego que accepti aquesta indicació de la Presidència. (*Forta remor de veus.*) Segui, senyor... Continui, senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Crec que, en tot cas, hi podria haver una interpretació mitjanament flexible, ja que he dit al principi que ens tocava un torn de posicionament, i també podria demanar, i crec que amb raó, un torn per contradiccions respecte a manifestacions fetes pel Diputat senyor Serratusell. Contradiccions o, almenys, incongruències en la seva intervenció. Llavors, no vull fer-ho molt llarg, he dit que esperava més de la voluntat del Grup majoritari. Crec que aquí hem dit tots una qüestió: hem dit que estem per la retirada del Pla com a primer punt innegociable per començar a discutir, que estem oberts al diàleg, que estem oberts a la participació; alguns hem fet, i en això crec que discrepo del senyor Serratusell; hem dit que teníem arguments de fons, de contingut substancialment diferents —substancialment diferents— als que estan en el Pla; no només ho ha dit un grup, sinó que ho han dit, que jo ho recordi, tres, almenys, tres grups hem dit que teníem diferències substancials de contingut; el que passa és que vostè, anant-se'n a l'antiga Grècia i anant-se'n on s'ha anat, potser no se n'ha assabentat.

Vull dir que, de l'actuació, de les intervencions del Diputat convergent, potser es demostra quina és la vertadera voluntat del Grup de Convergència i Unió: una intervenció que suggereix, que pensa, que dubta, que fa pensar i que, en definitiva, vol ser agressiu quan est tema l'hauríem d'haver acabat pacíficament i quan avui hauríem de poder dir als ciutadans que ens han vingut a escoltar aquí que tots tenim la voluntat d'acord, però la voluntat d'acord no comença desqualificant l'adversari,

no comença per dir que tots estem aquí fent utilitzacions partidistes, que estem polititzant, «alguns han caigut en les pròpies trames, alguns han fet i alguns han deixat de fer». No és aquest, el tarannà que esperàvem del Grup de Convergència, i crec que això és, en tot cas, una passa enrere, però molt gran, respecte al que el mateix Conseller ahir havia dit a la compareixença i ahir s'havia compromès. No és aquest el tarannà, i no saltres, que volem demanar una suspensió del Ple, no la demanem, i ens limitem... (*Remor de veus.*) Perquè volem discutir alguna altra possibilitat d'actuació...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. GIMENO: ...d'actuació, ens limitem a presentar una moció transaccional, una moció transaccional que seria intentant assumir totes les esmenes i intentant reduir les dues mocions presentades en una única moció, i en única votació desitjaríem que això s'acabés. I la votació és —el que demanem que es remeti a la voluntat del Parlament—, és una moció que diu que el Parlament insta el Consell Executiu a retirar el Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya, aprovat el 23 de gener proppassat, per tal d'obrir simultàniament i amb tota la urgència possible, una via de diàleg, participació i negociació amb les administracions locals i les organitzacions implicades.

Aquí hem limitat un aspecte; és a dir, no hem contemplat un aspecte inicial de la Moció —i crec que m'estic referint al contingut de la Moció—, que és el de la participació del Parlament, perquè, encertat o no encertat, el Projecte de Llei ens obligarà, ens farà discutir dins del Parlament aquesta sèrie de criteris. El que volem és que quedi constància que, primer, s'ha de retirar el Pla i, segon, s'ha de donar participació, diàleg i negociació als ajuntaments per tal d'aconseguir resultats positius per a la tirada endavant d'aquest Pla.

Reitero una vegada més que, a pesar de manifestacions desafortunades —entenc—, la nostra voluntat és de diàleg i de participació, i espero, del bon seny dels diputats de la majoria, que com que això no entra en contradicció, el que estem plantejant, amb el que s'ha dit, tot i que s'ha dit tard, malament i, a més, d'una forma poc convenient..., però que ens votaran aquesta Moció i podrem sortir amb la idea que, a partir de demà, començarem a treballar per un pla de residus que vagi clarament i que vagi directament dirigit a eliminar aquests residus i a buscar el màxim consens entre totes les parts implicades.

Ara bé, jo quasi m'atreveria a dir, després de la intervenció: si volen que hi hagi diàleg, si creuen que ha d'haver-hi diàleg, potser el que cal és canviar els interlocutors. Si fins ara els interlocutors no han estat predisposats al diàleg, potser que canviem d'interlocutors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí, senyor Escudé, té la... Per què ha demanat la paraula?

El Sr. ESCUDÉ: Només per intentar clarificar-nos, nosaltres mateixos, en el sentit de saber, aquest text que ens ha llegit el senyor Gimeno, que ha dit que era de caràcter transaccional, com que suposo que es fa a l'emparedat de l'article 135, voldríem saber amb quines esmenes, de les presentades en aquesta Moció, s'ha transaccionat i saber si els grups que les han presentades hi estan conformes o no.

El Sr. PRESIDENT: A mi m'ha semblat entendre que deia «amb totes». Però ell que..., que ho expressi... (*Pausa.*)

El Sr. GIMENO: Senyor President, està, en principi, consensuat amb totes les esmenes presentades; hem intentat fer un text assumible per tots els grups de l'oposició, i, en tot cas, són ells els que han de dir si l'assumeixen o no; si no hi ha ningú que hi estigui en contra, crec que el donen per acceptat.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Curto retira, en nom del Grup Popular, la seva esmena?

El Sr. CURTO: Sí, sí, d'esta nova redacció, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup parlamentari Mixt? El senyor Sabanza.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Acceptem la proposta transaccional, en nom tant del senyor Sabanza com meu mateix.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, i ara s'hauria de pronunciar el senyor Dalmau sobre les esmenes presentades que hi ha en el..., sobre la transaccional... (*Pausa.*)

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor President, senyors diputats, seré molt curt a substanciar el tràmit que ens correspon —vostès ho saben prou bé—, que és que, com a interpellants que som i autors de la Moció tenim, ens toca en aquest moment —i així suposo que ho ha interpretat el senyor President—, pronunciar-nos sobre les esmenes i allò que resta d'aquestes esmenes a la transacció.

Només ho voldria fer molt breument, encara que sembli una qüestió reglamentària, recordar als senyors diputats que, si les mocions es tramiten com a proposicions no de llei, el Reglament permet que hi hagi esmenes tendents a assolir un acord. Essent com és així, simplement doncs, i per..., en estalvi d'aquesta sessió parlamentària, dir-los que nosaltres compartim absolutament aquesta Moció que ha estat redactada unitàriament, transaccionalment per tots els grups de l'oposició d'aquesta Cambra, i que, per tant, estem d'acord absolutament amb el contingut d'aquesta Moció, que no repetiré perquè ja disposa la Mesa del text corresponent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Dalmau. Prego al senyor Secretari que procedeixi a la lectura d'aquesta transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a retirar el Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya, aprovat el 23 de gener proppassat per tal d'obrir, simultàniament i amb tota la urgència possible, una via de diàleg, participació i negociació amb les administracions locals i les organitzacions implicades.»

El Sr. PRESIDENT: Per consegüent, se sotmet a votació aquest text.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

(*Remor de veus en el sector del públic.*)

Abans he advertit a les senyores i senyors que es troben entre el públic que s'han d'abstenir de fer qualsevol manifestació, i una manifestació és alçar-se en el moment de votar els senyors diputats.

Vots en contra?

Abstencions?

La moció ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu... (*Esbrancament, amb xiu-*

lets i crits, en el sector del públic. Forta remor de veus.) Silenci! ...sobre la Política d'Educació d'Adults, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista. Té la paraula. (Pausa.)

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la
Política d'Educació d'Adults**

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, em consta que, malgrat que molts diputats i diputades s'han aixecat en aquest moment, estan amb mi en la Moció. (*Remor de veus i pausa.*)

En el darrer Ple d'aquest Parlament presentava una interpellació sobre els propòsits de capteniment del Consell Executiu en matèria d'educació d'adults.

Crec que vaig donar suficients arguments de la importància de l'educació adults a Catalunya, però sobretot de la importància de tenir un projecte, un model que arraconi per sempre la idea que l'educació d'adults és un tema marginal, un tema menor, un tema residual.

És cert que, de la relació entre la definició que la UNESCO fa dels analfabets funcionals i de les anàlisis de les estadístiques actuals a Catalunya, n'extreiem la conclusió que són més de les que voldríem les persones amb nivells precaris de formació, qüestió que els impossibilita el propi desenvolupament; afecta gairebé un terç de la nostra població. És un reflex més de la dosi d'injustícia social que societats modernes i avançades com la nostra poden generar.

Aquestes realitats han de superar-se. L'Administració pública, el Govern de la Generalitat, el Govern del país tenen la responsabilitat de posar els mitjans perquè se superin. La responsabilitat d'endegar una situació que en bona part li ve heretada. Però, donant el salt cap a una societat idealment o teòricament en formació, superades les mancances de formació i amb les capacitats individuals de la collectivitat desenvolupades a nivell d'uns mínims acceptables, la formació d'adults adquireix una dimensió diferent: la dimensió de l'educació permanent i continuada dels adults.

L'educació permanent d'adults emmarca una concepció més avançada i moderna de l'educació d'adults i parteix de considerar l'educació individual com un bagatge enriquit permanentment en una societat avançada, moderna, progressista, perquè així s'enriqueix collectivament i no fa que les diferències en els nivells d'educació siguin un element més...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Torrent, suspenguí una mica el seu discurs esperant que hi hagi silenci. (*Pausa.*) Segueixi.

La Sra. TORRENT: Deia que les diferències en els nivells d'educació no siguin un element més de diferenciació social.

La incorporació de les ja tòpiques noves tecnologies a processos de producció exigeixen determinades capacitats i un reciclatge permanent de les persones. Aquesta dualitat, donar la formació, l'educació a qui no arriba a determinats mínims, i cobrir les necessitats permanents de formar-se en una societat moderna, fan que el tema de l'educació d'adults adquireixi una dimensió no marginal, no residual, com deia abans.

És per això que demanava el dia passat un model, un projecte. Aquest model, aquest projecte potser serem capaços d'elaborar-lo en la futura llei d'educació d'adults. Per aquest motiu,

plantejo quatre punts en la meua Moció.

Primer, presentar al Parlament el Mapa Escolar de l'Educació d'Adults a Catalunya abans d'entrar en aquesta Cambra el Projecte de Llei de l'Educació Permanent d'Adults. Recordo que aquesta demanda ja l'he formulada, i en una anterior pregunta el senyor Comas, el Conseller de Benestar Social va donar-me la raó quan sol·licitava l'elaboració del Mapa, i es va comprometre a fer gestions per a la seva elaboració. Sense el coneixement de la realitat no podem fer previsions i no podem planificar. Si hem de definir un model, ha d'estar assentat en la realitat; si no, tampoc el podrem portat a la pràctica. Cal conèixer quines necessitats tenim i quines estan cobertes; quina és la xarxa pública, quina la privada; quines institucions i entitats cobreixen o complementen l'actuació de les administracions públiques; quines són les necessitats a les zones urbanes i quines a les zones rurals. Cal l'actualització de les estadístiques que daten de 1985-86, i que, a part de no ser actuals, són deficientes. Es fa necessari saber els nivells diferenciats de formació entre els homes i les dones. Deia el dia passat que, per cada home analfabet funcional, hi ha 2,6 dones. Seria bo dedicar una especial atenció a aquest fet, i desenvolupar polítiques educatives específiques encarades a eliminar aquesta injustícia vers les dones, que és a la base, en bona part, de la seva situació social; és el peix que es menja la cua: menys formació, menys capacitat per trobar un lloc de treball. Caldria una major sensibilització per aquest problema i complementar les actuacions específiques amb campanyes de conscienciació per als propis afectats i campanyes d'oferta educativa des de l'Administració pública.

Finalment, per a l'elaboració del Mapa Escolar es fa necessària la col·laboració amb els municipis de Catalunya, que estan més arrelats en el coneixement de la realitat social.

El segon punt de la Moció fa referència al període de presentació en aquest Parlament de l'Avantprojecte de Llei per a l'educació d'adults a Catalunya. No he fixat la data sense una reflexió del que significa el temps en els tràmits parlamentaris. Si entra a final d'abril, ens situem durant el mes de maig en discussions en Comissió i en el Ple, si tot va bé. El mes de juny acaba el curs escolar 1989-1990; fins al setembre no s'inicia el nou curs. És convenient que es discuteixi en el Parlament durant el període escolar per evitar, en primer lloc, un començament de curs tan caòtic com el passat, qüestió que vaig denunciar en la interpellació a què fa referència aquesta Moció. És bo que mestres i alumnes sàpiguen com començaran el curs: quines directrius, quines orientacions i quin model de centres s'aplicarà.

Aquest segon punt està estretament vinculat al tercer punt de la Moció: el de garantir la plena participació de tots els sectors implicats en l'educació dels adults en la preparació de l'Avantprojecte de la Llei d'educació permanent d'adults. El que no es pot donar és la sensació que es fa d'esquena als implicats. L'educació d'adults és també l'educació per a la participació, i la participació, en aquest cas, l'ha de promoure l'Administració. Ha de començar donant exemple i no caure en el parany de fer-ho precipitadament, donant la impressió que és una llei imposada, feta d'esquenes al sector. Són molts els esforços esmerçats en l'educació d'adults perquè aquests esforços no es reconeguin. L'experiència ha de comptar, a l'hora de debatre un projecte; el consens evita mals posteriors —ho hem vist molt recentment en les mocions presentades fa ben poc. El con-

sens i la participació han de ser la garantia per a la bona aplicació del projecte: perquè un projecte pugui aplicar-se cal que sigui debatut participativament i consensuat al màxim; evitem així improvisacions i inicis de curs crispats, com ho va ser el darrer. El Govern podrà treballar amb la tranquil·litat i la seguretat que les coses van bé perquè s'ha comptat amb qui calia; si no es fa així, les esperances que suscita la Llei de l'Educació Permanent d'Adults quedaran frustades i contribuïrem al desencís d'un sector ja prou desencantat per anys de voluntarisme sense perspectives clares de futur. La participació i el consens són la garantia que la Llei està pensada i basada en el coneixement de la realitat concreta de l'educació d'adults a Catalunya.

I, en darrer terme, en el quart punt de la Moció, reclamo que abans de quatre mesos es presenti un pla quadriennal d'infraestructures, serveis i plantilles, en funció del Mapa Escolar i la Llei d'Educació Permanent d'Adults. Aquest és també un tema demanat i promès per l'Administració. La planificació és una necessitat cabdal per dur a terme un projecte. La programació i periodització dels recursos en quatre anys pot garantir una xarxa de centres d'educació d'adults de Catalunya vertebrada entorn a l'ampliació de la xarxa pública actual, que reflecteixi les necessitats d'avui i les futures en l'educació dels adults. Cal planificar centres, plantilles, serveis i fer una periodització pressupostària per complir el Pla.

Crec, senyores i senyors diputats, que aquesta Moció pot ser votada per tots els grups. He procurat que els apartats de la Moció que presento obeïssin a necessitats d'avui. Tots aquells que hagin fet l'esforç de preocupar-se del tema que avui he tractat, hauran comprovat que és així. Agraïxo d'antuvi als diferents grups parlamentaris la seva posició favorable i espero que pugui fer aquest agraïment a tots.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Han presentat esmenes l'Agrupació parlamentària del CDS i el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per l'Agrupació del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats... Les seves senyories saben prou bé que no és correcte ni adequat donar a l'educació d'adults un tractament anàleg al de la resta del sistema educatiu. D'aquí, que assumim plenament la necessitat de replantejar-nos globalment el sistema educatiu, havent convingut prèviament en la peremptòria necessitat d'abastar i donar un tractament singular i diferenciat a l'educació d'adults. Tot això, passa —com les seves senyories admetran— per tenir en compte les diferents situacions individuals i els processos socials diversos que afecten aquesta singular col·lectivitat de ciutadans.

Llegíem fa pocs dies en la presentació del Mapa Escolar de Catalunya unes paraules de l'Honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Josep Laporte i Salas, que deien: «Sense una descripció precisa i profunda de la realitat educativa del país difícilment podria preveure's la incidència de tots aquests factors i planificar les mesures correctores necessàries». I seguia: «Sense dubte, el Mapa Escolar és l'eina privilegiada i fonamental, per la seva envergadura i la seva concreció en els estudis de planificació educativa del Departament i en l'aplicació de la política socio-escolar del Govern». Continuava: «El Mapa Escolar assenyalarà els camins per a la realització de les noves infraestructures, la millor utilització dels recursos i la planificació

econòmico-cultural i educativa».

Doncs, bé, si tenim en compte que les dades estadístiques del Mapa Escolar al qual ens hem referit anteriorment i les seves respectives anàlisis i prospeccions es refereixen a una edat de fins als disset anys, vostès admetran que, si bé el contingut de les paraules del preàmbul és totalment vàlid, pel que respecta a l'ensenyament d'adults també és certa la necessitat que se'n deriva quant a la realització d'un singular mapa escolar d'educació d'adults a Catalunya. I que, per descomptat, aquest ha de ser anterior a l'elaboració del conseqüent projecte de llei d'educació permanent d'adults. D'aquí, la conformitat dels diputats centristes amb el primer punt de la Moció.

Elaborar un mapa escolar d'educació d'adults a Catalunya no és una tasca fàcil, ja que —considerem— ha d'analitzar la realitat actual i portar a terme els estudis de les necessitats futures de les persones adultes, la tipologia de les quals és variada, i, tot això, tenint en compte que ningú avui pot viure de les rendes educatives acumulades, ja que el que avui aprenem demà ja no serveix: cada dia hi ha més informació i aquesta és transmesa de manera més ràpida. La nostra esmena de modificació del punt 2 de la Moció determina la necessitat que abans sigui elaborat el mapa escolar d'educació d'adults com a acte previ i necessari a l'elaboració del corresponent projecte de llei.

Per al CDS, en tota proposta educativa és particularment exigible la intervenció de totes les forces socials i de tots els sectors implicats en la seva elaboració, gestió i avaluació. La nostra proposta s'inscriu en el principi polític que tota reforma i planificació educativa ha de ser una qüestió d'especial responsabilitat del Govern i exigeix la implicació de totes les instàncies polítiques, socials i sectorials a fi de garantir un marc temporal de desenvolupament i aplicació, independents de la conjuntura electoral. Per això proposem, per redundant i innecessari, la supressió de l'últim paràgraf del punt 3 de la Moció.

Finalment, i pel que respecta a l'esmena de modificació del punt 4 de la Moció, dir que el nostre criteri se sustenta en la necessitat de temperar en la programació dels cursos acadèmics els diferents plans d'inversions, infraestructures, serveis i plantilles. Els cursos acadèmics, al nostre entendre, han de considerar-se com unes unitats universals i completes, ja que la nostra intenció, una vegada més, és fer propostes realistes en el marc educatiu —aquest és l'esperit que ens ha animat, d'actuar en positiu amb les nostres propostes: si són acceptades, bé, i, si no, avancem que estem d'acord amb la proposta del Grup Socialista.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, per defensar les seves esmenes, té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Anunciar també el nostre vot favorable a la Moció, tant si s'accepten com si no les esmenes d'addició del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Dir que, pel que fa als punts proposats, volem tornar a recordar les paraules del Molt Honorable senyor Jordi Pujol que ens deia, el novembre del 89, que abans del 31 de desembre de 1989 el Govern presentaria un projecte de llei sobre formació permanent d'adults: han estat promeses que el vent s'enduu.

Estem totalment d'acord amb els punts que plantegen la necessitat de confeccionar un mapa escolar: creiem que a partir de

la confecció d'aquest mapa escolar s'explicarà millor el gruix dels dèficits contra els quals hem de lluitar i que és totalment necessària també la confecció i l'elaboració d'un pla quadriennal de formació d'adults, perquè, si no, ens trobaríem amb dificultats per fer propostes d'innovació anunciades fins i tot en el Congrés de Formació d'Adults del mes de març.

El nostre Grup ha presentat tres esmenes. La primera, tornar a adscriure la formació permanent d'adults a la Conselleria d'Ensenyament: està clar que el nostre Grup no podem abonar una certa tendència a separar ensenyament i formació reglada de la no-reglada, adscriuint la primera a Ensenyament i la segona a Benestar Social.

La segona esmena proposa garantir els recursos pressupostaris suficients per tal d'incrementar l'oferta pública de cursos de formació permanent d'adults. Queda clar, no només de les dades que ofereixen els col·lectius de formació d'adults, sinó fins i tot de les dades de la Conselleria, que es necessita, que cal un increment de dotació pressupostària per tal d'incrementar aquesta oferta de places de formació d'adults.

I la tercera esmena es tracta de proposar d'endegar una campanya d'abast nacional que acceleri l'eradicació efectiva de l'analfabetisme adult a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes: per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Sí, des de l'escó, senyor President, molt breument, i només per anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada per la senyora Torrent. Únicament afegir un matís, en el sentit de dir que no voldríem que l'educació d'adults esdevingués un tema sempre excepcional; per tant, la presentació del mapa escolar i la presentació de la Llei que es demana, considerem que ens donarà oportunitat de debatre alguns punts —com el tema de l'adscripció a Ensenyament o a Benestar Social— sobre els quals tenim, en aquests moments, encara, els nostres dubtes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories... Del debat sorgit en la substanciació de la interpellació, que és motiu d'aquesta Moció, en varem treure unes conclusions que ara analitzo breument per tal d'explicar la posició dels diputats d'Esquerra Catalana i de la resta del Grup Mixt en aquesta votació que es procedirà a fer a continuació d'aquest posicionament.

Cal deduir-ne, per la interpellació, que el Departament de Benestar Social ha fet coses; es necessitaven centres de recursos, ampliació de plantilla de professors, constitució del Consell Assessor de la Formació Permanent d'Adults..., fins i tot es constata un lleuger increment del pressupost que s'hi dedica. Això és lloable i denota una certa sensibilitat de la Conselleria pel tema. Però la sensació general que se'n treu, d'aquesta actuació, és que es fan les coses un xic a la bona de Déu, que no hi ha hagut la rigorositat, la regularitat deguda en el tractament del tema, un tema que, per a nosaltres, és molt important, sobretot si tenim en compte la societat enormement canviant en què ens ha tocat viure i que molt sovint margina gent a qui cal aju-

dar a resituar-se.

El senyor Conseller ha insistit —va insistir, en la seva intervenció— que té clar el model d'actuació. Jo, aquí, només vaig sentir-li exposar el que és la seva opinió o, millor dit, l'opinió del Departament. És bo que es tingui clara la filosofia, però això no es pot confondre amb el model d'actuació: el model ha de baixar a aspectes materials i pràctics, cosa que no fa la filosofia, que només fixa eixos, i és d'això, que se'ns va parlar.

Se'ns dona a entendre —així ho interpreta la senyora Torrent, si no vaig mal entès— que el model és la futura Llei: bé, doncs, que ens arribi aquesta Llei, i en parlarem.

Com que creiem que tota l'acció, per ésser eficaç, cal que es basi en el coneixement d'una realitat, cal primer, abans de la Llei, fer un estudi d'aquesta realitat: per això estem d'acord a votar el punt 1 de la Moció, que demanava un pla.

Suposo que, de la meua intervenció, també se'n pot deduir que votarem favorablement la sol·licitud de presentació de la Llei —que se'ns diu que ja existeix en esborrany— a aquesta Cambra.

I no cal dir que també votarem favorablement la resta de la Moció, si bé em permeto indicar que, per qüestió de sistematització, crec que hauria estat millor canviar l'ordre dels punts dos i tres, de manera que primer es garantís la participació en la preparació de l'avantprojecte i després se sol·licités la presentació del projecte.

De tota manera, sigui com sigui, Esquerra Catalana i la resta del Grup Mixt anunciem que votarem favorablement aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Les meves paraules seran per anunciar el vot favorable del nostre Grup.

És especialment agradable anunciar aquest vot favorable perquè vostè sap, senyora Torrent, que en el passat el meu Grup i el seu Grup i, en particular, vostè i jo, havíem tingut —a causa de la seva defensa aferrissada del sistema d'ensenyament públic, que, de vegades, des del nostre punt de vista, l'havia portat a algunes exageracions— alguna fricció incruenta entre vostè i jo. Per tant, és particularment agradable, avui, poder anunciar aquest vot a favor.

Vostè va assenyalar l'altre dia una sèrie de qüestions que nosaltres compartim plenament; per exemple, el problema de la descoordinació que sempre provoquen les competències compartides —en aquest cas, entre el Departament de Benestar Social i el Departament d'Ensenyament—, amb conseqüències negatives, tant per a ensenyants com per a alumnes.

Vostè també posava de relleu la gravetat del problema, i aquest serà el punt fonamental: una dada numèrica —que vostè va recordar a la Cambra—, d'un terç dels adults de Catalunya analfabets funcionals, és una dada esgarrifosa, que fa d'aquest problema realment una prioritat, o hauria de ser una prioritat un problema d'aquesta naturalesa, en una societat que es vol avançada.

En aquest punt, vostè diu una cosa en què jo voldria fer una observació molt curta, i és que vostè queia en un tòpic —que, d'altra banda, és molt comprensible— quan vostè posava de

manifest que, en determinades famílies, els adults de la família tinguin un nivell de cultura baix té repercussions sobre els fills, sobre els infants de la família, i que això introdueix uns certs elements de desigualtat amb sectors socials de poder adquisitiu més alt.

Curiosament, a França es va fer un estudi molt aprofundit d'aquest tema —que està molt ben explicat en un llibre de Jean François Rével, *El coneixement inútil*— i, curiosament, dic —perquè el sentit comú, el sentit comú impulsa a creure que això és així, és a dir, que joestic d'acord amb vostè que això no és que sigui una fixació progressista, sinó que realment el sentit comú impulsa a creure això—, doncs, curiosament, aquesta enquesta demostrava, a França, que hi ha un efecte compensatori entre l'estímul que representa voler progressar socialment, amb el factor inhibidor que, de vegades, la facilitat de la vida té sobre les persones. Insisteixo que això no altera en absolut el seu raonament, però dic que és un punt molt interessant, si més no des del punt de vista sociològic. I aleshores, aquest mecanisme compensatori fa que els resultats globals escolars dels infants dels dos sectors, en un estudi estadístic molt complet, no hi hagi diferències significatives —però, insisteixo, això és una observació marginal que m'ha semblat interessant recordar.

D'altra banda, els quatre punts de la seva Moció tenen el suport del nostre Grup: la necessitat del Mapa Escolar és òbvia. Quan vostè insisteix en la necessitat de presentar el Projecte de Llei, s'ha recordat aquí que això és un incompliment del Govern i, a més, un incompliment d'una promesa feta per boca, realment important, del Grup de la majoria, com era el mateix President de la Generalitat. Quant a garantir la plena participació, vostè també ens ha recordat que, quan no hi ha participació, passa el que passa —i aquests dies, malauradament per a Catalunya, estem vivint les conseqüències de no ser especialment curós amb la qüestió del diàleg i la participació... I, per últim, quan vostè assenyala un termini raonable perquè es porti a aquest Parlament el Pla quadriennal, sense el qual, doncs, no és possible fer cap mena de previsió, tot això ens porta a la conclusió que jo li assenyalava al principi, que és que el Grup Popular donarà suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Ribes.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Ens hem quedat molt sorpresos en veure la Moció que presenta la Il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent, ja que en la seva interpellació va reconèixer que s'havien fet moltes coses en aquest camp de l'ensenyament d'adults; si bé estem d'acord que cal fer-ne moltes més, caldria, però, repassar aquell llistat per recordar tot el que s'ha fet —només el de l'any 1989—: creació del Consell Assessor de Formació Permanent d'Adults com a òrgan d'assessorament, coordinació i proposta; creació del Centre de Recursos per a la Formació d'Adults del Mil·lenni, el primer d'aquest tipus a tot l'Estat espanyol; celebració, durant els dies 18 i 19 de maig, del Primer Congrés Internacional de Formació d'Adults a Catalunya, i elaboració del Mapa de la formació d'adults de Catalunya.

Quant a les infraestructures, s'ha fet un increment, per al curs 1989-1990, de la plantilla de professors de formació d'adults, amb quaranta noves places, i, a més a més, es contractaren dinou professors a temps complet per impartir ensenyament re-

glat de català a centres i aules públiques de formació d'adults; elaboració d'un pla quadriennal d'equipaments dels centres i aules públiques, incloent-hi tant el mobiliari com aparells de suport a la docència i fons bibliogràfics bàsics, al qual es destinaren, en el corresponent exercici, 43 milions de pessetes.

Amb aquestes notes donaríem resposta, en cas que quedés acceptada l'esmena número 1 d'Iniciativa per Catalunya. Podem veure que l'adscripció a la Conselleria de Benestar Social ha estat molt positiva, i en la línia que segueixen els països més progressistes d'Europa. Aquesta línia ens fa entendre la formació d'adults com a part fonamental del procés educatiu que ha d'acompanyar la persona al llarg de tota la seva vida; ha d'oferir l'oportunitat de rebre l'educació bàsica que afavoreixi processos d'integració, l'oportunitat d'assolir els coneixements necessaris per mantenir el lloc de treball, superar la situació d'atur o especialitzar-se professionalment, i l'oportunitat d'enriquir-se en l'aspecte cultural, amb l'objectiu últim d'aconseguir el desenvolupament integral de la persona en la societat del benestar, i que ha de donar resposta educativa a tots els ciutadans, amb especial èmfasi en la formació compensadora d'una formació deficitària.

Per això, el Projecte de Llei comprèn tres àmbits d'actuació fonamentals: en primer lloc, la formació instrumental i bàsica, entesa com a formació general i compensadora d'una formació deficitària; en segon lloc, la formació per al món laboral, entesa com a aprenentatge inicial per incorporar-se al món del treball, i, en tercer lloc, la formació per al lleure i la cultura, entesa com a dimensió de la formació d'adults que busca l'aprofitament de temps lliure... Avantprojecte que, en ser presentat al Consell Assessor de l'Ensenyament d'Adults, aquest va manifestar que era el millor que s'havia fet en tot l'Estat espanyol. Això ens demostra que, per a nosaltres, també és molt important l'ensenyament d'adults, i que en tenim un model, un bon model i un bon projecte.

Com que no em vull allargar massa, passo a referir-me als punts concrets de la Moció. Quant al Mapa Escolar de formació d'adults a Catalunya, ja està elaborat; la Conselleria farà la seva presentació al moment oportú, ja que depèn, la seva concreció, en part, de quan s'aprovi la Llei.

Pel que fa a la resta de punts, creiem que la senyora Torrent no devia entendre bé la resposta de l'Honorable Conseller, ja que aquest deia, textualment: «Jo espero que molt aviat, en pocs dies —no sé si arribarà en els propers quinze dies—, aquesta Llei serà aquí, al Parlament.» És una transcripció textual; estic llegint la transcripció facilitada pels serveis de la Cambra, la transcripció textual, que fa inútil el punt número 2 de la Moció.

El mateix podríem dir del punt 3, ja que, reiteradament, en la mateixa resposta l'Honorable Conseller va dir que la Llei havia estat presentada al Consell Assessor, on estan representats tots els sectors implicats. I també li consta a la senyora Torrent que ha estat tramesa a la Mesa per a l'Educació d'Adults de Catalunya, i dic que li consta ja que ella en forma part, igual que jo, d'aquesta, ja que hem rebut una convocatòria, amb data 8 de febrer, per al proper dia 8, que diu, al segon punt de l'ordre del dia: «Presentació de l'esborrany i informació sobre les previsions de procés de debat públic. 3: Proposta de debat ampli en organitzacions i col·lectius. Esperem que cada grup o entitat pugui fer la seva aportació per organitzar la recollida de propostes

i contribuir així a la participació d'amplis sectors socials», amb la qual cosa, creiem, queda del tot garantit el que demana al punt 3, ja que no podem instar a fer una cosa que ja s'ha fet i s'està fent.

Pel que fa al punt 4, també es demostra que ja s'ha fet en les mateixes manifestacions de l'Honorable Conseller al Ple passat, i la relació d'actuacions de l'any 89, i queda pendent la seva redacció definitiva de l'aprovació del Projecte de Llei.

Abans d'acabar voldria fer una breu reflexió, per si s'accepten, a les esmenes 3 i 2 d'Iniciativa per Catalunya, llegint un document elaborat per un grup de treball del Consell Assessor, en què col·laboren la UNESCO, la Federació Catalana de Municipis, Associació Catalana de Municipis, diverses entitats del sector, com AEPA, professionals de centres diversos i la mateixa Generalitat. Hi ha un llistat del que es farà amb motiu de l'Any Internacional de l'Alfabetització —que té com a objectiu superar l'analfabetisme instrumental, pal·liar l'analfabetisme funcional i despertar en els membres de la societat catalana la consciència que cada persona té dret a la formació permanent i la necessitat de beneficiar-se'n durant tota la vida—, quant al fet que aporta una sèrie de dades i quant a la innovació que presenta, aquest diu: «Acord amb la divisió de Ciències de l'Educació de la Universitat de Barcelona i amb l'Escola de Mestres de la Universitat Autònoma, de subvencionar la realització d'un curs de postgrau en educació d'adults en cadascuna de les universitats»; un altre acord de col·laboració institucional amb el Ministerio de Educación de Nicaragua, pel qual es convingué que deu professors de formació d'adults de la Generalitat de Catalunya es traslladin a Nicaragua per participar en la campanya d'alfabetització durant un any; l'aplicació d'un pla específic de formació d'adults per a la comunitat gitana de Riu Sec, integrada per hongaresos, portuguesos i espanyols: hi treballen quatre mestres que actuen de forma coordinada amb l'Escola d'Adults de Ripollet; atorgament de subvencions per a la realització d'activitats de formació d'adults, prioritàriament en l'àmbit d'alfabetització, a seixanta-cinc ajuntaments, per un import total de 78 milions de pessetes, i atorgament de subvencions per a la realització d'activitats de formació d'adults, prioritàriament en l'àmbit de l'alfabetització, a trenta-una entitats privades sense finalitat de lucre, per un import total de 28 milions de pessetes.

Hi ha un sèrie d'activitats, com concurs de projectes d'alfabetització, concurs de memòries d'experiències alfabetitzadores realitzades, jornades sobre alfabetització, seminari d'avaluació de mètodes d'alfabetització, exposició itinerant de material i història de la formació d'adults a Catalunya, estudi i recerca sobre la situació de l'analfabetisme funcional a Catalunya... I això no són demagògies, sinó que són dades i són actuacions aprovades pel grup de treball del Consell Assessor.

Per tant, resumint l'actuació, com que no podem demanar el que ja estem fent, anuncio el nostre vot desfavorable a la Moció. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Ara, la senyora Dolors Torrent es pot pronunciar sobre les esmenes presentades. Té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, per al·lusions, si m'ho permet el senyor President, volia contestar..., sí, sí, per al·lusions... (*Remor de veus.*)

No. (*Rialles.*)

La senyora Diputada ha dit que jo sóc membre de la Mesa Permanent per a l'Educació d'Adults —és veritat—, i que ja s'ha presentat a la Mesa l'Avantprojecte de Llei sobre l'Educació d'Adults. Jo li haig de dir que això és veritat, però que jo no demano que es presenti l'Avantprojecte a la Mesa, sinó que demano que es presenti en aquest Parlament. I, per tant, he fet la Moció.

I, després, dir també als grups que han presentat esmenes...; en principi, agrair les posicions dels diferents grups que s'han manifestat favorables a la meua Moció, i, als grups que hi han presentat esmenes, també agrair-los l'esforç que han fet per preocupar-se del tema. Dir-li, al Grup del CDS, que l'esmena número 2, no la hi acceptaré, perquè a mi em sembla que és més correcte fixar un temps, perquè un termini de presentació de la Llei, perquè —ja ho ha dit també el senyor Saura— el senyor President, l'Honorable President de la Generalitat, ha promès en nombroses ocasions que es presentaria a aquest Parlament, i encara no hi ha estat presentat. Per tant, em sembla que és millor fixar un termini.

Estaria d'acord amb l'esmena número 3 perquè completa, fa més adient l'apartat de la meua moció, i l'esmena número 4 em sembla que més o menys ve a dir el mateix, però atès que la seva formulació ha estat positiva, em sembla que és correcte que li accepti també l'esmena número 4.

Respecte al Grup d'Iniciativa. Estic d'acord amb totes les esmenes que presenta, però em sembla que la primera que diu: «retornar la formació permanent d'adults a la Conselleria d'Ensenyament», jo amb el principi hi estic d'acord, però crec que en el moment de la discussió de la Llei serà quan podrem decidir o plantejar si retorna a Ensenyament o es queda a Benestar Social. O sigui, com que discutirem el model, serà el moment potser més adient per debatre-ho. Per tant, no és que no li accepti perquè no estigui d'acord amb el principi, no li accepto perquè tindrem l'oportunitat de discutir-ho recentment.

Voldria ara tornar a..., bé, referent a l'esmena número 12, amb el número 3 hi estic plenament d'acord, i si em permet també, per al·lusions, la senyora Diputada abans ha dit que jo havia dit el dia passat que esperava que en un termini de quinze dies es presentés aquí... (*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: No dialoguin, no dialoguin, senyores diputades...

La Sra. TORRENT: Llavors ho he entès malament. Jo he entès que jo ho havia dit, i la veritat és que jo no ho havia dit; espero, jo no ho vaig entendre, però espero que es presenti sobretot abans de l'acabament de curs.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(*La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i quatre minuts.*)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231

fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

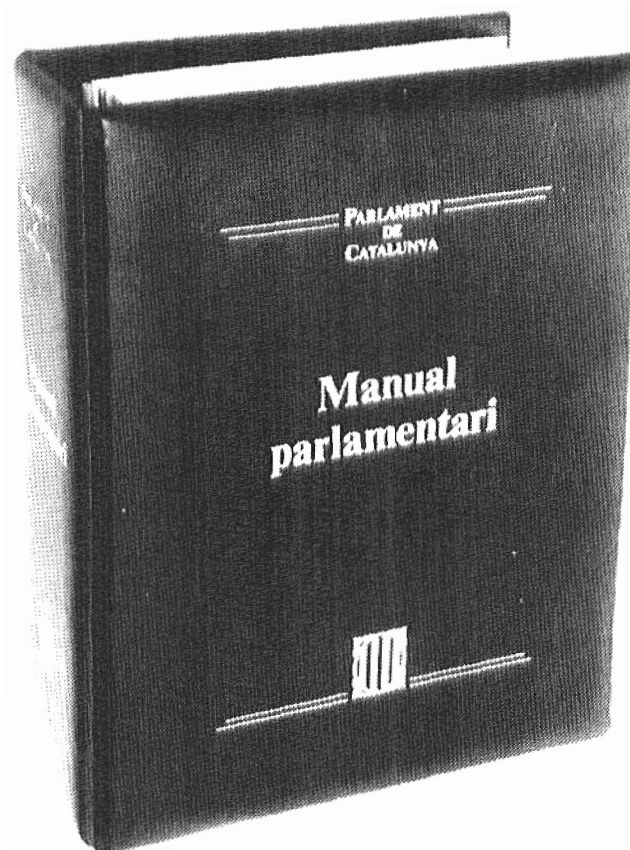
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/seu al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Impress per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

